

คุณค่าของคนอยู่ที่การให้ มิใช่การ “แย่งจนได้มา”

มี คำถามจากสังคมภายนอกสงสัยว่า นักปฏิบัติธรรมของชาวอโศก ทำไมต้องออกไปร่วมชุมนุม
กับเขาด้วย ทั้งๆ ที่เข้าวัดเข้าวา มุ่งหน้าสละโลกีย์แล้ว จะเป็นการอยู่ดีไม่ว่าดีหรือเปล่า?

คงต้องขอบคุณทุกความปรารถนาดี และทุกความห่วงใยที่ส่งเข้ามา เราก็อพประมาธได้ว่า การ
ออกไปร่วมชุมนุมกับประชาชนในแต่ละครั้ง เราจะต้องเจอก้อนอิฐมากกว่าดอกไม้ เจอคนแสดงความ
ไม่ชอบใจมากกว่าคนที่เข้าใจ ซึ่งถ้าพวกเราจะอยู่กันอย่างสุขสบายในวัด ก็ไม่มีใครมาว่าอะไรได้อยู่แล้ว
เพราะทุกๆ ไปก็พากันเข้าใจว่า พวกธรรมะต้องอยู่ในวัดในวา อย่ามายุ่งอะไรกับโลกเขา!

ถ้าฝ่ายธรรมะ ออกมาแย่งอำนาจ แย่งลาภแย่งยศกับเขาด้วย ก็ต้องถือได้ว่าเป็นการออกมา
“ยุ่ง” จริงๆ แต่ที่ผ่านๆ มาเมื่อเลิกการชุมนุม เหล่าญาติธรรมทั้งหลายก็พากันกลับคืนสู่ท้องไร่ท้องนา
ไม่มีใครคิดจะได้ตำแหน่งอะไรในสภา เพราะแค้นงานปลูกข้าว พืชผักผลไม้ ถ้างา งานเก็บขยะ งานด้าน
การศึกษานุญนิยม (เรียนฟรี) งานด้านพาณิชยกรรมนิยม (ของดี-ราคาถูก) และงานอีกมากมายที่ต้อง
ช่วยกันรับผิดชอบในแต่ละชุมชน แค้นงานที่ไม่มีใครทำกันก็ล้มมืออยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นที่จะต้องไปแย่ง
งานที่คนอื่นเขาแย่งกันทำ จุดมุ่งหมายที่ญาติธรรมต้องออกไปร่วมกับประชาชน ก็เพราะเรามั่นใจ
ว่า นี่เป็นฝ่ายประชาธิปไตย เป็นฝ่ายที่เพื่อประชาชนโดยประชาชน ไม่มีผลประโยชน์ใดๆ แอบแฝง
มาให้ตัวเอง เมื่อศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เน้นการเสียสละ จนถึงขั้นหมดตัวหมดตนจึงมีแต่
ความเห็นแก่ผู้อื่น เห็นแก่ประชาชนเป็นใหญ่ พุทธจึงเป็นสุดยอดประชาธิปไตย ที่ไม่ใช่ใจเงาจนไม่รู้
อะไรผิดอะไรถูก (เพราะมีโลกวิทู-รู้แจ้งโลก) ไม่ใช่ใจดำเย็นชา ปลอຍให้บ้านเมืองและผู้คนมี
อันเป็นไปต่อหน้าต่อตา (เพราะมีโลกานุกัมปายะ-แก้กอลนุเคราะห์โลก) และไม่ใช้รักตัวกลัวตาย
คิดท้วงแต่ “ตัวกู-ของกู” (เพราะมีโลกุตระ-เหนือโลกโลกีย์และความติดยึดใดๆ แม้ในอัตตาตัวตน)
เราจึงมั่นใจว่า

ศาสนาพุทธสอนให้คนเราใช้ชีวิตได้อย่างมีคุณค่ามากที่สุด

เพราะได้ให้ไปเพื่อหมดตัวหมดตนจนสูญสิ้นอัตตา

โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ กลับคืนมาให้แก่ชีวิตอันแสนสั้น

เพื่อเอามาสนอง “ตัวกู-ของกู” ให้ยืดยาวออกไป

ทุกข์ทรมานกับการพลัดพราก และมีอันเป็นไปจากพิบัติภัยที่กำลังกระหน่ำซ้ำเติมโลกอยู่ทุกวันนี้

และเมื่อถึงวันนั้น...ใครทอชมทาสสมบัติจากการใช้เล่ห์เหลี่ยมแย่งเขามาเกือบทั้งชีวิตติดตัวไปได้บ้าง ?

ลิป ห้าปีเศษมาแล้วที่ผมเปลี่ยนจาก “ชาวกรุง” มาเป็น “คนบ้านนอก” ปักหลักอยู่ที่กาญจนบุรี นานๆ จึงจะเข้ากรุงหรือไปจังหวัดอื่นๆ เสียที ทุกวันคืนที่ผ่านมาผมยังดำรงคงมั่น เป้าหมายของชีวิต “ตัดกิเลสและช่วยเหลือสังคม”

การตัดกิเลสนั้นยังทำได้น้อยมาก คงจะต้องบำเพ็ญเพียรอีกหลายชาติ ส่วนการช่วยสังคมนั้นมีถึง ๖ โครงการ ครอบคลุมทั้งที่เกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์และการสร้างคน สำหรับเรื่องสังคมสงเคราะห์นั้นไม่ใช่เฉพาะแต่สงเคราะห์คนเท่านั้น แต่ยังสงเคราะห์สัตว์ด้วย

ทำไปสนุกไป “ทำงานสนุก เป็นสุขกับการทำงาน” สนุกมากๆ เข้าก็เกรงว่าตัวเองจะเพลิน ลืมแก่ ลืมตาย ดังนั้นทุกครั้งก่อนเข้านอนและตอนตื่นนอน หลังจากสวดมนต์แล้ว ขณะพิจารณา “ความเป็นธรรมดา ๕ ประการ” ผมจะแทรกไปด้วยว่าอายุกี่ปี เดือน วัน แล้ว เช่น เช้าวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ที่ผ่านมา ผมท่องว่า

เรามีความแก่ เป็นของธรรมดา ไม่สามารถล่วงพ้นความแก่ได้ (แล้วผมก็เติมว่า “ขณะนี้เราอายุ ๗๒ ปี ๑๐ เดือน ๒๐ วัน”)

เรามีความเจ็บเป็นของธรรมดา ...

เรามีความตายเป็นของธรรมดา ...

เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งปวง

เรามีกรรมเป็นของของเราเอง ...

เช้ามีวันที่ ๒๕ พฤษภาคม นั้นเอง ก็คิดเห็นแก่ตัวขึ้นมา ผมอายุ ๗๒ ปี ๑๐ เดือน ๒๐ วันแล้ว ควรอยู่บ้านเฉยๆ ไม่ควรไปเดินแรงเดินกาเหมือนคนหนุ่มๆ สาวๆ ไม่ควรจะไปเดินขบวนจากอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไปทำเนียบ

ถนนราชดำเนินนั้น ผมเดินมาจนเบื่อแล้ว ตอนหนุ่มๆ สมัยเป็นนักเรียนนายร้อย ผมเดินแถวจากกรมนักเรียนนายร้อย หน้าสนามมวยราชดำเนินไปกองการศึกษาโรงเรียนนายร้อย หน้ากระทรวงศึกษาธิการ เดินไปเดินกลับอยู่ถึง ๕ ปีเต็ม

ในที่สุดผมตอบตัวเองว่าแม้จะอายุมากที่สุด ใน ๕ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ก็เอาเรื่องอายุมาอ้างไม่ได้ จะแสดงความเห็นแก่ตัวโดยอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ต้องไปร่วมกับเขา “ไปทำหน้าที่ ใช้หนี้แผ่นดิน และไปทำบุญ” **แถม**

7

บ้านปานาดอย

แบบอ้างประชาธิปไตย ประชาชนเป็นใหญ่ที่ไหนหนอ ประชาธิปไตยก่มาละ กตๆ งอๆ ตามประสาคนโสมม

14

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกันเผยแพร่

“ถอดรหัสลับพรรคชนะอันเป็นอันตรายของจักรภพ เพ็ญแข” โดย ดร.อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล “...สิ่งที่ท่านนายฯ ทักษิณทำการปลดปล่อยประชาชนออกจากระบบอุปถัมภ์ เมื่อได้ตัดสินใจครั้งสำคัญ ท่านก็ตัดสินใจออกจากระบบอุปถัมภ์ แต่ระบบอุปถัมภ์ได้หยั่งรากลงลึกเสียแล้ว...” ระบบอุปถัมภ์ที่อดีต รัฐมนตรีจักรภพ ปาฐกถานั้นมีนัยหมายเฉพาะอย่างไร และนำคิดว่า ลำพังอดีต รัฐมนตรีจักรภพเพียงผู้เดียวจะกล้าปาฐกถาเช่นนี้หรือ ถ้า...ไม่มีผู้อยู่เบื้องหลัง...

26

สี่ต้นชีวิต

“...ทำงานเพื่อสังคมเยอะ เช่นช่วยเหลือเด็กยากจนในประเทศด้อยพัฒนา เราเองได้ฝึกความอดทน ความเสียสละ...” ความในใจของหญิงเก่งจากครอบครัวคนจีนในเมืองไทย ที่ถูกไทยแท้งทาบตนเอง

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่

สีลันชีวิต
วิล องค์กรันต์คุณ

1	นัยปะ:คุณค่าของคนอยู่ที่การให้
มิใช่การ “แย่งจนได้มา”	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่าขนาดอย	จำลอง
14	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ดร.อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล
21	บทความพิเศษ (เสียม สยาม ไท ไทย ซาติ ศาสน์ กษัตริย์)	เจก ธนะสิริ
25	การ์ตูน	วิสูตร
26	สีลันชีวิต (สัมภาษณ์คุณวิล องค์กรันต์คุณ)	ทิม สมอ.
32	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
37	ขาดกทันยุค	ณวมพุทช
40	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
50	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
54	กำปั้นทุบดิน (แข่งกันขึ้นราคา พาคนจนตายทั้งเป็น)	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
58	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
59	เวทีความคิด	นอก ทำเนียบ, เสฏฐชน
64	วิพากษ์บริโภคนิยมฯ	ส.ศิริรักษ์
66	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
69	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
74	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	ฟ้าสง
77	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แรมดิน เลิศบุญยศ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เคาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๘๕๑๑
 อีเมล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

แฟน FMTV

ของดเป็นสมาชิกหนังสือ “เราคิดอะไร” ก่อน เพราะดู FMTV แทน แต่ส่งเงินมาทำบุญด้วย ๒,๕๐๐ บาทค่ะ

- มาลัย จันทน์หอม จันทบุรี

👉 รับเงินไว้แล้วครับ ส่งต่อเข้ามูลนิธิ FMTV และส่งใบเสร็จมาให้ก่อนหน้านี้แล้ว “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ส่งให้เป็นที่พิเศษครับ

การเมืองแบบไอปัด

คนทำผิดโทษกฎหมายเป็นฝ่ายผิด จะก้าวขาทุจริตก็ขัดสน ใช้กฎหมายแก้กฎหมายให้วิกล เพื่อรับใช้พาลชนศรีธัญชัย

- ทิวเรื่อง ไทยเขียว ชัยนาท

👉 คิดจะเอาเหตุผลจากคนถ้อย ร้อยทั้งร้อยมีรองรับนับไม่ไหว ล้วนเงโก้อ้างอิงกลอกกลิ้งไป ตามประสาด่านได้อายอดไซ อุดมการณ์การเมืองเป็นเรื่องจ้อย เรื่องยี้ห้อยยิ่งใหญ่กว่าอีกไซ ต้องเชิดชูพอชัยให้เติบโต เพื่อตอบโต้สืบสานงานการเมือง

การเมืองของคนหนุ่มสาว

ฟังคุณชิงชัย มงคลธรรม ในรายการการเมืองของคนหนุ่มสาว เมื่อวันที่ ๓ พ.ค. แล้ว มีความรู้สึกดีต่อคุณชิงชัยจากที่เคยให้คาลบเพราะไปร่วมงานกับบ๊วกจิว แต่ตอนบ๊วกจิวทิ้งพรรคไปพร้อมกับ ทรท.คุณชิงชัยก็ไม่ตามไป ยิ่งประทับใจ ถ้าพูดจริงทำจริงก็จะเป็นความหวังใหม่ของการเมืองได้

- แฟนรายการ ระยอง

👉 ผมก็ฟังรายการนี้ด้วยเหมือนกัน เห็นด้วยกับความรู้สึกของแฟนรายการผมเองยินดีที่ได้พบเพื่อนร่วมงานเก่าในจอ เพราะเคยอยู่พรรคก้าวหน้าด้วยกัน เมื่อปี ๒๕๒๙-๒๕๓๐ ซึ่งคุณอุทัย พิมพ์ใจชน เป็นหัวหน้าพรรค ช่วงนั้นมีคนเดือนตุลา รวมตัวกันอยู่ที่พรรคก้าวหน้าหลายคน

พระเกย

เห็นภาพพระเกยในหน้าแรกไทยโพสต์ เอกซ์ไซท์ วันที่ ๘- ๙ พ.ค.แล้ว น่าบดลึมาก ทำที่เจ้าคณะจังหวัดจะปกป้องอยู่ จะรักษาพุทธศาสนาไว้หรือจะรักษาพวกนี้ไว้บ่อนทำลายพุทธศาสนาเกินแน่ครับ

- ชาวพุทธ ทำพระจันทร์

👉 เรื่องทำลายศรัทธาปสาทะชาวบ้าน เปิดโปงออกมาบานเบิกขนาดนี้ ถ้าคณะสงฆ์ลอยชายเอื้อระเหยอยู่ก็สุดแล้วแต่พระคุณเจ้าเถอะ พวกเราชาวบ้านจะได้รู้ว่า แท้จริงแล้วที่สวดมนต์ว่า สังฆัง สรณัง คัจฉามินันั้น แท้จริงแล้วเป็นที่พึ่งจริงได้หรือไม่ คนประเภทนี้ต้องห้ามบวช แต่เพราะการตรวจสอบในขั้นตอนการบวชทำกันพอเป็นพิธีกรรมจึงได้หลุดรอดมา หากเขาจริงแม้รู้ข้อเท็จจริงภายหลังก็ยอมจัดการได้ทำไมจึงปล่อยให้ครองผ้ากาสาพัสตร์ย่ำยิ ศรัทธาชาวบ้านอยู่อีก เห็นแก่ตัวหรือเห็นแก่ธรรมอันเป็นพระศาสนา ศาสนาพุทธจะเป็นศาสนาประจำชาติ มิใช่ด้วยตราไว้ในรัฐธรรมนูญดังที่เรียกร้องกัน แต่ด้วยทำพระให้เป็นพระเป็นสงฆ์เพราะมีพุทธแท้ธรรมจริง

จากผู้อ่าน

คำเช่าเรือ

อ่านไทยรัฐวันนี้ (๑๒ พ.ค.๕๑) ข่าวนำหน้า ๑ พร้อมภาพว่า พล.ต.ท.ชัชฉวี กุลดิตร รองเลขาธิการนายกฯ ฝ่ายการเมือง ลื่นล้มที่ท่าเรือเกาะลอยเทศบาลเมืองศรีราชา จำไม่ได้ชัดว่าขณะเดินไปตามสะพานท่าเรือหรือขณะลงเรือ แต่ข้อสำคัญอยู่ที่กำลังจะเอาเรือตรวจการของตำรวจน้ำไปลอยอังคารพ่อแม่ตัวเอง ชาวบ้านกระเจอกอย่างผมขอประท้วงที่เอาของหลวงไปใช้ส่วนตัว

- คนชายหาด ศรีราชา ชลบุรี

เรื่องง่ายทำให้เป็นเรื่องยาก ดายแล้วก็เผา กระดุกก็ปนปนดินไป ไม่ต้องเอาไปลอยอังคาร (จมน้ำ) ในทะเลให้วุ่นวาย โท!ใจคอยังคิดจะประท้วงกันอีกหรือนี้ ท่านจ่ายค่าเช่าเรือแพจนแทบเต็มตลอดชีวิตแล้วนะ ยกประโยชน์ให้จำเลยเถอะ แค่นี้ก็เจ็บตัวประจานตัวเองสุดๆ แล้วบ้านเมืองเราก็เป็นอย่างนี้แหละครับ ขัดสนผู้ใหญ่ที่เป็น “ผู้หลัก”

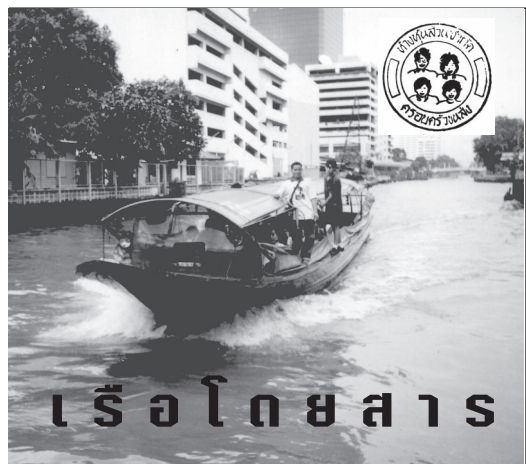
คำของคุณ

เรื่องเพชรซาอุและข่าวคราวของ พล.ต.ท.ชลอ เกิดเทศ เจียบหายไปนานเมื่อเร็วๆ นี้ ร.ม.ว.ยุติธรรมเข้าไปเยี่ยมในเรือนจำ ชาวเวียงยังมีข้อมูลที่ยังไม่เปิดเผยอีกส่วนหนึ่ง ถ้าเปิดเผยออกมาก็จะสาวไปถึงคนอื่นๆ อีกหลายคน เขาล้อกันว่าลั่นเป็นคนสำคัญๆ ประเด็นนี้ผมไม่ติดใจหรอก แต่ติดใจที่เห็นรูปใน น.ส.พ. คุณชลอ สดใสเหมือนคนไม่ทุกข์ร้อนที่ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ

- ครูชรา บางพลี ปากน้ำ

☞ ถ้านับอายุผมเป็นรุ่นน้องท่านหลายปี ไม่เคยร่วมงานกัน แต่เคยฝึกในป่าด้วยกัน พุดประสาชชาวบ้านว่าเป็นคนใจนักเลงกล้าได้กล้าเสีย น่าคบหา รักเพื่อนพ้องรักลูกน้อง และทุ่มเททำงานเพื่อนานเพื่อนาย

๗ บรรณาธิการ

เรือโดยสาร

วัดศรีบุญเรือง ๑๖ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด

โทร.๐-๒๓๗๕-๒๓๖๙, ๐-๒๓๗๕-๙๙๙๐

๐-๒๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์๐-๒๓๗๕-๙๑๘๙

(ไทยรัฐ)

ในที่สุดของที่สุดสภาผู้แทนราษฎรในระบอบประชาธิปไตยผูกขาดของพรรคพลังประชาชน ก็ชุนายชัช ชิดชอบ ตาเดี่ยว (ตาบอดข้างหนึ่งเพราะเดิมที่ทำมาหากินทางทุบหินขาย และหินกระเด็นเข้าตาแตก) เป็นประธานสภา ซึ่งส่งผลบุญให้นายชัช ชิดชอบ เป็นประธานรัฐสภาด้วยโดยรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๙ และทำให้มีบทบาทหน้าที่อีกหลายประการ

ในช่วงก่อนที่จะมีการเลือกประธานวุฒิสภา นายประสพสุข บุญเดช อดีตผู้พิพากษา ถูกตั้งข้อรังเกียจว่ามาจากการสรรหาทั้งที่ประวัติชีวิต การศึกษา หน้าที่การงานไร้ข้อตำหนิ ซึ่งนายชัช ชิดชอบ มีอาจเทียบเคียงได้ด้วยประการทั้งปวง

แต่ในวันนี้ ต้องตกอยู่ในภาวะกลับหัวกลับหาง เป็นรองประธานรัฐสภา ที่ประธานฯ มาจากการเลือกตั้งตามวิถีประชาธิปไตยจอมปลอม และตอนนี้ก็ต้องหาคดีที่บุรีรัมย์หลายเรื่อง บางเรื่องตำรวจก็เรียกตัวไปแจ้งข้อหาแล้ว บางเรื่องอยู่ระหว่างการสอบสวนดังที่เป็นข่าวเปิดเผยอยู่ในสื่อมวลชนทั่วไป

น่ากังขาวารัฐสภาไทยไร้คนตักวันนี้แล้วหรือ จึงเป็นทางเสื่อผ่านของคนมากริ้วรอย บาดแผลคนแล้วคนเล่า ไม่ว่าจะคนก่อนที่เพิ่งผันผายไปเพื่อเปิดทางโล่งโปร่ง...และคนใหม่เอี่ยมอ่องตามไปสั่งนี้

“ทันประธานที่เคราฟ” คำนี้แหละที่ ส.ส.ในสภาผู้แทนราษฎร หรือ ส.ว. ในรัฐสภา จะต้องยื่นค้านับและกล่าวก่อนพูดมันง่ายนักหรือที่คนตีๆ จะกล้ากลืนฟันทนกล่าวคำนี้ออกมา

ตำแหน่งนี้เป็นตัวเซตหน้าซูดตา หรือตัวขายหน้าขายตาของรัฐสภาไทย รัฐสภาชื่อว่า **เป็นต้นธารประชาธิปไตย** ถ้าองค์ประกอบสำคัญอันได้แก่เหล่าสมาชิก **ด้อยคุณภาพด้อยคุณธรรมสำนึกดี** จะเป็นความหวังของแผ่นดินได้อย่างไรหนอ ? ๓

“โรงเรียนผู้นำ” บ้านป่าที่รายล้อมด้วยทิวเขาสวยๆ ใครเห็นก็ถูกใจ เคยมีคนไทยและชาวต่างชาติไปถามว่ามีที่พักกว้างไหม คิดว่าเป็นสถานที่ตากอากาศซึ่งเมืองกาญจน์มีซุก เมื่อทราบว่าเป็นสถาบันฝึกอบรม ก็ผิดหวังไปตามๆ กัน

เมื่อ ๓ เดือนก่อน คุณหมอเจคือป หมออินเดียผู้เชี่ยวชาญทางธรรมชาติบำบัดซึ่งมีชื่อเสียงมากทั้งในอินเดีย ไทย และประเทศอื่น ไปพบผมและคุณศิริลักษณ์ที่โรงเรียนผู้นำ หมอจัดค่ายธรรมชาติบำบัดในประเทศไทยเป็นระยะๆ หลังสุดจัดที่สถานที่ตากอากาศเขาชะเมา ชายทะเลชลบุรี

คุณหมอเจคือปบอกว่า ต้องเก็บเงินค่าเข้าค่ายถึงคนละ ๑๒,๐๐๐ บาท (ระยะเวลา ๗ วัน) เพราะค่าเช่าสถานที่ที่นั่นแพง เมื่อเราคิดค่าที่พัก ค่าอาหาร ราคาทำทุน ราคาถูกๆ ตามธรรมดาของโรงเรียนผู้นำ คุณหมอก็ตกลงทันที ลดค่าเข้าค่ายเหลือครึ่งเดียวคือ ๖,๐๐๐ บาท

ผมพาหมอเจคือปนั่งรถตระเวนดูสถานที่ หมอชอบใจมาก มีธรรมชาติครบพร้อมทั้งไร่นา ป่า เขา และถ้ำ ตกลงใจจัดค่ายธรรมชาติบำบัดครั้งแรกวันที่ ๑๕ ถึง ๒๑ พฤษภาคม และครั้งต่อไป ๒๔-๓๐ ส.ค. (ท่านผู้ใดสนใจ ติดต่อคุณนิตดา ๐๘๖-๕๖๕๒๐๓๖)

ก่อนการจัดค่ายครั้งแรก ผมได้อ่านบทความของ พล.ต.อ.วลีษฐ เดชกุญชร ซึ่งท่านเขียนลงหนังสือพิมพ์มติชน ๓ วัน ท่านเล่าให้ฟังว่า เพื่อนฝรั่งคนหนึ่งเป็นมะเร็ง ไม่ยอมเข้าโรงพยาบาลไปเข้าค่ายหมอเจคือปแล้วปฏิบัติตามคำแนะนำต่อเพียงเวลาไม่นานก็หายสนิท

ท่านวลีษฐเป็นโรคหลายโรค กินยาทุกวัน วันละหลายเม็ด ปรกติเชื่อคนยาก ตัดสินใจเข้า

ค่ายธรรมชาติบำบัดที่เขาชะเมา แล้วกลับมาทำต่อที่บ้าน บรรเทาเบาบางได้อย่างน่าประหลาด ผมขอรื้อท่านเป็นการส่วนตัว ขอให้ท่านไปออกโทรทัศน์ เอ็มทีวี “โทรทัศน์เพื่อมวลชนมนุษยชาติ” ของชาวสันติอโศก ท่านรับทันทีด้วยเห็นผลว่าการออกโทรทัศน์รายการนี้เป็นการ “แบ่งบุญ”

ใครๆ โทรศัพท์ลองเข้าค่ายกันมาก หลายคนเตรียมตัวไม่ทัน เพราะได้ดูโทรทัศน์ก่อนกำหนดการเข้าค่ายกระชั้นชิดมาก

พอจบเรื่องค่ายธรรมชาติบำบัดปั๊บ ผมก็ต้องเตรียมเข้าค่าย “ชุมชนใหญ่พันธมิตร” บั๊บ บทความของผมใน “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ผมเขียนในค่ายเวลามีไม่พอ จึงต้องขอ “ตัดแปะ” ข้อความในหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ ท่านผู้อ่านจะเห็นว่าในแต่ละตอนสำนวนต่างกัน ถือว่าเป็นฉบับพิเศษก็แล้วกันครับ ข้อความในเครื่องหมายคำพูด เป็นข้อความที่คัดมาจากหนังสือพิมพ์รายวันทั้งสิ้น

พันธมิตรเราได้แถลงไว้นานแล้วว่า เราคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ ยิ่งในตอนหลังเราได้อ่านรายละเอียดร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ เห็นชัดว่า เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อ ๓ สถาบัน และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ยิ่งต้องคัดค้านหนักมากขึ้น

ในคำแถลงคัดค้านนั้น เราขอให้รัฐบาลหยุด

แก้รัฐธรรมนูญแล้วใช้เวลาและความสามารถทั้งหมดไปแก้ปัญหาข้าวยากหมากแพง ซึ่งรัฐบาลไม่ฟัง จึงทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า

พันธมิตรประกาศไว้ล่วงหน้าว่า วันไหนที่ฝ่ายรัฐบาล (ส.ส.พรรครัฐบาล) ยื่นขอแก้รัฐธรรมนูญ เราจะชุมนุมใหญ่วันนั้น และแล้ววันที่ ๒๕ พฤษภาคม เวลาบ่ายสามโมงเราก็ไปชุมนุมกันที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย และออกเดินขบวนมุ่งไปทำเนียบเวลาสามทุ่ม

ในฐานะเป็นแกนนำพันธมิตรที่เป็นทหารอยู่คนเดียว และมีอายุมากที่สุดมีประสบการณ์มาบ้าง จึงอาสาคุมขบวนเอง โดยตกลงกันว่า ตำรวจตั้งด่านขัดขวางที่ไหน ให้หยุดที่นั่น แล้วผมจะเจรจากับตำรวจเอง อย่าเดินฝ่าด่านตำรวจเข้าไป อย่าไปตำหรือขว้างปาตำรวจเป็นอันขาด ต้องเดินด้วยความสงบไม่มีอาวุธ

เป็นไปอย่างคาด ตำรวจตั้งด่านที่เชิงสะพานผ่านฟ้าเป็นด่านแรก นายตำรวจที่ควบคุมกำลังที่นั่นพูดผ่านเครื่องขยายเสียงว่า เป็นลูกศิษย์ผม เคยไปเรียนที่โรงเรียนผู้นำมาแล้ว

รักษาความยุติธรรมอย่างเคร่งครัด ผมทำผิดต้องจับทันที วันนี้ (คืนวันที่ ๒๕ พฤษภาคม) มาถึงแล้ว หากเห็นว่าผมผิดกฎหมาย จับได้เลย (ผมพูดราวกับจะหยิ่งรู้ว่าหลังจากวันแจกวุฒิบัตรแล้ว ผมจะมีเรื่องชดกับตำรวจอีก)

ขณะเจรจาไปก็ใช้สายตาให้เป็นประโยชน์ไปตรวจตราการจัดกำลังของตำรวจที่ยืนดาหน้าอยู่ แล้วผมก็ประกาศให้เวลาตำรวจตัดสินใจ ๑๐ นาที ผมนับถอยหลัง ๑๐, ๙, ๘... พอถึง ๐ ผมก็บอกให้ขบวนประชาชนโอบไปทางปีกซ้ายของแถวตำรวจ ซึ่งวางกำลังไว้ข้างมาก ดันตำรวจเข้าไป เราฝ่าเข้าไปได้ง่ายมาก ตำรวจแตกแถวยืนดูเราเดินผ่านอย่างสงบ โดยไม่มีการปะทะกันแต่อย่างใด

ผมยืนอยู่บนหลังคารถกระจายเสียงของพันธมิตร พูดคุยกับตำรวจโดยใช้เครื่องกระจายเสียงเช่นเดียวกับฝ่ายตำรวจ ผมพูดอ่อนน้อมบ้าง แข็งบ้าง ขอบคุณนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่คุมกำลังอยู่ตรงนั้น ซึ่งบอกว่าเป็นลูกศิษย์ผม ผมทำความว่าในวันแจกวุฒิบัตรที่โรงเรียนผู้นำกาญจนาบุรี นั้น ผมพูดกับนายตำรวจทุกรุ่นให้

พอเดินมาถึงเชิงสะพานมัฆวานรังสรรค์ ตำรวจตั้งด่านกันอีกด่านหนึ่ง มีแผงกั้นจราจรอย่างหนาแน่น จุดนั้นผู้คุมกำลังตำรวจก็เป็นลูกศิษย์ผมอีก เมื่อขบวนเราหยุดตรงแผงกั้น ผมได้คำตอบทันทีว่าจะเอาอย่างไร เจรจากับตำรวจเป็นพิธีอยู่สักพัก ผมก็บอกตำรวจว่า **ถ้าตำรวจไม่เปิดด่านให้เราผ่านไปทำเนียบ เราจำเป็น**

ต้องกินนอนอยู่ที่นั่น จราจรจะติดขัด ตำรวจต้องรับผิดชอบ

เสร็จแล้วผมก็แกล้งทำให้ตำรวจระทึกใจนิดๆ โดยให้เวลาตำรวจตัดลินใจ ๑๐ นาที แล้วก็นับถอยหลัง พอถึง ๐ ผมขอให้พันธมิตรนั่งลง **“เราจะกินจะนอนกลางถนนที่นั่นจนกว่าจะได้รับชัยชนะ”** ตำรวจเสียท่าเรา เพราะอยู่เชิงสะพานมัฆวานดิศกว่าไปอยู่ข้างทำเนียบเป็นไหนๆ วันต่อมาตำรวจเพิ่งนึกได้ ติดต่อขอให้พันธมิตรย้ายไปอยู่ข้างทำเนียบ เราตอบว่า “ไม่ไป”

การปฏิบัติงานในสนามนั้น ภูมิประเทศเป็นเรื่องสำคัญ ทหารมีหลักข้อหนึ่งว่า **“ต่างภูมิประเทศ ต่างวิธีรบ”** ผมชำนาญภูมิประเทศมากกว่าตำรวจชนิดเทียบกันไม่ได้เลย ตอนเป็นนักเรียนนายร้อย ผมเดินแถวกลางถนนราชดำเนินช่วงนั้นติดต่อกันถึง ๕ ปี นักเรียนนายร้อยทั้งโรงเรียนปี ๑ ถึงปี ๕ เดินพร้อมกันเป็นขบวนยาวเหยียดสวยงามมาก มีผู้คนยืนดูสองข้างทางราวกับมีพิธีสวนสนาม

ผมไม่เคยนึกเลยว่าเมื่อ ๕๐ ปีก่อนที่ตรงนั้น ผมเคยเดินอย่างสง่า คราวนี้จะต้องไปนอนอย่างสง่า ร่วมกับประชาชนซึ่งมาจากทุกสารทิศ

๒๗ พฤษภาคม หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่พาดหัวตัวใหญ่สุด **“จำลองนำพันธมิตรลุยฝ่า ตร. ปะทะมือปัดด้านเดือด บุกไปหน้าทำเนียบประกาศไม่หยุดแน่ ฝ่ายตรงข้ามตามติด ขว้างปากันถึงเลือด”**

ในวันแรกขณะที่ปราศรัยอยู่ที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย พวก “นรก ป่วน กรุง” ที่รัฐบาลจัดตั้งได้ขว้างปาก้อนหินใส่พวกเราบางจุดเป็นระยะๆ พอแถวหน้าเดินทางเกือบจะถึงเชิงสะพานมัฆวาน ส่วนท้ายของขบวนเราถูกขว้างถูกตี **ตำรวจยืนดูเฉย** เราบางคนจึงต้องตอบโต้ไปบ้าง อันธพาลฝ่ายรัฐบาลก็หลบไป

ผู้สื่อข่าวเห็นชัด ถ่ายภาพนิ่งและวิดีโอไว้หมด ตำรวจยืนดูเราถูกทำร้าย เอาใจช่วยอันธพาล เพราะกลัวอำนาจบาตรใหญ่ของรัฐบาล เมื่อเราไปตั้งที่มั่นระหว่างเชิงสะพานมัฆวานกับประตู

กองบัญชาการกองทัพ (โรงเรียนนายร้อย จปร.เดิม) เราจำเป็นต้องพึ่งตัวเอง ทำโล่จากถังขยะพลาสติกบ้าง ฝาโอ่งอะลูมิเนียมบ้าง แผ่นไม้อัดบ้าง แผ่นพลาสติกบ้าง จัดหาหนังสือ ลูกกระสุนพร้อม เมื่อประชาชนทราบก็ไปซื้อหมวกกันน็อก (กันก้อนอิฐก้อนหิน) ส่งไปให้เรามากมายพร้อมด้วยไม้ตีลูกเบสบอล ซึ่งใช้ตีหัวได้เมื่อจำเป็น ตำรวจตามแกล้งเราอีก ยึดไม้เบสบอล

“จำลอง” หนุนบุกโรงพักทวงไม้เบสบอล

เวลา ๑๖.๓๐ น.เจ้าหน้าที่ตำรวจ สน.นางเลิ้ง ที่รักษาการอยู่บริเวณหน้าวัดมกุฏฯ ได้สกัดจับทีมงานของพันธมิตร ๒ คน พร้อมยึดไม้ตีเบสบอลที่มีผู้นำมาบริจาคได้จำนวน ๔๘ อัน จึงนำตัวไปสอบปากคำที่ สน.นางเลิ้ง เหตุการณ์ดังกล่าวสร้างความไม่พอใจให้กับ พล.ต.จำลองเป็นอย่างมาก จึงระดมทีมงานกองทัพธรรมราว ๑๐ คน ขึ้นรถตู้ไปยัง สน.นางเลิ้ง ทันที เพื่อทวงไม้เบสบอลและทีมงานที่ถูกจับ พร้อมทั้งติดต่อไปยังทีมกองทัพธรรมว่าหากตนถูกจับให้เปลี่ยนที่มั่นมาล้อมโรงพักนางเลิ้งแทนเมื่อพล.ต.จำลองเดินทางไปถึง ได้เข้าไปยังห้องสอบสวนพร้อมต่อว่าต่อขานตำรวจอย่างมีอารมณ์ว่าไม้เบสบอลเป็นอุปกรณ์กีฬา ถ้าอยากจับ ทำไม่ไม่ไปจับตามห้างสรรพสินค้า อีกทั้งไม้เบสบอลพวกนี้ตนเป็นคนขอรับบริจาคเอง

ระหว่างนั้น พ.ต.ท.ภูเบศ เส้นขาว รอง ผกก.สส.สน.นางเลิ้ง เห็น พล.ต.จำลองกำลังหงุดหงิดเกรงว่าจะเกิดความขัดแย้งกับแกนนำผู้ชุมนุมและกลายเป็นเหตุบานปลาย ยอมตัดลินใจคืนไม้เบสบอลให้”

วันแรกๆ ที่เราไปปักหลักพักค้างล่อแหลมอย่างยิ่ง อันธพาลสามารถเข้าไปทำร้ายพวกเราได้ ผมจึงต้องกระโดดเข้าไปช่วยวางกำลังป้องกัน พร้อมกับชี้แจงสื่อมวลชน ณ บริเวณที่ชุมนุมนั้น (เมื่อเข้ารูปแล้ว ผมก็ส่งหน้าที่ให้หนุ่มๆ ทำแทน)

“จัดอาสาสมัครซ่อมรักษาความปลอดภัย

สำหรับบรรยากาศช่วงเช้า วันที่ ๒๕ พ.ค. บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ กลุ่มพันธมิตรฯ ปักหลักโจมตีการทำงานของรัฐบาลและการแก้ไขรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ อย่างต่อเนื่อง ในเวลา ๑๐.๐๐น. พล.ต.จำลอง ศรีเมือง หนึ่งในแกนนำพันธมิตรฯ ได้เรียกประชุมอาสาสมัครทั้งหญิงและชาย ประมาณ ๒๐ คน ชักซ้อมการรักษาความปลอดภัยโดย พล.ต.จำลองได้ชี้แนะอาสาสมัครทั้งหมดให้ประสานงานการตรวจค้นบริเวณพื้นที่ชุมนุมทั้ง ๔ จุด อย่างละเอียดจากนั้น พล.ต.จำลอง เปิดแถลงข่าวหลังกองอำนวยการกองทัพธรรมว่าการชุมนุมครั้งนี้ได้แจ้งให้ทราบแล้วว่าจะไปชุมนุมที่หน้าทำเนียบรัฐบาล แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจปิดกั้นให้กลุ่มพันธมิตรฯ อยู่ที่บริเวณสะพานมัฆวานรังสรรค์ ฉะนั้นเรื่องที่ยืนยันว่าทำให้รอดติดไม้ใช้กลุ่มพันธมิตรฯ ที่ทำให้รอดติด ตำรวจต่างหากที่ทำให้รอดติด ซึ่งคงได้รับคำสั่งจากรัฐบาล ตนได้ปฏิบัติตามกฎหมายทุกอย่าง ถ้าเห็นว่ามีกฎหมายข้อใดมาจับตนและกลุ่มพันธมิตรฯ ได้ก็เชิญไม่ต้องให้คนกลางมาไกล่เกลี่ย

ผู้สื่อข่าวถามว่า การที่มีข่าวว่าจะมีคนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ยทั้ง ๒ ฝ่าย มีความคิดเห็นอย่างไร พล.ต.จำลองกล่าวว่า การไกล่เกลี่ยทั้งสองฝ่ายก็แสดงว่าผิดทั้งสองฝ่าย ถ้าอีกฝ่ายถูก แต่อีกฝ่ายหนึ่งผิด จะเข้ามาไกล่เกลี่ยได้อย่างไร ไม่ต้องมาไกล่เกลี่ยเราเพราะเราทำถูกต้องก่อนจะเดินขบวนได้สอบถามประชาชนแล้ว ส่วนพวกป่วนกรุงที่จริงตั้งเวทีที่ไหนก็ได้ ทำไมมาตั้งเวทีใกล้ๆเรา และเอาไม้มาตีหัว ก้อนหินมาขว้าง หนังสือตึกยิงพวกเรา ขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยืนดูเฉยๆ ส่วนเรื่องที่มีการเรียกตัว พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา แม่ทัพภาคที่ ๑ กลับจากต่างประเทศก่อนกำหนด กลุ่มพันธมิตรฯ ไม่กังวล และจะรักษาความปลอดภัยให้กับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่นี้อย่างเต็มที่ ใครจะอย่างไรก็ช่าง เรายืนยันว่าจะชุมนุมต่อไป ไม่มีทางเลือกอื่น

“ฉันจะสู้จนกว่ารัฐบาลจะพ่ายแพ้

ผู้สื่อข่าวถามว่า เรื่องระบอบการชุมนุมมีการกำหนดออกมาหรือไม่ พล.ต.จำลอง ตอบว่าตามหลักการสงครามเราต้องดำรงตามความมุ่งหมายเดิม โดยรักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย จะสู้จนกว่ารัฐบาลจะปฏิบัติตามเรา เพื่อให้เกิดความสงบสุขแก่ประชาชน เคยบอกกับผู้ร่วมชุมนุมแล้วว่า ถ้ารัฐบาลจะสลายมีอบ ก็สามารทำได้ อย่างเช่น เอากระบองมาตีกบาล เอาแก๊สน้ำตามายิงใส่ เอารถดับเพลิงมาใช้น้ำใส่ฉีด ทุกคนก็จะอยู่ นี่เป็นการปฏิบัติตามระบอบประชาธิปไตยโดยแท้ ไม่เหมือนกับพรรคการเมืองบางพรรค ที่ไม่เคยถามคนในพรรคซักครั้งเลย”

ในวันเดียวกับที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวข้างต้น อีกฉบับหนึ่งลงเรื่องผม

“ยุทธวิธี “ตั้งรับ” แบบ “ขุนพลภูผา”

หลังจากโดนกลุ่มต่อต้านไล่ตีไล่ปาจนบาดเจ็บนับร้อย พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้ผ่านสมรภูมิมารอย่างโชกโชน จึงตัดสินใจร่วมกับ ๔ แกนนำปรับพื้นที่บริเวณเชิงสะพานมัฆวานรังสรรค์ให้เป็นที่มั่นและนำ “ยุทธวิธีตั้งรับ” สมัยร่วมรบในปฏิบัติการ “ภูผา” ทางตอนเหนือของประเทศลาวหรือ “ซำเหนือ” เพื่อช่วยสหรัฐอเมริกาในการเข้าตีโอบเวียดนาม

กิตติศัพท์ครั้งนั้น ร.ท.จำลอง (ยศสมัยนั้น) สามารถป้องกันชัยภูมิบน “ภูผา” ภายใต้ “รหัสเทกเคน” จนรอดพ้นจากการถูกยึดโดยกำลังทหาร “เวียดกง” ได้นานกว่า ๒ ปี ทหารสหรัฐจึงตั้งสมญานาม ร.ท.จำลองว่า “ขุนพลภูผา”

ยุทธศาสตร์การ “รบแบบตั้งรับ” คราวนั้น พล.ต.จำลองได้นำมาประยุกต์ใช้กับการชุมนุมกลุ่มพันธมิตรฯ ในครั้งนี้ เพื่อป้องกันกลุ่มต่อต้านเข้ามาก่อวินหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้ามาสลาย

ดังนี้

บริเวณพื้นที่การชุมนุม วางแนวป้องกัน ๒ ชั้น คือ พื้นที่ชั้นนอกใช้แผงกันเหล็กครอบพื้นที่ทั้ง ๔ ทิศ คือ ด้านที่ติดกับกองบัญชาการกองทัพบก ทำเนียบรัฐบาล เทเวศร์ และลานพระบรมรูปทรงม้า

พื้นที่ชั้นใน คือบริเวณเวทีแกนนำพันธมิตร มีแผงเหล็กกันอีกชั้น หากชั้นนอกถูก “บุกทำลาย” ชั้นในจะช่วยเป็นแนวป้องกันแกนนำกลุ่มพันธมิตรมิให้ถูกรวบตัวโดยง่าย

นอกจากนี้ ยังชิงลวดสะลิง ๒ เส้นขวางบนสะพานมัฆวานฯ และขวางถนนราชดำเนินกลางเพื่อป้องกันคนใช้รถขับฝ่าเข้ามาอีกด้วย

พล.ต.จำลองยังจัดกองกำลังอาสาสมัครรักษาความปลอดภัย (การ์ด) “เผ่าระวัง” อยู่รอบบริเวณรั้วแผงเหล็กกันทั้ง “ชั้นใน” และ “ชั้นนอก” นอกจากนี้ ยังตั้งกองบัญชาการ “หน่วยเคลื่อนที่เร็ว” เตรียมออกปฏิบัติการตลอด ๒๔ ชั่วโมง หากพื้นที่ใดเกิด “เหตุปะทะ” หรือ “มีเหตุร้าย” ขึ้น

หน่วยเคลื่อนที่เร็วนี้จัดเป็น “หน่วยสนับสนุน” และปฏิบัตินอกกรอบแบบทั้งการสู้แบบ “ปะทะ” และ “บุกช่วย” แกนนำให้พ้นจากพื้นที่อันตรายส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ผ่านการฝึกมาอย่างดี มี “ฐาน” อยู่ใกล้รั้วกองบัญชาการกองทัพบก ทั้งการ์ดและหน่วยเคลื่อนที่เร็วจะมีการสับเปลี่ยนหมุนเวียนตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ทั้งหมดนี้เป็น “ยุทธวิธีตั้งรับ” ที่จำลองมาจาก “การตั้งรับ” สมัยรบที่ “ภูผาธิ” เพื่อให้การชุมนุมยืดเยื้อบรรลุเป้าหมาย”

ข้อความดังกล่าวจากหนังสือพิมพ์มติชนถูกต้องเกือบทั้งหมด คลาดเคลื่อนเล็กน้อย

รัฐบาลกล่าวหาพันธมิตรตั้งแต่วันเริ่มชุมนุม ๒๕ พฤษภาคม เป็นต้นมา จนกว่าเรื่องจะจบว่าพวกเราก่อความวุ่นวาย แท้จริงรัฐบาลต่างหากที่ก่อเรื่อง อยู่ดีๆ เราจะไปชุมนุมให้ลำบากทำไม พันธมิตรได้ขอร้องรัฐบาลมานานแล้วว่า ให้หยุด

แก้รัฐธรรมนูญ เอาเวลาและพลังทั้งหมดไปแก้ปัญหาเศรษฐกิจจะเป็นกว่า รัฐบาลไม่ฟัง ถือว่ามีอำนาจเสียอย่างจะทำอะไรก็ได้

พันธมิตรจึงต้องชุมนุมใหญ่ วันที่รัฐบาลยื่นเรื่องขอแก้รัฐธรรมนูญตามที่ได้ลั่นวาจาไว้ เรื่องนี้ใครๆ ก็เห็นตรงกัน เช่น บทความของหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” เขียนไว้ชัด

“ผมขอถือสิทธิ์ในฐานะคนวัย “แย่งลงโลง” เหมือนๆ กัน ขอเตือนสตินายสมัคร สุนทรเวช ชักหน่อยว่า ยังไม่ต้องแก้รัฐธรรมนูญตอนนี้ อดีตนายกฯทักษิณ “เจ้าบุญ-เจ้าคุณ” เหนือหัวนะ ก็ยังไม่ “จะเป็น-จะตาย” ขึ้นมา มิใช่หรือ? แต่ชาวบ้านทั้งเหนือ ทั้งใต้ ทั้งออก ทั้งตก ขณะนี้ตะหาก กำลังจะเป็น-จะตาย จากปัญหาเศรษฐกิจ-พิษน้ำมัน ชักเด็กๆ เห็นดำตาอยู่ทั่วบ้าน ทั่วเมือง

แล้วทำไมไม่คิด “อุ้มชาวบ้าน” ก่อน “อุ้มทักษิณ” ละ...หือ?

แก้ “ปาก-ท้อง” ชาวบ้านก่อน “ปาก-ท้อง” ทักษิณเถอะ...นายสมัคร ผมขอเตือน เพราะรัก ด้วยเห็น “ชาติดี” หลายๆ อย่างในตัวคุณ!

คุณไม่ได้เป็น อย่างที่กำลัง “จำใจเป็น” อยู่ตอนนี้หรอก สถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ เป็นสถานการณ์ “ทดสอบ” ครั้งสุดท้ายแล้วว่า

คุณเป็นนายกฯ เพื่อใคร...เพื่อประชาชน เพื่อประเทศชาติของประชาชน หรือเพื่อ ประเทศชาติของทักษิณคนเดียว?

ผมตอบแทนได้เลยว่า คุณเป็นนายกฯ เพื่อ คนทั้งประเทศ แต่ทำไมจึงดันทุรัง ตั้งหน้า-ตั้ง ตาถกฉวยอำนาจรัฐ อำนาจนิติบัญญัติไปสนอง ปัญหาคนคนเดียว กลุ่มเดียว ตระกูลเดียวอย่าง นี้ล่ะ?

โจนหัวหงอกใกล้มีหงอนกันแล้ว อย่าให้ สังกมประณามได้ว่า ไซ้อสัตย์ในพฤติกรรม ยก ประเด็น“แก้รัฐธรรมนูญเป็นเรื่องของสภา... รัฐบาลไม่เกี่ยว” ขึ้นมาปิดความรับผิดชอบเลย

เป็นรัฐบาลใหม่ๆ ก็ขอกับประชาชนว่า “ขอเวลาทำงาน” ประชาชนก็ให้เวลามาเกือบ ๔ เดือนแล้ว แต่ปรากฏว่า “งาน” ที่รัฐบาลขอ “เวลา” ไปทำนั้น จะมักเขม้นทำกันอยู่เรื่องเดียวคือ แก้รัฐธรรมนูญ อ้อมทักษิณให้พ้นคดี!

ผมไม่ได้มองว่า...วันนี้ “พันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตย” เติบโต-เข้มแข็งขึ้น

แต่เป็นเพราะ “รัฐบาลปลั่งประชาชน” โหลยโท่ยเองตะหาก ได้อำนาจจากประชาชนไป แล้ว ไม่นำอำนาจนั้นไปแก้ปัญหาให้กับประชาชน ชาวบ้านจึงพากันถดถอยศรัทธา แล้วบ้ายหน้า ไปหาสิ่งที่เขาหวังว่า น่าจะพึ่งพิงได้มากกว่า

นั่นคือ “พันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตย”

เพราะอย่างนี้ หน้าลานเวทีชุมนุมขับไล่ รัฐบาลที่ไม่เห็นทุกข์-เห็นหัวประชาชน นับวัน จึงทวีจำนวนผู้คนมากขึ้น ...มากขึ้น...เป็น จำนวนมหาชน- คนที่ไม่เอารัฐบาล

รัฐบาลสมัครทำ “ตลิ่งศรัทธา” พัง เนื้อดิน ศรัทธาจึงไปเพิ่มพูนให้กับฝั่งพันธมิตรฯเอง รูป การณ์ขณะนั้นมันเป็นอย่างนี้!

ถามว่า แก้รัฐธรรมนูญ หรือผลาญเงินหลวง อีก ๒,๐๐๐ ล้าน ทำประชามติเสร็จแล้ว มันใช่ แก้ปัญหา “ชีวิต-วันนี้” ให้ชาวบ้านได้ตรงไหน คำตอบคือ ..ไม่เลย!

หนังสือพิมพ์ทุกฉบับลงข่าวใหญ่หน้า ๑ บาง ฉบับลงเต็มหน้า พร้อมภาพถ่ายกำลังจะทำศึก กับประชาชน ซึ่งเป็นผลจากการประกาศจัดการ กับพันธมิตรฯ ที่กำลังชุมนุมอยู่เชิงสะพานม้ฆวาน รังสรรค์ชั้น “แตกหัก”

“สมัคร ออกทีวีช่วย ระดมกำลังทหาร-ตำรวจ ประกาศแตกหักสังสลายมีอบ ป้ายสีมีการสะสม กำลังเพื่อก่อการร้าย ลั่นข้าพเจ้ารับผิดชอบแต่ ผู้เดียว พันธมิตรวางแผนรับมือเต็มพิกัด ผู้คน แห่งร่วมชุมนุมเหยียบแสน ออกแถลงการณ์หาก ๕ แกนนำถูกจับจะมีทนายหน้าการชุมนุมต่อ ตกเย็นทหารประเมินไม่คุ้ม”

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง หนังสือพิมพ์พาดหัวและ ลงภาพเต็มหน้า “หมักพลิกคืนไม่ได้สังสลาย- ผู้จัดการ รายวัน “สมัคร” นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศไทย โชว์ความกล้ากลอกแบบไม่อายฟ้าดิน ปฏิเสธ หน้าตาเฉยไม่เคยสั่งให้สลายการชุมนุมพันธมิตร รับผิดชอบต่อ “เหลิม” ออกตัวแทน ย้ำจะต้องยุติ การชุมนุมให้ได้เพื่อกู้หน้ารัฐบาล อ้างเบื้องสูง ครั้งแล้วครั้งเล่า กีดขวางเส้นทางเสด็จฯ พันธมิตรฯ แถลงการณ์จวกหมักป้ายสี แอบอ้าง สถาบันโจมตีผู้ชุมนุมว่าเป็นผู้ไม่จงรักภักดี

ประกาศมีขบวนเสด็จผ่านมายังสถานที่ชุมนุม
เมื่อใด จะเปิดเส้นทางโดยทันที และแปรขบวน
เป็นพสกนิกรที่จะคอยเฝ้าฯรับเสด็จด้วยความ
จงรักภักดีสูงสุด”

เรื่องยังคงดำเนินต่อไปจะจบเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้
แต่ที่พวกเรารู้แน่ๆ ก็คือ **ไปร่วมชุมนุมทำไม**

“ไปทำหน้าที่ ใช้หนี้แผ่นดิน และไปทำบุญ”

“ทำหน้าที่ ตามรัฐธรรมนูญ” - “บุคคลมีหน้าที่
พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ, ศาสนา พระมหากษัตริย์
และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี
พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

“ใช้หนี้แผ่นดิน” ไม่มีคนไหนที่ไม่ได้เป็นหนี้
แผ่นดิน ทำดีให้แผ่นดิน คือการใช้หนี้

“ทำบุญ” เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๓๐ ในหลวง
ตรัสที่บึงมกะสันว่า **“บุญ คือประโยชน์ ทำ
ประโยชน์ คือทำบุญ”** ตรัสสั่งให้ กทม. พัฒนา
บึงมกะสัน ทำบุญฉลอง ๖๐ พรรษา ของ
พระองค์ท่าน **๓**

เผด็จการ เผด็จกล

๑. ประวัติศาสตร์ต้องเกิดซ้ำ
เพราะบงกชามไม่หมดสิ้น
ตัดต้นไม้โค่นเตียน
จึงเหลือตอมตาใจ

๒.

๑. เอาเงินเป็นอำนาจ
เข้าครอบชาติด้วยบาตรใหญ่
เปลือกนอกประชาธิปไตย
แต่เนื้อในเผด็จการ

๓.

๑. เลือกตั้งมาบังหน้า
ล้วนซ้ำพวกสาธารณ
เอาทุนอันสามัญ
เข้าขมำเขมือบเมือง

๔.

๑. ผูกขาดเพื่อคนรวย
ยิ่งร่ำรวย ยิ่งแรงเรื่อง
ไฟร์ฟ้าสีหน้าเหลือง
ทั้งชาวไร่แลชาวนา

๕.

๑. ประชาธิปไตยทาส
ก็ผูกขาดด้วยเงินตรา
ประชาธิปไตยประชา
กำหนดได้ด้วยปวงชน

๖. กำหมัดทะมัดมั้น
เข้าโรมรันพวกทรพล
เผด็จการเผด็จกล
กวาดให้สิ้นแผ่นดินไทย!

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

(บทกวีแต่กลุ่มพันธมิตร
ที่ร่วมชุมนุมกัน ณ สะพานมอญ
จากคุณเนาวรัตน์)

พ.ศ. ๒๕๕/๕/๕๑

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน
เผยแพร่

ไทยโพสต์ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑
อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Jakrapob's Code : ถอดรหัสลับทรศนะอันเป็นอันตราย ของจักรภพ เพ็ญแข

นับนับสัปดาห์ที่คุณจักรภพ เพ็ญแข ตกเป็นข่าวให้ผู้คนกล่าวถึง ภายหลังจากที่บทแปลปาฐกถาที่คุณจักรภพเคยแสดงไว้ที่สโมสรผู้สื่อข่าวต่างประเทศประจำประเทศไทย (FCCT) เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๐ เผยแพร่สู่สาธารณะ ก็ก่อให้เกิดประเด็นให้ผู้คนกล่าวถึงอย่างกว้างขวางว่า ถ้อยคำและเนื้อหาที่คุณจักรภพแสดงปาฐกถาไว้นั้นเข้าข่าย “หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ” นอกจากนี้พรรคประชาธิปัตย์ยังแสดงความเห็นด้วยว่า ทรศนะของคุณจักรภพ เพ็ญแขที่แสดงไว้ที่ FCCT เป็น “ทรศนะอันเป็นอันตราย” ผู้เขียนสนใจใคร่รู้ว่าทรศนะของคุณจักรภพที่กล่าวกันว่าเป็นอันตรายนั้นมีลักษณะอย่างไร จึงได้ลองวิเคราะห์ปาฐกถาของคุณจักรภพอย่างเป็นวิชาการตามแนวทางอักษรศาสตร์ดู

ข้อตกลงเบื้องต้น

เนื่องจากปาฐกถาที่ FCCT บรรยายเป็นภาษาอังกฤษ ตามที่จะยกมานี้ เมื่อต้องยกตัวอย่าง

ผู้เขียนจยกโดยใช้คำแปลภาษาไทยซึ่งผู้เขียนแปลเองคำแปลที่ใช้เลือกใช้วิธีแปลแบบเอาความซึ่งมุ่งความเข้าใจในบทพากย์ภาษาไทยมากกว่าจะสนใจเก็บรักษาทุกถ้อยคำตามภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต้นฉบับ การวิเคราะห์ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่า คุณจักรภพเป็นผู้รู้ภาษาอังกฤษระดับดีมากจนสามารถสื่อความคิดที่ซับซ้อน เรียบเรียงออกมาให้เข้าใจง่ายด้วยภาษาต่างๆ และสามารถโต้ตอบกับผู้ฟังได้คล่องแคล่วผู้เขียนไม่สนใจประเมินภาษาอังกฤษของคุณจักรภพว่าเป็นภาษาที่สวยงามหรือไม่ ถูกไวยากรณ์มากน้อยเพียงใด คำที่ใช้ใช้ตามแบบเจ้าของภาษาอย่างรู้จริงหรือไม่ เนื่องจากผู้เขียนต้องการวิเคราะห์ทรรศนะหรือความคิดของคุณจักรภพมากกว่าจะวิเคราะห์ตัวภาษาในฐานะที่เป็น form หรือพาหะของความคิด

โครงสร้างเนื้อหาปาฐกถาที่ FCCT

หัวข้อปาฐกถาของคุณจักรภพที่ FCCT คือ Democracy and Patronage System of Thailand- *ประชาธิปไตยกับระบบอุปถัมภ์ของไทย* คุณจักรภพแสดงโดยเหลือบดูทร่างเป็นระยะๆ ปาฐกถานี้มีเนื้อหาเป็นเอกภาพอย่างยิ่ง เนื้อหาแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนใหญ่ๆ

ส่วนที่ ๑ ว่าด้วยประวัติและพัฒนาการระบบอุปถัมภ์ของไทยในสมัยสุโขทัยมาจนถึงปัจจุบันอย่างย่อๆ ส่วนนี้คุณจักรภพพยายามวิเคราะห์ให้เห็นรากเหง้าของระบบอุปถัมภ์ของไทยและผลกระทบที่มีต่อวิกฤติการเมืองของไทยในปัจจุบัน

ส่วนที่ ๒ เป็นบทสรรเสริญความกล้าหาญ พ.ต.ต. ทักษิณ ชินวัตร ที่กล้าเผชิญหน้ากับระบบอุปถัมภ์อย่างซื่อๆ หน้า และผลงานบริหารราชการแผ่นดินของ พ.ต.ต. ทักษิณ ได้มีส่วนอย่างสำคัญในการทำลายระบบอุปถัมภ์ของไทย

และส่วนที่ ๓ เป็นคำประกาศเจตนารมณ์อย่างชัดแจ้งและแรงกล้าของคุณจักรภพว่า คุณจักรภพและพวกจะทำลายระบบอุปถัมภ์ของไทยให้กินที่พังลงแบบชนิดซูดรากอนโคเน และตั้งใจจะทำให้เกิดขึ้นในชั่วไม่นานหลังจากนี้

Patronage System : คำที่มีสถิติใช้สูงสุด

คำที่เป็น key word ในปาฐกถาที่ FCCT ของคุณจักรภพคือ patronage system ผู้เขียนมีข้อสังเกตเกี่ยวกับ key word ของคุณจักรภพดังนี้

๑) คุณจักรภพใช้คำว่า patronage หรือ patronage system รวมจำนวน ๒๔ แห่ง (ไม่นับที่เป็นชื่อหัวข้อปาฐกถาและที่ปรากฏในส่วนคำถามคำตอบท้ายปาฐกถา) และใช้คำว่า patronize จำนวน ๗ แห่ง

๒) โดยทั่วไป patronage มักแปลว่า ความอุปถัมภ์ patronage system แปลว่า ระบบอุปถัมภ์ ส่วน patronize แปลว่า *อุปถัมภ์, อุปถัมภ์คำจุน, ช่วยเหลือ, เกื้อกูล*

Patronage System : คำความหมาย ๒ นัย

คุณจักรภพใช้คำว่า patronage หรือ patronage system ในความหมายที่แตกต่างกัน ๒ นัย ดังนี้

นัยที่ ๑ :

patronage system คือ “ระบบที่ยอมรับความแตกต่างของฐานะของคนในสังคมระหว่างผู้ใหญ่กับผู้น้อย ผู้ใหญ่และผู้น้อยมีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลกันและอำนวยประโยชน์แก่กัน”

ตามนัยนี้ ระบบอุปถัมภ์เป็นระบบ win-win ทั้งผู้เกื้อกูลและผู้รับประโยชน์เกื้อกูล ส่วนผู้ที่ไม่ win ด้วย คือ ผู้น้อยคนอื่นที่ไม่ได้รับประโยชน์เกื้อกูลด้วย ดังนั้นระบบอุปถัมภ์จึงไม่ใช่ระบบที่ยืนอยู่บนความคิดเสมอภาค แต่ก็ไม่ถึงกับขัดหรือแย้งกับอุดมการณ์ประชาธิปไตยในลักษณะที่จะอยู่ร่วมกันไม่ได้ ประการสำคัญตามนัยนี้ ระบบอุปถัมภ์ไม่ใช่อุดมการณ์ทางการเมือง ไม่ใช่ระบบอบการปกครอง แต่เป็นระบบความสัมพันธ์ของคนในสังคม และไม่ใช่ระบบที่มีอยู่เฉพาะในประเทศไทย ปัจจุบัน จีน เกาหลี ญี่ปุ่น และหลายชาติของเอเชียก็ยังมีระบบนี้อยู่

คุณจักรภพใช้ patronage system ตามนัยนี้เพียง ๒ แห่ง ทั้ง ๒ แห่งใช้เมื่อกกล่าวถึงตนและครอบครัวซึ่งเติบโตขึ้นมาในสังคมไทยที่มีระบบช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ดังนี้

I myself grew up in patronage system.-ตัวผมเองเติบโตขึ้นมาภายใต้ระบบอุปถัมภ์
He grew up in patronage system too.-เขา (หมายถึงบิดาของคุณจักรภพ) ก็เติบโตขึ้นมาในระบบอุปถัมภ์เช่นกัน

นัยที่ ๒ :

patronage system ตามนัยที่ ๒ เป็นความหมายเฉพาะของคุณจักรภพ ซึ่งผู้เขียนจะวิเคราะห์ในลำดับต่อจากนี้ไปว่ามีความหมายเฉพาะว่าอย่างไร

คุณจักรภพใช้คำว่า patronage หรือ patronage system ตามนัยนี้มากถึง ๒๑ แห่ง มีแห่งเดียวที่กำกวม ไม่แน่ใจว่าคุณจักรภพใช้คำว่า patronage system ตามนัยที่ ๑ หรือนัยที่ ๒

ทำไม patronage system ของคุณจักรภพจึงได้มี ๒ นัย ?

ตามปรกติคำที่เราใช้สื่อสารกัน แม้ว่ามี form เดียวกัน แต่ผู้ใช้ภาษาอาจใช้ในความหมายแตกต่างกันได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่มีความหมายเชิงนามธรรม ความหมายที่แตกต่างกัน อาจเกิดจากสาเหตุที่ผู้ใช้เข้าใจความต่างกัน ตีความต่างกัน หรือผู้ใช้กำหนดความหมายของคำให้แตกต่างกันก็ได้ เช่นคำว่า *แม่ชี* คนกลุ่มหนึ่งอาจตีความเคร่งครัดตามหลักพุทธศาสนาเถรวาทว่า *ไม่ใช่กับบวช* เป็นฆราวาส มีฐานะเพียงอุบาสิกาซึ่งถืออุโบสถศีล หรือ ศีล ๘ แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งอาจตีความตามความเข้าใจของคนไทยปัจจุบันว่า *แม่ชีเป็นนักบวชหญิง* ในพุทธศาสนาเถรวาทแบบไทยๆ

ตามความรู้รัฐศาสตร์ที่คุณจักรภพได้ร่ำเรียนมา คุณจักรภพย่อมรู้จัก patronage system ตามนัยที่ ๑ อย่างดี แต่คุณจักรภพเลือกที่จะกำหนดความหมายใหม่ ซึ่งเป็นความหมายเฉพาะแก่คำว่า patronagesystem ทำให้คำนี้มีความหมายเฉพาะแตกต่างกับความหมายตามนัยที่ ๑ หลายประการ ดังนี้

๑) เป็นระบบที่ผู้น้อยเป็นฝ่ายพึ่งพิงหรือคอยเฝ้ารับประโยชน์เกื้อกูลแต่ฝ่ายเดียวในทำนองเดียวกัน ผู้ใหญ่ก็เป็นฝ่ายเกื้อกูลเพียงลำพัง ส่งผลให้ผู้คน **ask about dependency before our own capability to do things- ร่ำร้องหาแต่ที่จะพึ่งพาอาศัยผู้อื่นโดยไม่คิดจะพึ่งพาความสามารถของตนเองก่อนเลย**

๒) เป็นระบบที่ฝ่ายที่คอยเฝ้ารับประโยชน์หรือพึ่งพิงต้องจ่ายค่าตอบแทนความเกื้อกูลด้วย ความจงรักภักดี และเป็นระบบที่คุณจักรภพคิดว่า มีแต่เฉพาะในประเทศไทย จึง **makes Thai people different from many peoples around the world...So people had duty to be loyal.-ทำให้คนไทยแตกต่างกับผู้คนอื่นใดในโลก...ดังนั้นประชาชนจึงมีหน้าที่ต้องจงรักภักดี**

๓) เป็นระบบที่ฝ่ายเกื้อกูลคือพระมหากษัตริย์ ส่วนฝ่ายเฝ้ารับประโยชน์คือสามัญชน

คุณจักรภพเชื่อมโยงความคิดอย่างมีชั้นเชิงโดยเริ่มต้นกล่าวว่า ...we have started off as a country in patronage system-เราตั้งต้นด้วยการเป็นประเทศที่อาศัยระบบอุปถัมภ์ แล้วก็กล่าวข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสมัยพ่อขุนรามคำแหง ที่โปรดให้แขวงกระดิ่งร้องทุกขั้วหน้าวัง จักรภพมองว่า ประชาชนที่ไปลั่นกระดิ่ง คือผู้เมื่อเดือดร้อนก็ที่ไม่ยอมพึ่งตนเอง แต่กลับไปรับประโยชน์อุปถัมภ์จากพ่อขุนรามคำแหง คุณจักรภพแสดงทรรศนะว่า นี่เป็นเหตุให้ผู้คน ...are led into the patronage system-เราก็ได้ถูกชักนำเข้าไปสู่ระบบอุปถัมภ์

นั่นหมายความว่า คุณจักรภพกำหนดความหมาย ผู้ใหญ่กับผู้น้อยให้แคบลงมากกว่าความหมายของ patronage system ตามนัยที่ ๑ คือ ผู้ใหญ่ที่ให้ความอุปถัมภ์คือพระมหากษัตริย์ ส่วนผู้น้อยที่คอยเฝ้าแต่จะรับการอุปถัมภ์โดยไม่พึ่งพาตนเองคือประชาชนทั่วไป

๔) เป็นระบบที่ทำให้คนไทยคิดว่า we don't actually need democracy. We are led into believing that the best form of government is guided democracy, or democracy with His Majesty greatest guidance...which I see as a clash or the clash between democracy and patronage system.- คนไทยเราจึงไม่ได้ปรารถนาประชาธิปไตยอย่างแท้จริง เราถูกชักนำให้เชื่อว่า รูปแบบการปกครองที่ดีที่สุดคือ ประชาธิปไตยแบบชี้นำ หรือประชาธิปไตยภายใต้การชี้นำอย่างมากมายของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน

๕) เป็นระบบที่ is in direct conflict with democratization-ขัดแย้งโดยตรงกับกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย

ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่คุณจักรภพจะใช้คำว่า patronage system เป็นคู่ตรงข้ามกับ democracy หรือ ประชาธิปไตย คุณจักรภพจึงแสดงทรรศนะว่า ระบบอุปถัมภ์กับประชาธิปไตยไม่อาจอยู่รวมกันได้

คุณจักรภพวิเคราะห์ว่า Current political crisis in my opinion is the clash between democracy and patronage system directly.- ในทรรศนะของผมวิกฤติทางการเมืองในปัจจุบันเป็นการปะทะกันระหว่างประชาธิปไตยกับระบบอุปถัมภ์

และแสดงความชื่นชม พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตรว่า เป็นผู้ทำลายระบบอุปถัมภ์ที่ฝังรากลึกมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ...what he did was to release people from patronage system, but when the most crucial decision comes, even him, made the decision out of patronage system. So the deep root of the patronage system is here-สิ่งที่ท่านนายกฯ ทักษิณทำการปลดปล่อยประชาชนออกจากระบบอุปถัมภ์ เมื่อได้ตัดสินใจครั้งสำคัญ ท่านก็ตัดสินใจออกจากระบบอุปถัมภ์ แต่ระบบอุปถัมภ์ได้หยั่งรากลงลึกเสียแล้ว

เมื่อจบปาฐกถาผู้สื่อข่าวต่างประเทศได้ถามคำถามย้อนคุณจักรภพเกี่ยวกับ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตรกับระบบอุปถัมภ์ว่า

Wasn't it as much patronage under Taksin Shinawatra? Doesn't he rely on patronage to bring people on board as well?- ก็มีระบบอุปถัมภ์อย่างมากมายในสมัย พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตรมิใช่หรือ ? ทักษิณเองก็อาศัยระบบอุปถัมภ์ดึงประชาชนมาเป็นพวกอย่างมากเหมือนกันมิใช่หรือ ?

คำถามดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ผู้สื่อข่าวต่างประเทศที่ตั้งคำถามเข้าใจคำว่า patronage system ตามนัยที่ ๑ ซึ่งผู้ให้ความอุปถัมภ์อาจเป็นใครก็ได้ ตามนัยนี้ ผู้ถามจึงเข้าใจว่า พ.ต.ท. ทักษิณ

ชินวัตร จัดเป็นผู้ใหญ่คนสำคัญที่ให้ความอุปถัมภ์แก่ผู้น้อยคือประชาชน เป็นคนละนัยกับของคุณจักรภพ เพราะตามนัยของคุณจักรภพ **ผู้ใหญ่ในระบบอุปถัมภ์จำกัดว่าเป็นพระมหากษัตริย์เท่านั้น** Patronage System = Monarchy ???!!

คำว่า patronage มาจากต้นศัพท์ภาษาละตินว่า pater แปลว่า “พ่อ” คำว่า pater เป็นคำร่วมเชื้อสายกับคำว่า father ในภาษาอังกฤษ

ทันทีที่คุณจักรภพเริ่มกล่าวถึงต้นพัฒนาการของ patronage system คุณจักรภพก็กล่าวถึงพ่อขุนรามคำแหง คุณจักรภพเลือกใช้คำว่า Great father แทนคำว่า พ่อขุน ดังนี้

...In Sukhothai...we were led to know and believe that one of the kings during Sukhothai period, King Ramkhamhaeng, at the time, to be more precisely “Great Brother” -er I’m sorry Great Father Ramkhamhaeng” -สมัยสุโขทัย...เราถูกชักนำให้เชื่อว่า **กษัตริย์องค์หนึ่งในสมัยสุโขทัยคือพระเจ้ารามคำแหง หรือที่ถูกต้องคือ พี่ขุน อ้อ ขอโทษครับ พ่อขุนรามคำแหง**

คำว่า **พ่อขุน** มีความหมายเหมือนคำว่า king จากคำปาฐกถาของคุณจักรภพ คุณจักรภพก็รู้ดีเมื่อรู้ดีเช่นนั้นทำให้เกิดคำถามว่า

ทำไมคุณจักรภพไม่ใช้คำว่า King Ramkhamhaeng แต่กลับเจตนาใช้ Great father Ramkhamhaeng ?

คำตอบที่เป็นไปได้มี ๒ ทาง

คำตอบทางที่ ๑ : คุณจักรภพต้องการแปลให้ตรงกับภาษาไทย **พ่อขุนรามคำแหง = Great father** Ramkhamhaeng

ถ้าคำตอบเป็นคำตอบนี้ จะทำให้เกิดคำถามตามมาอีกว่า ใช้ **Great father** Ramkhamhaeng สื่อความคิดดีหรือมีประสิทธิภาพกว่า King Ramkhamhaeng อย่างไร ? คำตอบที่จะให้แก่คำถามเหล่านี้หาไม่พบจากปาฐกถาของคุณจักรภพหรือแม้แต่จากที่อื่นๆ

ถ้าเช่นนั้น ลองพิจารณาคำตอบทางที่ ๒

คำตอบทางที่ ๒ : มีความเป็นไปได้สูงมากกว่า คุณจักรภพรู้ว่าต้นศัพท์ของ patronage คือ pater ซึ่งเป็นคำร่วมเชื้อสายกับ father คุณจักรภพเลือกใช้คำว่า Great Father Ramkhamhaeng แทน king Ramkhamhaeng เพื่อที่จะบังเป็นนัยๆ อย่างชาญฉลาดแก่ผู้ฟังว่า

patronage = Great Father = king

คุณจักรภพสร้างตรรกะดังกล่าวก็เพื่อวัตถุประสงค์ปลายทางคือการกำหนดความหมายเฉพาะแก่คำว่า patronage system ซึ่งเป็น key word ในปาฐกถาว่า ไม่มีนัยที่ ๑ แต่มีนัยที่ ๒ คือ **“ระบบที่พระมหากษัตริย์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์สำคัญในสังคม เป็นระบบที่พระมหากษัตริย์ทรงมอบความอุปถัมภ์ในรูปของความช่วยเหลือเพียงน้อยนิดแก่ประชาชนเพื่อแลกกับความจงรักภักดีและแลกเปลี่ยนการคงดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดในทางการปกครอง”** ความหมายใหม่นี้เองทำให้คุณจักรภพกล่าวว่าระบบอุปถัมภ์นั้น is in direct conflict with democratization...ขัดแย้งโดยตรงกับกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย ดังได้กล่าวมาแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้วิเคราะห์ระบบคิดของคุณจักรภพได้ว่า

เมื่อ Patronage = Great Father = King

การอุปถัมภ์ = พ่อขุน = กษัตริย์

ดังนั้น Patronage System = King system = Monarchy

ระบบอุปถัมภ์ = ระบบกษัตริย์ = ระบบกษัตริยาธิปไตย

เมื่อลองนำคำว่า monarchy ไปแทนที่คำว่า patronage หรือ patronage system ซึ่งใช้ตาม
นัยที่ ๒ และใช้จำนวนมากถึง ๒๑ แห่ง ก็พบว่า แทนที่กันได้และเข้ากับเนื้อความได้สนิทเป็นอย่างดี

When we have problem, turn to someone who can help you. So before we know it, we are led into the PATRONAGE SYSTEM because we ask about dependency before our own capability to do things.

When we have problem, turn to someone who can help you. So before we know it, we are led into the MONARCHY because we ask about dependency before our own capability to do things.

ดังนั้น ข้อความข้างต้นแทนที่จะแปลว่า

- ยามใดที่เราเมื่อประสบปัญหา เราก็ก้นไปพึ่งบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งสามารถช่วยเราได้ ด้วยเหตุนี้ ก่อนที่เราจะทันรู้ตัว เราก็ก้นไปพึ่งระบบอุปถัมภ์เสียแล้ว เพราะเราร่ำร้องหาแต่ที่จะพึ่งพาอาศัยผู้อื่นโดยไม่คิดจะพึ่งพาความรู้ความสามารถของตนเองก่อนเลย

ที่ถูกควรแปลว่า

- ยามใดที่เราเมื่อประสบปัญหา เราก็ก้นไปพึ่งพระองค์ผู้เดียวซึ่งสามารถช่วยเราได้ ด้วยเหตุนี้ ก่อนที่เราจะทันรู้ตัว เราก็ก้นไปพึ่งระบบกษัตริยาธิปไตยเสียแล้ว เพราะเราร่ำร้องหาแต่ที่จะพึ่งพาอาศัยผู้อื่นโดยไม่คิดจะพึ่งพาความรู้ความสามารถของตนเองก่อนเลย

ที่สำคัญเมื่อแทนที่ patronage system ทำให้เข้าใจกระจ่างกว่าด้วยซ้ำว่า เหตุใดคุณจักรภพจึงแสดงตัวอย่างเฉพาะความอุปถัมภ์ที่พระมหากษัตริย์ทรงมอบแก่ประชาชน โดยเว้นไม่อภิปรายถึงความอุปถัมภ์ลักษณะอื่นๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างขุนนางผู้ใหญ่กับขุนนางผู้น้อย นายกับบ่าว ฯลฯ ในกรณีสังคัมเก่า หรือ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง เพื่อนกับเพื่อน รุ่นพี่กับรุ่นน้อง นักการเมืองกับหัวคะแนน ฯลฯ ในกรณีสังคัมปัจจุบัน

“โอกาสที่สูญหายไป” ในทรงสนะของจักรภพ ?

คุณจักรภพคิดว่า ระบบอุปถัมภ์ หรือให้ตรงกว่านั้น ระบบกษัตริยาธิปไตย มีกำเนิดและหยั่งรากฝังลึกในสังคมไทยมาอย่างยาวนาน ใน “ระยะเวลาที่ยาวนาน” ของประวัติศาสตร์ระบบอุปถัมภ์หรือระบบกษัตริยาธิปไตย การครองราชย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชก็เป็นส่วนหนึ่งอยู่ด้วย เวลาที่ยาวนานทำให้ประชาชนแยก perception หรือ การรับรู้ ไม่ออกว่า เป็น ความจริง หรือ เป็น ปริမ်ปราคติ

And then, here we are in the reign of the current King, King Bhumibhol or Rama IX. We have all of that combined. And because he reigns for so long of a time, 60 some years now, his being in Thailand has been promoted to the state of myth. People don't know whether or not they're talking about realities or belief about him. Because he reigns long enough that he could be all of those combined: the traditional King, the scientific King, the developing King, the working monarch, and now so, he can still be the guardian of the new invention to Thailand, democracy-
ขณะนี้เราอยู่ในรัชกาลปัจจุบัน รัชกาลในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช หรือรัชกาล

ที่๙พระมหากษัตริย์รัชกาลนี้มีทุกประการที่ผมได้กล่าวมาแล้วรวมกันเนื่องจากพระองค์ทรงครองราชย์ยาวนานกว่า ๖๐ ปีแล้ว ประชาชนจึงยกพระองค์ขึ้นสู่เทวตำนาน โดยมีพ็กรู้เลยว่า พวกเขา กำลังกล่าวถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในฐานะที่เป็นบุคคลจริงหรือเป็นบุคคลในความเชื่อ ประมึปราคติ ด้วยว่าพระองค์ทรงครองราชย์ยืนนานมาจนทรงสามารถเป็นได้ทุกอย่างรวมกัน ทั้งกษัตริย์ที่สืบคิดต่อกันมา กษัตริย์นักวิทยาศาสตร์ กษัตริย์นักพัฒนา กษัตริย์ผู้ทรงบำเพ็ญ พระราชกรณียกิจ และทุกวันนี้ ยังได้ทรงดำรงฐานะผู้พิทักษ์สิ่งใหม่ของไทย คือ ประชาธิปไตย

ข้อความตอนท้ายที่ว่า ยังได้ทรงดำรงฐานะผู้พิทักษ์สิ่งใหม่ของไทย คือ ประชาธิปไตย เป็นเรื่องที่คุณจักรภพต้องการให้ผู้ฟังใช้วิจารณญาณตรองอีกครั้งว่าเป็น reality หรือ belief

จากนั้นคุณจักรภพต่อความคิดทันทีว่า

We missed some opportunities in the past like when Predee Panomyong, the civilian leader of the revolution of ๑๙๓๒, ๒๔๗๕ for Thai people, that the system was turned from absolute monarchy into constitutional monarchy.- ในอดีตเราสูญเสียโอกาสอย่างในสมัยอาจารย์ปรีดี พนมยงค์ ผู้นำพลเรือนในการปฏิวัติเมื่อ ค.ศ.๑๙๓๒ หรือ พ.ศ. ๒๔๗๕ กลายเป็นว่า เป็นการปฏิวัติที่เปลี่ยนจากระบอบการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญไป

คุณจักรภพเจตนาใช้คำว่า civilian leader ขยายคุณสมบัติของอาจารย์ปรีดี พนมยงค์ เพื่อย้ำว่าบุคคลที่คุณจักรภพเพิ่งกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงเป็นกษัตริย์ผู้นำ ซึ่งคุณจักรภพคิดว่าเป็นเพียง myth หรือ belief

ดังนั้น โอกาสที่สูญเสียไปในทรวงคณของจักรภพคือ ทั้งๆ ที่ อาจารย์ปรีดี พนมยงค์ เป็นผู้ นำพลเรือน แต่ก็ได้เปลี่ยนการปกครองจากระบอบกษัตริย์ประชาธิปไตยให้กลายเป็นระบอบ ประชาธิปไตยที่พลเรือนเป็นทั้งผู้นำรวมถึงทั้งประมุขของรัฐ

คุณจักรภพเชื่อสนิทใจว่า ประชาธิปไตยกับระบบอุปถัมภ์ (ระบอบกษัตริย์ประชาธิปไตย) ขัดแย้ง กันโดยตรง จึงได้กล่าวหนักแน่นภายหลังว่า WE have to undo it. WE have to personalize patronage system by saying that, well, who keeps patronizing people. And I believe that the time is near to do that.-พวกเราต้องแก้ไข พวกเราต้องเปลี่ยนแปลงระบบอุปถัมภ์ (ระบอบ กษัตริย์ประชาธิปไตย) โดยช่วยกันตั้งคำถามว่า ใครกันที่เฝ้าวนเวียนแต่คอยหยิบยื่นความอุปถัมภ์แก่ ประชาชน ผมเชื่อว่า เวลาที่จะทำดั่งว่าใกล้เข้ามาแล้ว

คำถาม ๒ คำถามสุดท้ายมีว่าคำว่า we หรือ พวกเรา หมายถึงใครแน่ ? หมายถึง คุณจักรภพในฐานะผู้แสดงปาฐกถารวมทั้งผู้ฟังปาฐกถา ? หมายถึงประชาชนคนไทยทั่วไป ? หรือหมายถึง คุณจักรภพ กับ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และผู้แวดล้อมวงในทั้งหมด ??? กับคำถามว่า เวลาที่จะทำดั่งว่าใกล้เข้ามา แล้ว คือ วันนี้หรือพรุ่งนี้ ?

คำตอบมิได้อยู่ในสายลม และเป็นคำตอบที่ “ฟ้ารู้ ดินรู้ เรารู้ ท่านรู้” และแน่นอน บรูซซีอ จักรภพ เพ็ญแข ก็รู้ และ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ก็รู้ นอกจากนี้ ศาลท่านจะรู้หรือไม่ ? และจะ ทำให้ประชาชนทั่วไปรู้หรือไม่ ? และเมื่อคนไทยรู้แล้วจะคิดหรือทำอะไรเป็นประการต่อไป ???

บทความพิเศษ

เอก ธนะสิริ

ประธานมูลนิธิฟื้นฟูส่งเสริมการแพทย์ไทยเดิมา

ประธานกิตติมศักดิ์ชมรมอยู่ ๑๐๐ ปี-ชีวิมิสุข

เลียม-สยาม-ไต-ไทย- ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์*

ป ระเทศไทยเป็นประเทศเดียวในโลกในทวีปเอเชีย ที่หลุดพ้นจากการถูกล่าเอาเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจตะวันตก ประเทศในเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ที่เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ และฝรั่งเศส ได้แก่ มลายู ลาว เขมร พม่าและญวน

มีข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่ง คือ ทุกประเทศที่อ้างถึงข้างบนนี้ ต่างก็มีระบบกษัตริย์ปกครองอยู่ทั้งสิ้น ครั้นระบบกษัตริย์ล่มสลายแล้ว มหาอำนาจตะวันตกจึงเข้ามาครอบงำเอาเป็นเมืองขึ้นได้โดยง่าย เพิ่งจะถูกปลดปล่อยให้เป็นเอกราชเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อ ๖๐ ปีเศษมานี้เอง

ประเทศไทยมีกษัตริย์บริหารหรือมีลักษณะพิเศษอย่างไร จึงได้รอดปากเหยี่ยวปากกาของมหาอำนาจตะวันตกที่พยายามล่าเมืองขึ้นไปได้อย่างหวุดหวิด

ก่อนอื่นต้องทราบว่าชนชาติไทยนั้นมีบรรพบุรุษต้นกำเนิดดั้งเดิม ส่วนหนึ่งมาจากชนชาติ

“ไต” ซึ่งมีภูมิลำเนาเดิมในธิเบต เรื่อยลงมาถึงจีนตอนเหนือ ญวนตอนใต้ และบางส่วนอยู่ในรัฐอัลสั่ม (ไทอาหม) ในประเทศอินเดีย การอพยพย้ายถิ่นของผู้คนในสมัยโบราณเป็นหมื่นปีนั้น ใช้การเคลื่อนย้ายทางน้ำทางเดียวเท่านั้น โดยล่องมาตามแม่น้ำโขงทางทิศตะวันออก และแม่น้ำสาละวินทางทิศตะวันตก ดังนั้นจึงมีชนเผ่า“ไต” กระจายกระจายอยู่ในสิบสองปันนาประเทศจีน ล้านช้างประเทศลาว และในประเทศญวนทั้งหมดที่กระจายกระจายมานี้ ได้นำเอาพุทธศาสนา (มหายาน) เข้ามา พร้อมกับประเพณีและวัฒนธรรม จึงคล้ายคลึงกัน แหล่งต่างๆ ที่ชนชาติไตได้กระจายกระจายไปทั้งหมดนี้ ผมได้เคยเดินทางไปท่องเที่ยวและศึกษาขนบธรรมเนียมภาษา และวัฒนธรรมเกือบทุกแห่ง จนทำให้เกิดความรู้สึกภายในจิตใจลึกๆ ย้อนยุคไปว่าเรามาแหล่งกำเนิดเดียวกันทั้งสิ้น เราคือพี่น้องกันแท้ๆ

เมื่อก่อน ๑,๐๐๐ ปีขึ้นไป ยังไม่มีการแบ่งแยก

* ๑ ประวัติของแผ่นดินไทย

๒ ชาติพันธุ์ สุวรรณภูมิ

๓ คนไทยมาจากไหน?

๔ กษัตริย์บริหารอันบดบังมิได้

ดร.อาทร จันทรวิมล

สุจิตต์ วงศ์เทศ

สุจิตต์ วงศ์เทศ

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

๕ นเรศวร ราชานแห่งไฟ

๖ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ฉลอง เจยาคม

๗ พระมหากษัตริย์ไทย กับปัตตานี กลันตัน ไทรบุรี

และตรังกานู

พิมาน แจ่มจรัส

ฉลอง เจยาคม

กัสนัน ไทรบุรี

ทัศนาศ ทัศนมิตร

เป็นประเทศ ถิ่นฐานบริเวณที่ชนชาติ “ไต” มาตั้งหลักแหล่งนี้เรียกว่า “สุวรรณภูมิ” (แผ่นดินทอง) หมายความว่า เป็นแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” มีทรัพยากรทั้งบนดิน ได้ดินที่สมบูรณ์มาก

ประมาณ ๑,๐๐๐ ปีมาแล้วจึงมี “ขอม” มี “นครวัด” เกิดขึ้น ขอมแผ่อิทธิพลมาจนถึงราชบุรี สุพรรณบุรี กาญจนบุรี สุรินทร์ บุรีรัมย์ ชัยภูมิ นครราชสีมา และลพบุรี (มีประสาทหินทรายเป็นหลักฐาน)

ประมาณ ๘๐๐ ปีขึ้นไป จึงมีเสียมหรือสยาม ในสมัยสุโขทัยมีประเทศพม่า มอญ ลาว เขมร และฉวน ไปตามลำดับ

ในสมัยพ่อขุนรามคำแหง สุโขทัย และต่อมา สมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ อาณาจักรนครวัด นครธม หรือเขมร (รวมเขาพระวิหาร) อยู่ในครอบครองของเสียม (สยาม) ถึง ๓๙๐ กว่าปี แต่อยู่ในอาณาจักรของเขมรเพียง ๓๒๐ กว่าปี เท่านั้นเอง

นอกจากนั้นตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นไป เรา มีการติดต่อค้าขายโดยสำเภวจีน จึงมีคนจีน อพยพเข้ามาอยู่ในเมืองไทยนับตั้งแต่นั้นมาตาม ลำดับ โดยจะมาจากน้ำเข้าอ่าวไทย แล้วกระจาย ไปตามลำน้ำ ๔ สาย คือ เจ้าพระยา แม่กลอง ทำจีนและบางปะกง แล้วก็เกิดวัฒนธรรมผสม กลมกลืนกันไป เหตุผลก็เพราะความอุดมสมบูรณ์ ของถิ่นไทยหรือสุวรรณภูมิ แผ่นดินทองของไทย นี้เอง (แต่ไม่ปรากฏว่าคนไทยอพยพไปอยู่ใน ประเทศจีน)

อันที่จริงแล้วมนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ต่างก็มา จากแหล่งกำเนิดเดียวกันทั้งสิ้น คือมาจากเซลล์ “ปฐมู กลล์ โทดิ” ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชนชาติ “ไต” ที่อพยพมาจากทิเบตและจีนสู่ ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์คือ “สุวรรณภูมิ” หรือ “แผ่นดินทอง” ภาษาจีนเรียกชนชาติที่มาตั้ง รกราก ณ สุวรรณภูมินี้ว่า “เสียมก๊ก”

คำ “เสียมก๊ก” นี้ยังไปปรากฏที่ศิลาจารึก ในปราสาทนครวัดในประเทศเขมร ที่กล่าวถึง

ชนชาติเสียมก๊ก เข้าไปมีอำนาจยึดครอง เขมรออยู่ระยะหนึ่งในต้นสมัยกรุงสุโขทัย โดย พ่อขุนผาเมืองและพ่อขุนบางกลางหาว (นำภูมิใจ ใหม่สำหรับคนไทย)

อย่างไรก็ดีในราชอาณาจักรไทยสมัยก่อน ประวัติศาสตร์ เช่นที่ผาแต้ม อุบลราชธานี หรือ หลายแห่งในภาคอีสาน แม้ที่เกาะพีพีภาคใต้ มี ภาพเขียนก่อนประวัติศาสตร์ ซึ่งแสดงว่าก่อน หน้าที่ชนชาติไตจากทิเบตและจีนอพยพย้าย ถิ่นฐานมาอยู่ในประเทศไทย ก็ยังมีชนชาติดั้งเดิม ที่อยู่ในประเทศไทยเช่นเดียวกับชาวบ้านเชียงที่ ขุดพบประมาณ ๓,๐๐๐ ปีมาแล้ว หรือที่อาจารย์ น.พ.สุด แสงวิเชียร รายงานการขุดพบซากมนุษย์ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ ปี บริเวณราชบุรี กาญจนบุรี และ อำเภอนอนสูง นครราชสีมา เป็นต้น

ส่วนคนไทยทางภาคใต้นั้น บางส่วนมาจาก อินเดีย ศรีลังกา และอินโดนีเซีย ซึ่งมาทางเรือ ผ่านช่องแคบมะละกา พวกนี้ได้นำเอาศาสนาพราหมณ์ และศาสนาพุทธฝ่ายเถรวาท (ลังกาวงศ์) และ ศาสนาอิสลามเข้ามาผสมผสานด้วย เช่นเดียวกับ ศาสนาคริสต์ก็เข้ามาในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ มหาราช

กล่าวโดยสรุป ชนชาติไทย-เสียม-ไต นั้น เป็น ชนชาติที่มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานมากๆ ประกอบด้วยหลากหลายเผ่าพันธุ์ แต่มีสิ่งสังเกต อยู่อย่างน่าสนใจว่าใช้ภาษาเดียว คือภาษาไทย รู้ เรื่องกันหมดทุกภาคของประเทศ (หลายประเทศ มีร้อยภาษา หน้าเหมือนๆ กันแต่พูดคนละภาษา จึงต้องใช้ภาษาของมหาอำนาจที่ครอบครอง ประเทศนั้นเป็นภาษากลาง) ยิ่งไปกว่านั้นชนชาติ ไทยมีแผ่นดินเดียวกันเท่านั้น (ประเทศอื่น ฟิลิปินส์และอินโดนีเซียมีหลายพันเกาะ) และที่ สำคัญอีกสิ่งหนึ่งคือ มีพุทธศาสนาเป็นศาสนา หลักถึง ๙๕% ที่คนไทยนับถือ และเป็นศูนย์รวม จิตใจที่สำคัญคู่กับประเทศ

นอกจากนั้น ประเทศไทยยังมีสิ่งยึดเหนี่ยว ชีวิตจิตใจของคนไทยทั้งประเทศให้เป็นหนึ่งเดียว

คือ มีพระมหากษัตริย์สืบทอดนับจากสมัยสุโขทัย จนถึงรัตนโกสินทร์เป็นระยะเวลายาวนานกว่า ๘๐๐ ปี เป็นที่รวมชีวิตจิตวิญญาณของคนไทยให้เป็นหนึ่งเดียว ประเทศไทยจึงเป็นประเทศเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของใครจนทุกวันนี้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้

คนไทยในปัจจุบันนี้ทราบหรือไม่ว่า ในรัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช และพระนารายณ์มหาราช จนถึงรัชสมัยสมเด็จพระปิยมหาราช นั้น ประเทศไทยมีเนื้อที่ทั้งหมดถึง ๑ ล้านตารางกิโลเมตร ปัจจุบันนี้คือหลังจากรัชสมัยของสมเด็จพระจุลจอมเกล้ามหาราช (ร.๕) สมัย ร.ศ.๑๑๒ ไทยถูกมหาอำนาจ ๒ ประเทศคือ อังกฤษ ฝรั่งเศส แย่งดินแดนแหลมมลายูทั้งหมดกับประเทศเขมรทั้งหมด และประเทศลาวไปจากประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยมีเนื้อที่ทั้งหมดเหลือเพียง ๕ แสนตารางกิโลเมตร (เท่าประเทศฝรั่งเศส) โขคดียี่สิบประเทศไทยจะถูกแบ่งดินแดน ๒ พากแม่น้ำเจ้าพระยาให้ฝรั่งเศสและอังกฤษ แต่ ๒ ประเทศยังเกรงมหาสมุทรของ ร.๕ คือ ชาร์นิโคลัสที่ ๒ ของรัสเซียที่คอยปกป้องช่วยเหลือประเทศไทยในสมัยนั้น ก็เพราะพระปรีชาสามารถของ ร.๕ ผู้มองการณ์ไกล

ผู้เขียนในครั้งยกข้อสังเกตสำคัญที่ถูกลืมขำมไปว่า ประเทศต่างๆ รอบด้านประเทศไทยทั้งหมดในอดีต ต่างก็มีพระมหากษัตริย์ปกครองอยู่ทั้งสิ้น ครั้นระบอบกษัตริย์ถูกโค่นล้มหรือเสื่อมสลายลงหรือไปร่วมมือกับมหาอำนาจเหล่านั้น ประชาชนจึงขาดหลักยึดมั่นทางจิตใจที่จะรวมเป็นหนึ่งเดียวไม่ว่า พม่าซึ่งมีกษัตริย์ “ธิบอ” เขมรมีกษัตริย์ “นโรดม” ญวนมีกษัตริย์ “เยาไต” ลาวมี “เจ้ามหาชีวิต” มลายูมี “เจ้าผู้ครองนครต่างๆ”

หากแต่ประเทศไทยนับตั้งแต่รัชสมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรี จนถึงรัตนโกสินทร์ กว่า ๘๐๐ ปี ประเทศไทย ประชาชาติไทยของเรามีที่รวมจิตใจของชนในชาติไทยคือเรายอมยกให้พระมหากษัตริย์เป็นหลักยึดมั่นทางจิตใจอย่างสำคัญยิ่ง ผู้เขียน

ขอยกตัวอย่างในพระราชกรณียกิจของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นตัวอย่างพระองค์หนึ่ง กล่าวคือ

๑. พระองค์ท่านเป็นนักรบแต่กำเนิดอย่างแท้จริง พระองค์ท่านถูกจับตัวเป็นเชลยของพระเจ้าหงสาวดีของพม่าตั้งแต่วัยเด็ก แต่ก็เป็นนักสู้ชนไก่ มวยไทย และขี่ม้าล่าสัตว์ ฯลฯ ตลอดจนชนข้างกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชา พระองค์ท่านจะเป็นผู้นำทหารออกหน้าแนวรบทุกครั้งที่ยกทัพ ทหารจึงรักและเคารพผู้ถวายชีวิตอย่างทรหดอดทนเป็นที่สุด

๒. ในรัชสมัยของพระองค์ท่านไม่ได้สร้างวังแต่สร้างกองทัพ สร้างทหารหาญ กินนอนอยู่กับทหารคูชีวิต เช่น พระราชมนู (ต่อมาเป็นเจ้าพระยามหาเสนา) เป็นต้น ทหารจึงรักเทิดทูนและผู้ถวายชีวิตทุกการรบออกศึกสงครามอย่างสุดชีวิต

๓. ในรัชสมัยของพระองค์ท่านไม่มีพระราชินี (แต่อาจจะมีพระสนมบ้าง) ดังนั้น กษัตริย์องค์ต่อมาจากพระองค์ท่าน คือพระอนุชาที่รับศึกคูมากับพระองค์ท่านโดยตลอด คือ สมเด็จพระเอกาทศรถ

กล่าวโดยสรุปถึงคุณลักษณะหรือคุณสมบัติของคนไทย ชาติไทย นั้นประกอบด้วยชนชาติผสมผสานกันหลายชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาเดียวกัน ขนบธรรมเนียมคล้ายกัน แต่ก็ไม่เหมือนกันทีเดียว จึงมีความหลากหลาย แต่มีภาษาที่พูดหรือเขียนพอจะเข้าใจกันในทุกภูมิภาคคือภาษาไทย แม้แต่เช่นไทยใหญ่หรือเชียงตุง เชียงรุ่ง ซึ่งขณะนี้ขึ้นอยู่กับประเทศพม่า หากแต่ภาษา ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณีใกล้เคียงกับไทยเหนือ คือ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง และเชียงราย แต่ไม่เข้าใจภาษาพม่า

ส่วนศาสนานั้น ๙๕% นับถือพุทธศาสนา หากแต่ในภาคใต้หรือบางพื้นที่ในภาคกลาง แม้แต่ใน กทม.เรายังมีคนไทยที่นับถืออิสลามอพยพเข้ามา หรือถูกกวาดต้อนในการสู้รบในอดีตก็ตาม แต่ทั้งพุทธและอิสลามต่างถ้อยที่ถ้อยอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขทุกพื้นที่

เหตุผลที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งก็คือประเทศไทยมีจุดรวมชีวิต จิตใจของคนในชาติ ทุกศาสนาที่มีพระมหากษัตริย์ต้องเป็นพุทธมามกะ แต่มีจิตใจกว้างขวางรับเอาทุกศาสนา ไม่ว่าจะเป็นคริสต์ อิสลาม พราหมณ์ และซิกข์ ต่างก็อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์อย่างถ้วนหน้า ซึ่งไม่ปรากฏว่าชาติใดในโลกเป็นเช่นนี้

เมื่อได้กล่าวถึงศูนย์รวมพลังชีวิตจิตใจของชนชาติไทยในยุคอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ที่กระทบต่อความเป็นเอกราชของชนชาติไทย ก็คือในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมหาราชที่ได้ทรงใช้เวทโศบายให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจตะวันตก โดยยอมเสียดินแดนบางส่วนของราชอาณาจักรไปบ้างเมื่อ ร.ศ.๑๑๒ หากแต่ประเทศรอบข้างของเราต่างตกเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจหมดโดยสิ้นเชิง

ประเทศไทยเสียแหลมมลายูทั้งหมดให้แก่อังกฤษ แต่ ๓ จังหวัดภาคใต้ของไทยทั้งหมดภาษามลายูก็ยังเป็นของไทย ปัญหาก็มีมาจนทุกวันนี้ คนไทยต้องอดทน ขอให้ทราบไว้ด้วยว่า ดวนก้อบุลลารามาน (อดีตนายกรัฐมนตรียของมลายูหรือประเทศมาเลเซีย) ร.๕ ทรงรับไว้เป็นนักเรียนวัดเทพศิรินทร์ รุ่นเดียวกันหรือใกล้เคียงท่าน ดร.สุนทร หงส์ลดารมย์ ส่วนพี่ชาย ๒ คนของท่าน คือดวนกูจี และดวนกุยหวา เป็นนักเรียนโรงเรียนราชวิทยาลัย (King's College ตามแบบอังกฤษ วชิราวุธในปัจจุบัน) อยู่ชั้นเดียวกับพระยามานรราชเสวี่ และบิดาของผม บิดาของผมเคยฝากให้ผมไปเยี่ยมท่านที่ไทรบุรีติดพรมแดนไทย เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๓ ภรรยาของท่านเป็นอดีตนางสาวสยาม (เรียม แพศยนาวิน)

ครั้นในรัชสมัยกาลปัจจุบัน คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ที่ครองราชยาวนานที่สุดในโลก เป็นเวลาถึง ๖๐ ปี และพระชนมายุมากที่สุด และทรงมีพระทัยแน่วแน่ว่าจะต้องมีพระ

ชนมายุ ๑๒๐ พรรษา ได้ทรงแก้ไขเหตุการณ์บ้านเมืองในยามวิกฤติต่างๆ หลายครั้งให้พ้นภัยอันตรายต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์ นอกจากนั้นตลอดเวลาแห่งการครองราชย์ได้ทรงสร้างโครงการต่างๆ ในพระราชดำริหลายพันโครงการก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนชาติไทยนานับการยากที่จะกล่าวได้ทั้งหมด

ผู้เขียนมีข้อสังเกตเฉพาะตัว กล่าวคือ ได้เคยเขียนไว้ในหนังสือที่ผู้เขียนได้ประพันธ์ไว้ชื่อ “สุดยอดแห่งพลังชีวิต” พิมพ์ครั้งที่ ๒ ทำนองว่าพระมหากษัตริย์ไทยและทุกประเทศในอดีต ต่างก็มีพระมเหสีจำนวนมาก หากแต่พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ตรงกันข้ามคือมีเพียงพระองค์เดียวจริงๆ ดังนั้น พลังของพระองค์ท่านจึงพุ่งพลังออกไปที่โครงการต่างๆ กับจะยังประโยชน์ให้แก่ประชาชนและประเทศชาติเพียงอย่างเดียว เช่นที่มหาดมคะคานธีได้เคยเรียกวิธีการปฏิบัติดังกล่าวนี้ว่า “ปฏิบัติพรหมจรรย์” โดยแท้ จึงทำให้ประเทศอินเดียได้เป็นเอกราชสำเร็จ วิธีการปฏิบัติดังกล่าวที่ว่านี้ ยากที่จะมีพระมหากษัตริย์ใดๆ ในโลกปฏิบัติได้

อนึ่งคนไทยเชื้อชาติไทยทุกคนต่างเชื่อใน “พระสยามเทวาริราช” ซึ่งคนไทยเชื่อว่าเป็นเทพเทวดาที่คอยช่วยปกปักรักษาพิทักษ์รักษาสยามประเทศ รวมทั้งประชาชนชาวไทยให้รอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งหลายตราบจนถึงปัจจุบันนี้

ดังนั้น จึงใคร่ขอวิงวอนให้คนไทยทุกภาคของประเทศได้รวมชีวิตจิตร่วมกันสร้างพลังแห่งความสงบ และสันติสุขให้เกิดขึ้นในทุกภาคของประเทศ สมดังคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า นตฺถิ ปรี สุขํ แปลว่า สุขอื่นใดยิ่งกว่าความสงบไม่มี

หากทำได้เช่นนี้ ประเทศไทย คนไทย จะเป็นชนชาติที่มีดัชนีความสุขมวลรวมประชาชาติ (Gross National Happiness G.N.H.) เป็นที่ ๑ ในโลก (ปัจจุบันเราเป็นลำดับที่ ๗ ใน ๒๔ ประเทศในทวีปเอเชีย) **๒**

ไม่เชื่อ...อย่าลบหลู่!

ชาวพุทธทั่วโลก
อนิงสา อโณสิ
การไม่เมียดเมียดนัก
เป็นสูงในโลก

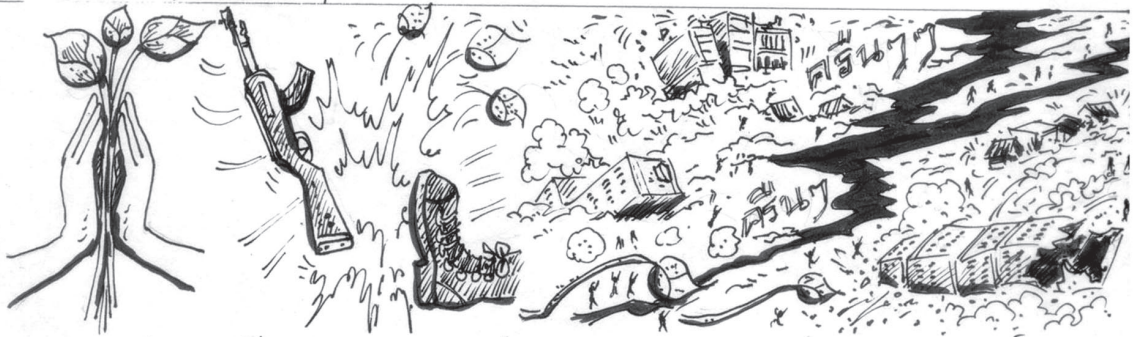

๑. ชาติเป็นระเบิดพระพุทธรูปองค์ใหญ่ เลขระเบิดเกิดเหิงจนถึงทุกวันนี้

อย่าห่วงอำนาจ
มากกว่าความ
พินาศของ
ประชาชน

๒. พระพมกตกฆ่าและคุมขัง เพราะอภิมมา ร่วยประชาชน นาเตราสลตจนจิปโยคมาเยือน

๓. จีนบตงยี่พระชูปต เหมือนเต็ดตอกไม้แต่สะเทือนไหวไปทั้งแผ่นดิน

ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์
คือศูนย์รวมใจไทยทั้งชาติ
ไม่เชื่ออย่าลบหลู่!

๔. บทกรรมยังตรา...จโมปิจากพระอลัช... ทบปราสทัพนมรุ้ง
...นั่นคือ...คนโกงแผ่นดิน...คนหากินกับ ศัสตรา... ตบชามจิ้งพระ-บ่นหา กษัตริย์

สี่สิบชีวิต สมอ.

เรื่องเล่าของฉันทิ

เกิดแถวเขาวราช อายุ ๔๙ ปี มีพี่น้อง ๕ คน เป็นครอบครัวคนจีนที่นิยมชมชอบลูกชาย แต่ลูก ๒ คนแรกเป็นผู้ชาย คนที่ ๓ เป็นลูกชายเกิดมาได้ ๗ วันก็เสียชีวิต คนต่อมาก็เป็นลูกชายอีก เราเกิดตามมาเป็นคนที่ ๔ น้องสุดท้ายเป็นผู้ชาย เราจึงอยู่ระหว่างพี่ชายกับน้องชาย จะว่าเป็น Wednesday child ก็ได้นะ เพราะรู้สึกว่ามีพ่อรักพี่ชาย แม่รักน้องชาย เราก็เลยรู้สึกน้อยใจอยู่เรื่อยๆ เรียนชั้นประถมต้นที่โรงเรียนจีนชื่อชื่อลิลิจิงกง เรียนประถมปลายต่อที่โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา ป.๕ คะแนนที่

ท่ามกลางผู้คนส่วนใหญ่
ที่มุ่งแสวงหาและกอบโกย
เธอคือผู้หญิงธรรมดา ๆ
ที่มีแนวคิดของตนเอง
อยากแบ่งปันเสียสละ
สิ่งดี ๆ ให้แก่ผู้ด้อยโอกาสในสังคมบ้าง
ก็ทำนั่นเอง

เคยเรียนดีก็ตกเนื่องจากไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษเหมือนเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น เพื่อนบางคนก็เลิกคบไม่ค่อยด้วย หลังจากนั้นก็ได้เพื่อนกลุ่มใหม่ จุดนี้กลายเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต จากการที่เคยเป็นเด็กเจี๊ยบๆ ค่อนข้างเก็บตัว เพื่อนกลุ่มใหม่นี้ซี้ซ่าเล่น ช่างพูดช่างคุย กระเช้าเข้าแหย เฮฮา ทำให้เกิดมุมมองของชีวิตใหม่ว่า ความสนุกสนานรื่นเริง การเป็นโจ๊กเกอร์ ทำให้เพื่อนๆ หัวเราะเป็นเรื่องตลก เราเริ่มให้ความสำคัญตรงนี้

ม.๒ การเรียนยังไม่ดีขึ้น พี่สาวกับพี่ชายก็มาเตือนว่าทำไมไม่เรียนให้ได้เลขตัวเดียวบ้าง ได้แต่เลข ๒ ตัวและอยู่ท้ายๆ ทุกที เราก็บอกหัวไม่ตีแข่งสู้คนอื่นไม่ไหว พี่ก็สอนให้แข่งกับตัวเองซี ทำให้ดีที่สุดในของเรา แค่นั้นก็แค่นั้น เทอมนั้นเป็นเทอมแรกที่ตั้งใจดูหนังสือ ก็สอบได้ที่ ๑ จากนั้นมาก็รู้ว่า การดูหนังสือเป็น เป็นอย่างไร และถ้าตั้งใจจริง ก็สอบได้ที่ ๑, ๒, ๓ ไม่ยาก แต่ถ้าไม่ตั้งใจก็ตกลงไปที่ ๖, ๗, ๘ ได้เหมือนกัน ที่สำคัญคือ ต้องตั้งใจฟังครูในห้องเรียน

หลังจากเริ่มเรียนเก่งขึ้น มีความคิดบาง อย่างเกิดขึ้น จากประสบการณ์ที่เคยถูกปฏิเสธจากกลุ่มเพื่อนตอนที่การเรียนเราไม่ดี ทำให้เราเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนที่เรียนไม่ดี เราเข้าไปช่วยติวเพื่อนๆ ที่ยังเรียนไม่เก่ง และจุดนี้ทำให้เรามีเพื่อนรักมากมาย

จบ ม.ศ. ๓ ไปสอบเข้า โรงเรียนเตรียมอุดม สอบไม่ติด ความรู้สึกที่จำได้คือ เราเสียความมั่นใจอย่างรุนแรง แม่พาไปสอบที่โรงเรียนสายปัญญา ใกล้บ้าน สอบเสร็จเราไม่กล้าไปดูผลสอบ กลัวสอบไม่ติด กลัวไม่มีที่เรียน แต่ทำดีที่สุดก็ได้ไปดู เราสอบได้เป็นคนี่ ๒ การเรียนวิทย์แผนใหม่ ทำให้กลายเป็นคนช่างซักช่างถาม เราเรียนดีสอบได้ที่ ๑ ตลอด ได้รับรางวัลจากสมเด็จฯ และอีกหลายรางวัลซึ่งทางโรงเรียนมอบให้

ในรั้วมหาวิทยาลัย

เอนทรานซ์จะเลือกสายวิทยาศาสตร์การแพทย์

๕ ตัว ตัวที่ ๔ เลือก Food Science (วิทยาศาสตร์อาหาร) พ่อถามว่าเรียนไปทำไม สมัยนั้นยังไม่มีใครรู้จัก พ่อแนะนำให้เลือกคณะบัญชีแทน ซึ่งเราก็เลือกและสอบติดด้วย เรียนบัญชีธรรมศาสตร์ ไม่ได้คิดอะไรมาก เชื่อที่พ่อบอกว่าเรียนจบมีงานทำแน่นอน ตอนเข้าไปปี ๑ นั้นอยู่ในยุคหลัง ๖ ต.ค. ๑๙ ช่วงที่เรียนอยู่ชั้น ม.ศ.๔-๕ มีเพื่อนเข้าไปอยู่ในกลุ่มทำกิจกรรมของนักเรียนมีการจัดนิทรรศการโดยกลุ่มสังคมนิทัศน์ ซึ่งจัดให้มีการชุมนุมประท้วงรัฐบาล ในช่วงนั้นกระแสฝ่ายซ้ายมาแรง ในหมู่นักเรียนที่มีการชุมนุม ซึ่งเราก็ไปเข้าร่วมกิจกรรมกับเขาด้วย ต่อมาหัวหน้าชั้นถูกจับเข้าคุก พ่อแม่ก็เลยห้ามเข้าร่วมชุมนุม กิจกรรมต่างๆ ก็ถูกพักไปโดยปริยาย

มหาวิทยาลัยหลังยุค ๖ ต.ค. ใหม่ๆ ชมรมกิจกรรมต่างๆ ถูกปิดหมดเลย เราไม่มีชมรมกิจกรรมที่จะเข้าไปทำเพื่อสังคม มีแต่ชมรมพุทธ ชมรมดนตรีไทย และชมรมกีฬาที่เปิดอยู่ เราเลือกเข้าชมรมพุทธ เข้าไปแบบขำๆกับชมรมยูโด ตอนนั้นเขาฮิตยูโดสายดำ เพื่อนชวนแต่ไม่นานเพื่อนก็หายไป แต่เราอยู่ต่อจนได้รับคัดเลือกเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัย เล่นอยู่ ๓ ปี ชักเบื่อสภาพการแข่งขัน แม้ตลอดเวลาที่ผ่านมาของการแข่งขัน เราไม่เคยได้รับบาดเจ็บ แต่ทางใจต่างหากเรารู้สึกตัวเองเหมือนไก่ชนไปตามแรงเชียร์ของผู้อื่น มีกองเชียร์ให้เราสู้ สู้เพื่อชัยชนะ เราเป็นนักกีฬาที่ใจดีมาก ขนาดคู่แข่งบอกไม่ลืดอก ทั้งๆ ที่เราถนัดลืดอก เราก็ไม่ลืดอก ต่อรองได้ประมาณว่ายังไงก็ได้ เราเป็นคนง่ายๆ บางทีเราก็แพ้ แต่รุ่นพี่จะไม่ชอบเล่นแบบนี้ไม่ได้นะ เราต้องเชือดคู่ต่อสู้ เพื่อให้ชนะทำนองนี้

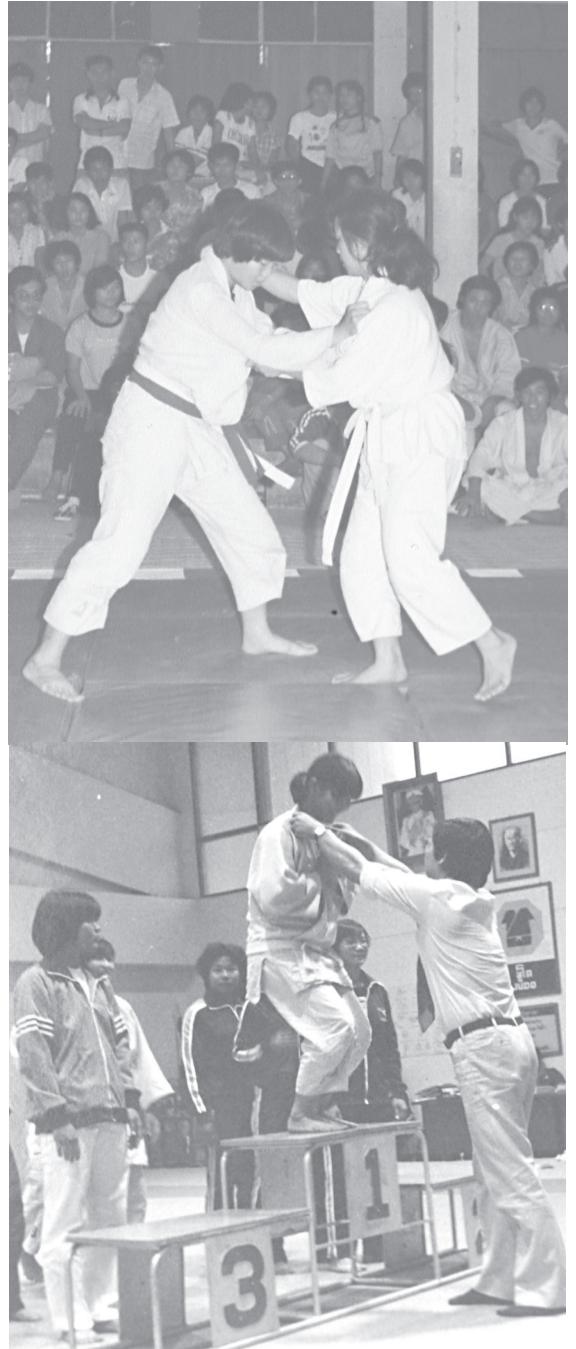
ตอนอยู่ปี ๓ เป็นรองประธานชมรมคุยกับเพื่อนๆ ว่า เราไม่น่าให้กีฬาโยไปยุ่งเรื่องการแข่งขันมากนัก แต่มาเน้นสอนยูโดให้เป็นศิลปะในการป้องกันตัวสำหรับผู้หญิงดีไหม เวลาไปไหนมาไหนเกิดอะไรขึ้นก็จะช่วยตัวเองได้ ปรากฏว่าความคิดนี้ไม่ได้รับการยอมรับ เมื่อเป็นเช่นนี้เราก็

เดินออกจากชมรมมา ก็เหลือแต่ชมรมพุทธที่จะเข้าไปประจำ ตอนนั้นมีหลากหลายสาย ทั้งสายหลวงพ่อเทียน สายสันตโศกและสายธรรมกาย ที่นั่นจะมีสมุดเล่มโตๆ ทั้งไว้ที่ชมรมพุทธ ใครมีปัญหาก็มาเขียนระบายได้ สมุดเล่มนี้ถ้ายังอยู่จะเป็นการรวบรวมบทกวีที่สำคัญทีเดียว หลังจากเรียนจบไปแล้ว เคยกลับไปเยี่ยมชมรมพุทธ ปรากฏว่าธรรมกายยึดหัวหาดหมดเลย ไม่มีการผสมผสานของพุทธหลายๆ สายอีกแล้ว

ไม่มีจริยธรรมในการตลาด

ตอนเลือกเรียนคณะบัญชี เลือกวิชาการตลาดเป็นวิชาเอก เพราะถ้าเลือกเรียนเอกบัญชีจะต้องเลือกเรียนอะไรที่ซ้ำๆ เวลาสอบถึงแม้เราเข้าใจ แต่ถ้าเราไม่ทำซ้ำๆ บ่อยๆ เราก็จะไม่ทัน เราชอบการบัญชี เพราะไม่ชอบทำอะไรซ้ำซาก มาเรียนการตลาด เพราะชอบความคิดสร้างสรรค์ ที่ผ่านมามี ๑-๓ มั้วแต่ตั้งใจเล่นกีฬาไม่ค่อยตั้งใจเรียน แต่พอตั้งใจเรียนก็พบว่า**วิชานี้เขาสอนให้เป็นคนงกนี่นา** บางครั้งในการเรียนการขาย สินค้าไม่ดี เราก็จะต้องพูดว่าสินค้านั้นดี ในวิชาพูดหน้าชั้น เราทำได้ A แต่เรารู้สึกเครียดกลับไปร้องทุกข์กับแม่ ถึงสินค้านั้นไม่ดี เราก็ต้องพูดว่าดี เพราะเมื่อลูกค้าซื้อไปจึงถือว่าประสบความสำเร็จในการขาย ทั้งที่จริงๆ บางทีสินค้านั้นเขาซื้อไปก็อาจไม่ได้ใช้ประโยชน์ แต่ก็นำเอาไปตั้งไว้เฉยๆ การตลาดเป็นการช่วยยวนให้คนเกิดกิเลสอยากได้เท่านั้น

เราเกิดความรู้สึกขัดแย้งมาก จึงอยู่กับบ้าน ไม่ยอมไปเรียนหนังสือ ไม่อยากเรียนการตลาดอีกแล้ว เพื่อนๆ เป็นห่วง ยังไงก็ต้องให้จบว่าแล้ว เพื่อนๆ ก็ช่วยกันติวให้ เเทมมั้นสอบผ่าน แต่เราก็รู้สึกไม่ได้ละ ต้องหางานอย่างอื่นทำ เพราะถ้าเรียนแต่วิชาการตลาดอย่างเดียว เราเรียนไม่จบแน่ๆ เพราะใจมันไม่ไหวแล้ว ช่วงนั้นมีเพื่อนชวนไปสอนภาษาจีนที่โรงเรียนพาณิชย์การราชดำเนิน ก็ได้ทำงานและเรียนไปด้วย สอบ

ผ่านไปได้อีก ๑ เเทม ในช่วงที่มีความรู้สึกไม่
อยากเรียนวิชาการตลาด เราเคยตั้งปณิธานไว้ว่า
วิชาการตลาดไม่ได้สอนเรื่องจริยธรรมเลย
เรียนมา ๔ ปีที่มหาวิทยาลัย มีอาจารย์คนเดียวพูด
เรื่องจริยธรรมชั่วโมงเดียวเท่านั้น ถ้าเราเป็นครู
เราจะกลับมาสอนเรื่องจริยธรรมการตลาด

สร้างเสริมประสบการณ์

เราเลือกเรียนวิชาโทพัฒนาชุมชนของอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ภาควิชาภาษาอังกฤษที่เราชอบ เพราะเห็นการแข่งขันแย่งชิงกัน เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่จะเลือกวิชาเอกโทเป็นภาษาอังกฤษกันมาก อาจารย์ส่งพวกเราซึ่งมีนักศึกษาหญิงทั้งหมด ๔ คนไปปล่อยบ้านนอก คลุกคลีกินนอนกับชาวบ้าน ทำงานวิจัยเชิงคุณภาพกลางวันคุยกับชาวบ้านแล้วก็จดโน้ตย่อไว้ กลางคืนก็เขียนบันทึก ชาวบ้านกลัวพวกเราจะสอตกเลยสอนภาษาอีสานให้ ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเดือนกว่า

ตอนนั้นวางแผนไว้แล้ว จะเรียนให้จบ ๔ ปีกับ summer แต่บังเอิญ summer นั้น เขาไม่ยอมเปิดวิชาวิจัยบุคคลโดยมีเราลงวิชาเรียนอยู่คนเดียวท้ายสุดเมื่อเขาไม่เปิดวิชานี้ เราก็เลยไม่จบ ๔ ปี ต้องเรียนต่ออีก ๑ summer ใดๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของเรา

เห็นทุกข์จากวันที่เพื่อนเรียนจบรับปริญญา แต่มีเราห้อยอยู่คนเดียวไปร่วมแสดงความยินดีถ่ายรูปกับเพื่อนๆ อยู่ครึ่งวัน รู้สึกอึดอัดไม่ได้ ที่นั่นมีแต่ความชื่นชมยินดี แต่เรายังเรียนไม่จบ เดินไปที่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่เราชอบไปนั่งคิดคนเดียวเวลามีเรื่องทุกข์ใจ แต่ในที่สุดก็ยอมรับความจริง

ว่าเราต้องจบ ๔ ปีครึ่ง เพื่อนๆ ก็พยายามช่วยโดยยื่นข้อเสนอให้เราทำงานที่ป้าจารย์สาร ซึ่งเป็นหนังสือกิ่งพุทธกิ่งชัย อยู่ในแวดวง NGO โดยทำด้านการตลาดอยู่พักหนึ่ง เพื่อนๆ ก็มาชวนไปอยู่ที่คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนาในสายของอาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ แต่เนื่องจากไม่มีเงินเพียงพอในการบริหาร จึงวางแผนส่งเราไปสมัครงานที่ คอส. (คณะกรรมการอาสาสมัครเพื่อสังคม) เพื่อที่จะได้ขอตัวเรากลับมาทำงานที่นี่ แต่ คอส.ไม่รับและส่งอีกคนมาแทน ทำให้เราขาดความมั่นใจอีกแล้ว ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ เหมือนมีคนกลุ่มหนึ่งต้องการเรา แต่อีกกลุ่มก็ไม่ต้องการ เราถูกเลือกและถูกปฏิเสธอยู่เสมอ มันก็ดิ้นรนสอนให้เราไม่ไปยึดมั่นถือมั่น อะไรก็ได้ การทำงานที่นี่ทำให้รู้เรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ คริสต์ อิสลามมากขึ้น เห็นความแตกต่าง เห็นมุมมองความเชื่อของคนหลากหลายศาสนา ทำให้เราเปิดใจกว้าง

แปรรูปทุกอย่างเป็นโอกาส

ฝึกปรับใจมาตั้งแต่เด็กที่พ่อแม่รักลูกชายก็ได้ข้อคิดจากเพื่อนชมรมยูโด มันโดนใจเรามาก “...แม่จะรักเราหรือไม่ก็ไม่เป็นไร แต่เราเป็นลูกยังงี้ก็ต้องรักเขา...” ฟังแล้วก็หลุด ไม่คิดน้อยใจอีก เวลาที่น้อยใจพ่อแม่ เด็กๆ ส่วนใหญ่จะเรียกร้องความสนใจ โดยการทำอะไรแผลงๆ แต่เราจะเรียกร้องความสนใจด้วยการ**ทำความดีช่วยงานขยันขันแข็ง** **ไม่คือ** จนพ่อแม่ไว้วางใจ เช่นเราเป็นมือซั่มมือตักของ เป็นงานอุตสาหกรรมภายในครอบครัว บางครั้งเราอ่านหนังสือในห้องสมุดพ่อแม่จะให้คนไปตาม คนอื่นทำไม่ทัน ลูกคนนี้ทำทัน แต่เราเป็นคนปากไม่ตักกล้าพูดท้วง เนื่องจากมักมีความคิดไม่ค่อยเหมือนกับพ่อแม่ ตัวอย่างเช่น แม่เป็นคนสิ้นหัวโบราณ เวลาซักผ้าให้คนในบ้าน แม่จะคอยกำกับ ซักเสื้อผ้าผู้ชายก่อนผู้หญิงซักทีหลัง เราบอกถ้าให้ซักของผู้ชายก่อนผู้ชายก็มาซักเองซิ หรือการเผากระดาษเงินกระดาษทองให้คนตาย เราถามแม่ว่า เผาเงิน

เล่นทำไม เราต้องเอาเงินไปซื้อมาใช้ไหม แม็ก โกรธ เป็นต้น

พอทำให้รู้ภาษาจีนจนเป็นครูสอนได้ เพราะความเป็นชาตินิยมของพ่อ มาอยู่เมืองไทย กลัวลูกๆ จะลืมสัญชาติ ลูกๆ จึงถูกบังคับให้พูด ภาษาจีนเรียนโรงเรียนจีนตั้งแต่เล็กทุกคนพ่อนำรัก ทำงานหนัก เสียสละเพื่อลูก ขยัน อุตสาหะ มี หลักการในชีวิต พ่อเป็นคนแข็งแรง จึงเหมือนดู ความสนใจ ความรักจากลูกน้อยกว่าแม่ ซึ่งมี สุขภาพไม่แข็งแรง รักพ่อแบบเคารพ รักแม่ เพราะสงสารที่ต้องทนทุกข์กับความเจ็บป่วย แม่ สอนลูกเก่ง มีลูกเล่นพลิกแพลงมากมาย

เรากินอาหารมังสวิรัตมาเกือบ ๓๐ ปี เกิด จากช่วงเรียน ม.ศ.๔-๕ ไปงานนิทรรศการมองต ณ ที่จุฬาฯ สะดุดประโยคที่ว่า **“ชีวิตผู้อื่นซื้อมาก็ิน ชีวิตตัวเองทำอะไรจะขาย”** ฟังแล้วสะอึกเลย จากนั้นก็พยายามเลิกเนื้อสัตว์ เพราะเวลาเห็นสัตว์ ถูกฆ่ารู้สึกสงสาร ไม่อยากมีส่วนในการทำบาป แม่ ในช่วงแรกจะเฉยๆบ้าง จะลั้มบ้าง แต่ทุกวันนี้ก็ กินได้เป็นปกติ

รู้จักความรัก

ความรักเข้ามาเป็นบทเรียนให้เราโดยไม่ได้ ไปเสาะแสวงหา และเราก็ไม่ปฏิเสธมัน เคยรู้สึก ว่า ความรักจะดึงความสนใจของเราจากผู้คน รอบข้างไปอยู่ที่บุคคลคนเดียวหมดเลย ทำให้เรา สูญเสียดุลยภาพของชีวิตไป ทำให้เมตตาผู้อื่น

น้อยลง และเหมือนเราเอาจิตไปยึดกับอะไรที่ ไม่จริงจังยั่งยืน เมื่อมีการเปลี่ยนแปลง ตัวเราแหละ ที่จะทุกข์กับความไม่มั่นคงของมัน เพราะเหตุที่ เคยทุกข์กับความรัก เราเริ่มจะรู้สัญญาณเวลา มันกำลังเดินเข้ามา จะมาอย่างไร และรู้ว่าถ้าเรา ปล่อย จิตตกลงสู่กระแสแห่งความรักทันที แต่ถ้า เรามีสติ ระมัดระวัง ก็จะไม่ตกอยู่ในวังวนของ ความทุกข์อีก

นักกิจกรรม

ตั้งแต่สมัยเรียน อยากทำโน่นทำนี่ ชอบ งานช่วยสังคม โดยเฉพาะงานสอนเด็ก เป็นครู เคลื่อนที่ไปตามชนบทหลายแห่งที่ขาดแคลนครู และที่สละมคองเตยของครูประทีปก็เคยไปช่วย หลายงานไปเริ่มต้นให้และก็ถอยออกมาให้เขาไป ทำต่อ นอกจากนี้เคยเข้าไปครูอาสาในหมู่บ้านเด็ก ของอาจารย์พิภพ ธงไชย เป็นครูสอนใน มหาวิทยาลัยเอแบคอยู่หลายปี สอนภาษาอังกฤษ และการตลาด และไม่ลืมที่จะเสนอสอนวิชา จริยธรรมการตลาด ตามที่เคยตั้งใจไว้ แต่ไม่ได้ รับการตอบสนอง

สนใจเรื่องสุขภาพเพราะเรียนอายุรเวท และเนื่องจากถนัดในเรื่องเป็นล่ามแปล ที่ผ่านมา เคยร่วมงานกับคุณหมอราโด มิล ฮิตส์ ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการแพทย์โฮมีโอพาธี และคุณหมอเจคอบ วาทักกันเซอรี ผู้เชี่ยวชาญด้านธรรมชาติบำบัด สำหรับคนรักสุขภาพ เมื่อประมาณ ๒๐ ปีที่แล้ว

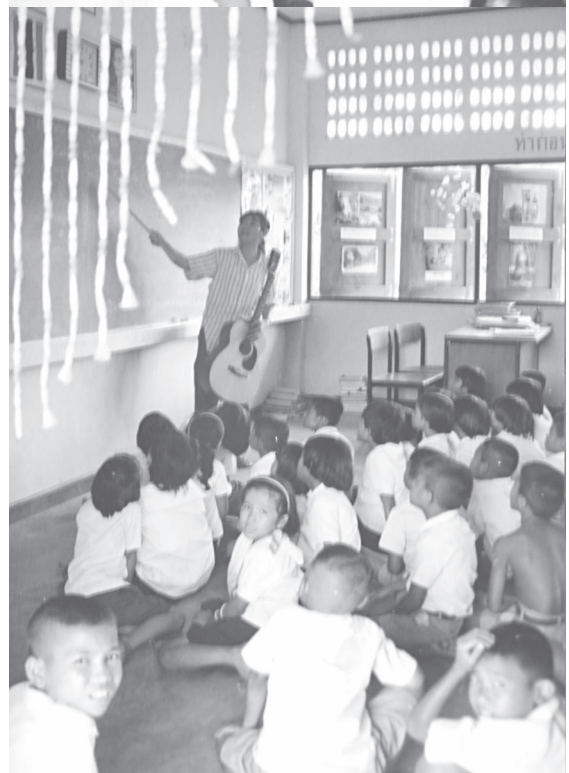

ตอนเรียนอยู่ปี ๓ ก็เคยเป็นล่ามแปลสมัครเล่น ให้กลุ่ม Neo-humanist (กลุ่มอนันตมรรค) ในเรื่องโยคะ สมาธิ การศึกษา เศรษฐกิจสังคม

นักธรรม:

ตั้งแต่เข้าร่วมกับกิจกรรมกับชมรมพุทธ เคยมีเพื่อนรุ่นน้องชวนไปนั่งสมาธิที่ธรรมกาย ถามว่า เห็นดวงแก้วไหม ก็เห็นนะ แต่มันเป็นจินตนาการของเราเอง ซึ่งไม่รู้ว่าจะจริงหรือไม่จริง จึงไม่ค่อยสนใจสมาธิแนวนี้เท่าไร สายหลวงพ่อเทียน ตอนเกิดทุกข์ช่วยเราได้มาก ในแง่ของการมีสติอยู่กับเนื้อกับตัว พาให้เราหลุดจากหลุมความคิดที่เวียนไปเวียนมา ส่วนชาวอโศกก็รู้จักมานานแล้ว เคยเข้าไปฟังธรรม แต่เพราะตัวเองค่อนข้างหัวดี ชอบที่จะเป็นอิสระข้อปั้งธรรมะสายนั้นสายนี้ สายไหนถูกจริตก็จะไปมากหน่อย เคยไปศึกษากับกลุ่มอนันตมรรคและเป็นนักบวชอยู่ประมาณ ๓ ปี ถูกใจเพราะที่นี่มีนักบวชหญิง (จากประเทศต่างๆ) เป็นผู้หญิงเก่ง ทำงานเพื่อสังคมเยอะ เช่น ช่วยเหลือเด็กยากจนในประเทศด้อยพัฒนาเราเอง ก็ได้ฝึกเรื่องความอดทน ความเสียสละ ซึ่งเป็นสิ่งที่โดนใจเรามาก เราชอบตรงนี้

ฉันทน์

เวลาที่ผ่านไปก็ภูมิใจตัวเองที่ได้ทำประโยชน์ ให้แก่สังคมอยู่บ้าง ผ่านประสบการณ์มามาก ซึ่งไม่ใช่ว่าจะได้มาง่ายๆ ยังมีความใฝ่ฝันอยู่เยอะ เพราะเป็นคนที่ชอบเรียนรู้ ชอบเปิดหูเปิดตา ไม่ชอบถูกขังอยู่ในกรอบ ความจำเจ ไม่ได้วางแผนอนาคต มีความรู้สึกที่ชีวิตเป็นอะไรที่ไม่ต้องวางแผน หน้าที่ของเราคือทำวันนี้ให้ดีที่สุดในทุกขณะให้กับคนจำนวนมากที่สุด ๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 214)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตตประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมา แล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข้าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลัดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิจฉาทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลัดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทฤษฎีสัจยชน”ในระดับ“มรรค”(ยังมีเหตุผล เพราะยังไม่ถึงขั้น
ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ
เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา๘) มีใช้แค่ตรรกะ
แต่มี **“นามรูปปริเฉทญาณ”** ที่เดี๋ยว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. **ปัจจัยปริศคทญาณ** คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั้นเองว่า **อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไหนจึงชื่อว่า “รูป”**

๓. **สัมมสนญาณ** คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ **“รูป”** ที่เป็น **“อกุศลจิต”** หรือ **“ตัวตนกิเลส”**

“อรูปฌาน”แบบโลกีย์สามัญทั่วไปนั้นหนึ่งสมาธิหลัก
ตาเข้าสู่“ภพ”ที่เป็น“ภพของอรูป”คนละทิศตรงกันข้ามกัน
เลยกับ **“อรูปฌาน”**โลกุตระ เพราะ **“อรูปฌานของพุทธ”**
นั้น เป็นการเห็น **“ความหมดสิ้นภพชาติของโลกีย์”**ต่างหาก
เนื่องจากเรละล้างกิเลสที่เป็น **“ภพชาติของโลกีย์”**แท้ๆ

ซึ่งไม่ใช่แค่ นั่งสมาธิสะกดจิตเข้าไปสู่ภวังค์แล้วก็เกิด
“ภพของความว่างหรือภาวะที่ว่าง”ตามทีแต่ละคนจะมี
“สัญญา”กำหนดรู้ในห้วงจิตนาการของตน ซึ่งใช้ภาษา
เรียกว่า **“อากาส”** ขึ้นในจิต อันหมายถึง **ความว่าง, ที่ว่าง,**
ช่องว่างที่มีแสงสว่าง เหมือนอวกาศที่โล่งว่างไกลแสนไกล
เหมือนท้องฟ้าที่ไร้ฝาราคืออันไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อนั่งสมาธิ
ทำอารมณ์ให้เข้าสู่สภาวะดังกล่าวนี้ได้ ก็ถึง **“อรูปภพ”**
ที่เรียกว่า **“อากาส”** นั่นคือ **“อรูปฌาน ๑”**ของฆานโลกีย์

แต่ **“อรูปฌานแบบพุทธ”** ขั้นที่ ๑ คือการตรวจสอบ
ความบริบูรณ์ของความเป็น“นิพพาน”แบบพุทธ

ยัง...ยังไม่พอ **ยังต้องตรวจสอบความบริบูรณ์ใน**
ความเป็น“นิพพาน”ของพุทธขั้นที่ ๒ อีก นั่นคือ ตรวจ
“ความเป็นวิมุตตญาณ”หรือ **“จิต”** สดๆที่สะอาดแน่แท้แล้ว
ตรวจดูให้แน่จริงเลยว่า ใ้ที่ว่า **“วิมุตตญาณ”** ที่ว่า
“จิต” อันเป็นเพียง **“ธาตุรู้”** นั้นเป็นไหน? จริ่งๆนั้นเป็น
“ตัวตน”(อัตตา)อย่างไร หรือ **ไม่มี“ตัวตน”**(อนัตตา)อย่างไร
เมื่อไม่มีกิเลส-ไม่มีอุปกิเลสจริ่งๆนั้น มี **“ความเป็น”**
อย่างไรกันแท้? ที่สุดแห่งที่สุดหรือความไม่มีที่สุดแห่ง

วิมุตตญาณเป็นอย่างไร? ผู้นั้นจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความจริง**
แห่งวิมุตตญาณ”กันแท้ๆด้วย **“ญาณทัสสนะวิเศษ”**ของตน

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยความรู้ **“ของจริง”**ที่เรา
สัมผัสของเราเองอยู่ไหนไหนๆ จึงได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์แท้ๆว่า **“วิมุตตญาณ อนิทัสสนัง**
อนันตัง สัพพโตปภัง” จริ่งๆ

กล่าวคือ เมื่อได้พิจารณาอย่างเป็น **“ที่สุดจนไม่มี**
ที่สุดอีกแล้ว”(อนันโต) ก็จะเห็นแจ้งเห็นจริงธรรมชาติ
ที่ชื่อว่า **“วิมุตตญาณ”**นั้น มันก็แค่ **“รู้”** มันคือ สภาวะชนิด
หนึ่งที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งก็แค่ **“รู้”** คือ เป็นแค่ธาตุที่
ทำหน้าที่ **“รู้”**เท่านั้น ซึ่งตัว **“วิมุตตญาณ”**นั้น **เห็นไม่ได้**
ด้วยตาเนื้อ(อนิทัสสนัง) ไม่มีที่สิ้นสุด(อนันตัง) เหมือน
กับแสงสว่างที่ใสสว่างกระจายไปทั่ว(สัพพโตปภัง)

นั่นคือ วิมุตตญาณ อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง
ที่อาตมากำลังแปลให้ฟังว่า **เห็นไม่ได้ด้วยตาเนื้อ ไม่มี**
ที่สิ้นสุด ดูจเดียวกับแสงสว่างที่ใสสว่างกระจายไปทั่ว

ผู้ที่ปฏิบัติกระทั่งมีสภาวะธรรมขั้นบรรลุนิพพาน
มาได้ถึง **“อรูปฌาน”**ปานฉะนี้ ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ของ**
จริง”ได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะ เป็นอากาสหรือวิมุตตญาณ

“สภาพความเป็นวิมุตตญาณหรือมโน” มีลักษณะ
อย่างไร **ความไม่มีสรีระ(อสุรีรัง)**เป็นอย่างไร พระพุทธเจ้า

ตรัสว่า **“จิตหรือวิมุตตญาณนี้ท่องเที่ยวไปแต่โดยเดียว”**
(เอกจริ่ง)จะเป็นอยู่อย่างไร ก็จะได้รู้ได้เห็นกันจะจะอย่าง

แน่ชัด ว่า **“ธาตุรู้”**หรือ **“จิต, วิมุตตญาณ, มโน”** นั่นก็คือ
“ตัวเองที่อยู่กับตนเอง” จะไปไหนมาไหน จะท่องเที่ยว

ไปที่ใดๆ ก็คือ **“ตัวเอง”**คนเดียว **“อยู่ในภพของตนคน**
เดียว” ไม่ใช่ท่องเที่ยวไปก็สัมพันธ์กับใครๆ ทักทายกับ
วิมุตตญาณโน้นวิมุตตญาณนี้ได้ ทำอย่างไรอย่างนี้กับ

วิมุตตญาณของพระยายม ของเจ้าหน้าที่ทางวิมุตตญาณที่จะ
พาเราไปนรก ไปสวรรค์ สารพัดที่สร้างเรื่องขึ้นมาเล่ากัน
อย่างทีหลงเข้าใจกันผิดๆ **ซึ่งเป็นอย่างนั้นไม่ได้เลย**

“วิมุตตญาณ”ของใครก็อยู่แต่กับตัวเอง เหมือนเราหลับ
ฝันนั้นแหละ ฝันว่ายุ่งเกี่ยวกับทั่ว พุดกับคนนั้น ทำกับ
คนนี้ไปทั่ว แต่จริงๆนั้น **“เราคนเดียวไม่เกี่ยวกับใครเลย”**
มันไม่ได้เห็นได้พบสิ่งนี้สิ่งนั้นอย่างคนที่ยังไม่ตายมีทวาร ๕
มีตาหูจมูกลิ้นกายครบนั้นหรือออก จิตวิมุตตญาณคนที่ตาย

ทั้งร่างกายไปแล้วจะมีแต่“ธาตุรู้”อยู่ในภพของ“วิญญูณ”ของ“ตน”เท่านั้น ไม่มีดินน้ำลมไฟประชุมกันในชีวิตในวิญญูณแล้ว “วิญญูณ”เป็น“อรูปล”เป็น“นามธาตุ”

ผู้ตรวจอ่านดู“วิญญูณ”ใน“อรูปลาน”แบบพุทธนี้ ก็รู้จักู้จักู้แจ้งู้จริง“ความเป็นวิญญูณ”แท้ๆ ซึ่งในขณะที่ปัจจุบันนี้อยู่ในสภาพ“ว่างจากกิเลส”แล้ว จึงเป็น**การรู้ชนิดที่“สัมผัสของจริง คือ ธาตุวิญญูณแท้ๆ”ที่เห็น(ปัสสติ)อยู่โหนโหนหัดๆ** ด้วย“วิปัสสนาญาณ”(วิชา ๘) อันเป็น“วิญญูณ”จริงๆแท้ๆ ไม่ใช่จินตนาการ ไม่ใช่การคาดคะเน ไม่ใช่การอนุมาน ไม่ใช่การดันเดาเด็ดขาด

จึงรู้จักู้แจ้งู้จริงว่า **“วิญญูณ”เป็นในอะไร** จาก“ของจริง”ที่รู้จักู้แจ้งู้จริงอยู่หัดๆนั้นๆ

ว่าเป็นสภาพแท้ เป็นภาวะจริงของ“ความเป็นวิญญูณ”ที่ได้ปฏิบัติแบบพุทธ และที่ย้ำๆว่า เป็น“วิญญูณ”จริงๆแท้ๆนั้น ก็หมายความว่า มันรู้ มันเห็น มันสัมผัสแต่ละต้องของจริงที่เป็น“จิต” เป็น“วิญญูณ”นั้นๆ ด้วยการได้รู้ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ใครปฏิบัติสัมมาทิฏฐิจริง จะสามารถจับ“ตัวตนกิเลส”ได้คามือจริงๆ จึงรู้จักู้แจ้งู้จริง“ตัวตนกิเลส”ที่แฝงปนอยู่ใน“จิตวิญญูณ” เพราะเราเกิด“วิชชาคือญาณทั้ง ๘”(วิชา ๘) หรือ“อธิปัญญาสิกขาที่มีคุณภาพถึงขั้นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)” หรือเกิด“สังจญาณ-กัจจญาณ-กตญาณ” และเกิด“ญาณปริญาณ-ตึรณปริญาณ-ปหานปริญาณ”(ปริญาณ ๓) ขึ้นมาในตัวผู้ปฏิบัติจริง

จึงมีช่วงมาๆคล้ายๆ มีใช้การเดา มีใช้ประเมินประมาณ มีใช้อนุมานเอา แต่รู้จักู้แจ้งู้จริง สัมผัสของจริง แม้จะเป็นนามธรรมเป็นอรูปลธรรมที่ไม่มีรูปร่าง(อสริระ) ก็สามารถรู้จักู้แจ้งู้จริงได้ ด้วย“อาการ-ถึงคะ-นิमित-อุเทศ” เพราะอธิปัญญาสิกขาพัฒนาเจริญขึ้นจนเกิด**“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจฉยปริคคทญาณ-สัมมสนญาณ”(ญาณ ๑๖) เป็นต้น ทั้ง“ญาณ”อื่นๆที่เกิดจริง**

และได้กำจัดกิเลส(ปหาน)อย่างรู้ๆเห็นๆด้วยฝีมือเราเอง ด้วยความสามารถแท้ๆ กิเลสมันเล่นเจ้าล่อเอาเถิดกับเราอย่างไร ทฤษฎีต่างๆของพระพุทธเจ้าที่ใช้ปฏิบัติ ทั้ง“พิจารณาภายในกาย-พิจารณาเวทนาในเวทนา-พิจารณาจิตในจิต-พิจารณาธรรมในธรรม”(สติ

ปัญญา ๔) ทั้ง**“สังวรปธาน-ปหานปธาน-ภาวนापธาน-อนุรักษนาปธาน”(สัมมัมปธาน ๔) จนสามารถ“กำจัด”(ปหาน)สิ่งที่ปรากฏ คือ กิเลส** ซึ่งมันเป็น**“อกุศลจิต”อยู่ใน“จิตวิญญูณ”**ของเรานั้นเอง ให้มันลดลงจางคลาย(วิราคะ)ลงไปตามลำดับ จนถึง**“ดับสนิท”**ปราศจากกิเลสอย่างสะอาดสำเร็จได้จริง ตามที่ได้พากเพียรปฏิบัติมาอย่างมีสภาวะจริง ทั้งใน**“ความเป็นกิเลสหรืออกุศลจิตที่หยาบ-กลาง-ละเอียด”** ทั้งใน**“ความเป็นวิญญูณหรือจิตแท้ๆที่หยาบ-กลาง-ละเอียด”** ก็รู้แจ้งเห็นจริงด้วย**“วิชชา ๘”** ซึ่งเป็น**“ญาณทัสสนะ”**

จึงสามารถได้รู้จักู้แจ้งู้เห็นจริง**“ความเป็นจิต-ความเป็นวิญญูณ”** **“อย่างป็นวิทยาศาสตร์**

ซึ่งไม่ใช่“การดับจิต”อย่างที่ยู้ง**“มิจฉาทิฏฐิ”** ใน**การ“ทำสมาธิ”**ทั่วไปแบบคาบสฤทษ์ที่ยังเป็นโลกีย์**ทำกันแล้วก็หลงว่า “การดับจิต”เป็น“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”**

เพราะวิธีการปฏิบัติของยู้งมิจฉาทิฏฐิ**“ทำภาวนาสมาธิ”**ก็ดี ก็ไม่สามารถเกิด**“วิชชา ๘”**หรือเกิด**“ญาณ”**ต่างๆ ตามแบบพุทธ ดังที่อาตมาได้กล่าวถึงมาบ้างแล้ว นั้น หรือแม้**“นิโรธ”**ก็ดี ที่ยู้งมิจฉาทิฏฐิ**ทำการ“ดับจิตดับวิญญูณ”** ไม่ให้จิตหรือวิญญูณที่เป็น**“ธาตุรู้”**ได้ทำหน้าที่ของมันเต็มๆ เพราะไป**“ดับมัน”**เสียนี้ มันก็ไม่ได้พัฒนาขึ้นมาเป็น**“อธิปัญญาสิกขา”**ตามแบบพุทธ

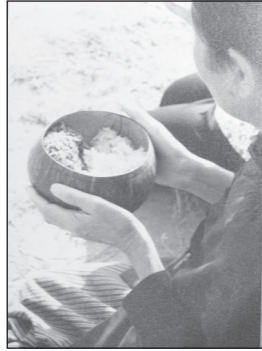
เพราะไม่เกิด**“วิชชา”**ไม่เกิด**“ญาณ”**ที่จะสามารถรู้จักู้แจ้งู้จริง**“กิเลส”**(สักกายะ-อิตตา-อาสวะ)สามารถรู้จักู้แจ้งู้จริง**“ตัวตนของกิเลสหยาบ-กลาง-ละเอียด”**แล้ว**“ดับเฉพาะตัวตนของกิเลส”**เท่านั้น ไม่ใช่ไปหลง**“ดับจิต-ดับวิญญูณ”** อันเป็น**“ธาตุรู้”**ที่แสนวิเศษนั้นไป **ดังที่ยู้งมิจฉาทิฏฐิปฏิบัติกัน**

ดังนั้น **“อธิจิตสิกขา”**ที่พัฒนาเจริญขึ้นจนถึงขั้น**“เจโตวิมุติ”(จิตที่ไม่มีกิเลสแล้ว)** และ**“อธิปัญญาสิกขา”**ที่พัฒนาเจริญขึ้นกระทั่งถึงขั้น**“ปัญญาวิมุติ”(จิตที่เกิดญาณ** จนเห็นแจ้งจริงในความดับของกิเลส)จึงสามารถรู้จักู้แจ้งู้จริง**“ความเป็นจิตเป็นวิญญูณแท้”**ชัดเจนคมลึกครอบถ้วนครบ ด้วยการตรวจสอบตามวิธีคารของ**“อรูปลาน ๒”** คือ **วิญญูณัญญาตณณาน** ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

มีแต่ขนมสด
ยอมอดกล้ำให้
ศรัทธาจริงใจ
ยิ่งใหญ่ผลบุญ

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ที่พระเชตวัน
มหาวิหาร เมืองสาวัตถีนครหลวงของแคว้นโกศล
ทรงเล่าถึงความเป็นมาของ**พระนางมัลลิกาเทวี**
อัศจรรย์ของ**พระเจ้าปเสนทิโกศล**

แต่เดิมพระนางเป็นธิดาของ**หัวหน้านาย**
มาลาการ (ช่างทำดอกไม้) ในนครสาวัตถี เป็น
ผู้ที่มีรูปโฉมงดงาม มีปัญญามาก

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี มีเช้าวันหนึ่ง ไปเที่ยว
เล่นในสวนดอกไม้พร้อมกับพวกเพื่อนๆ นางได้
เตรียมอาหารเป็น**ขนมกุมมาส (ขนมสด)** ติดตัว
ไป ๓ ก้อน วางไว้ในกระเช้าดอกไม้ บังเอิญได้
พบพระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์ กำลัง
เสด็จเข้าพระนครเพื่อ**บิณฑบาต**

นางมีจิตศรัทธา ยิ่ง จึงน้อมเข้าหาถวาย
ขนมกุมมาสทั้งหมดแต่**พระศาสดา** พระองค์ทรง
รับไว้ด้วยบาตร แล้วทรงแยมยิ้มให้ปรากฏ พระ

ยอมอดกล้ำให้

(กุมมาสบิณฑบาต)

อาานนท์ได้เห็นพระอาการนั้น

ครั้งมีโอกาสนี้ พระอาานนท์ได้ทูลกับพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอเป็นเหตุให้ พระองค์ทรงแยมยิ้ม เมื่อตะกี้นี้”

“ดูก่อนอาานนท์ เด็กสาวที่ใส่บาตรด้วยขนม กุมมาสแก่เรา นี้ จะได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าปเสนทิโกศล ภายในวันนี้ทีเดียว”

วันนั้นเอง พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงพบกับ พระเจ้าอชาตศัตรู แต่ทรงพ่ายแพ้ในการรบ เสด็จล่าถอยผ่านที่สวนดอกไม้แห่งนั้น ทรงสดับ เสียงเพลงที่นางมัลลิกาขับร้องอยู่ ทำให้พระทัย แฉ่มใสขึ้นคลายทุกข์ได้ จึงทรงควมม้าต้นเข้าไป ในสวน ทอดพระเนตรนางมัลลิกาแล้ว ก็มี พระทัยปฏิพัทธ์รักใคร่ ทรงสนทนากับนางแล้วก็ ยิ่งพอพระทัย ที่นางยังไม่มีสามี จึงทรงทำการสูลุ่ ขอบกับตระกูลของนาง แล้วอภิเษกในวันนั้นทีเดียว

พระนางมัลลิกาเทวีได้รับแต่งตั้งเป็นพระ อัครมเหสี เป็นที่โปรดปรานพอพระทัยของพระ ราชาเป็นอย่างยิ่ง พระนางเป็นผู้ประกอบด้วย ธรรมอันดีงาม มีศรัทธาใกล้ชิดแม้กับพระศาสดา

ต่อมาเรื่องราวการถวายขนมกุมมาส ๓ ก้อนแด่พระศาสดา แล้วได้เป็นพระอัครมเหสี ระเบิดลิ้นไปทั่วพระนคร แม้ในหมู่สงฆ์ก็พากัน สนทนาในเรื่องนี้ ครั้นพระศาสดาทรงทราบเรื่อง จึงตรัสกับหมู่สงฆ์ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่น่าอัศจรรย์เลย การ ที่พระนางมัลลิกาเทวีถวายขนมกุมมาสแก่เรา ผู้ เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า แล้วได้เป็นอัครมเหสีนั้น เพราะพระพุทธเจ้าผู้ก่อตั้งศาสนาย่อมมีพระคุณ มาก แต่บัณฑิตในกาลก่อน ได้ถวายขนมกุมมาส จิตไม่ผลมเกลื้อ ไม่มีน้ำมัน ไม่ผสมน้ำอ้อย แก่ พระปัจเจกพุทธเจ้า(พระพุทธเจ้าที่ไม่ได้สร้าง หมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา) แล้วได้ครองราชย์สมบัติ นี้สิ! จึงน่าอัศจรรย์แท้”

.....
ในอดีตกาล มีชายคนหนึ่งเกิดในตระกูล ของคนยากจน เขาเลี้ยงชีวิตอยู่ได้ ด้วยการ

รับจ้างทำงานในแก่เศรษฐีคนหนึ่ง

วันหนึ่ง เขาได้ซื้อขนมกุมมาส ๔ ก้อนจาก ตลาด เพื่อเป็นอาหารเช้า แต่ขณะจะไปทำงาน ได้ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ๔ องค์เสด็จบิณฑบาต อยู่ ด้วยศรัทธามากจึงตั้งใจอดอดอาหาร คิดว่า “เราควรถวายขนมกุมมาสทั้งหมดนี้ แต่พระ ปัจเจกพุทธเจ้าทั้ง ๔”

เขาจึงนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วใส่ บาตรด้วยขนมกุมมาส บาตรละ ๑ ก้อน พร้อมกับ มัสการว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ด้วยผลแห่งบุญ ไพร่ตออย่าให้ต้องเกิดเป็นคนจนยากอีกเลย ขอ ให้การถวายทานนี้ จงเป็นปัจจัย(เหตุ)แห่งการ บรรลุพระสัพพัญญุตญาณเถิด”

ตั้งแต่นั้นมา เขาอาศัยปีติในทานนั้นเป็น อารมณ์ กระทำบุญทานตลอดชีวิตจนถึงแก่กรรม ตายแล้วก็ได้ไปกำเนิดในพระอุทรของพระ อัครมเหสีของพระเจ้าพาราณสี ประสูติแล้วมี พระนามว่าพรหมทัต

ครั้นเติบโตเจริญวัย ได้เสด็จไปนครตักกิลลา ร่ำเรียนศิลปะทุกอย่าง จบการศึกษาก็กลับคืนสู่ กรุงพาราณสี

ต่อมาเมื่อสิ้นรัชกาลแล้ว ก็ทรงขึ้นครอง ราชสมบัติเป็นพระเจ้าพรหมทัต มีพระราชธิดา เลอโฉมของพระเจ้าโกศล เป็นอัครมเหสีของพระองค์

ในวันฉัตรมงคล ซึ่งตรงกับวันบรมราชาภิเษก มีการเฉลิมฉลองกันทั่วพระนคร พระองค์ได้เสด็จ เลียบพระนคร แล้วเสด็จขึ้นพระราชบัลลังก์ ทอดพระเนตรพลกนิกรทั้งหลาย พลันทรงระลึก ชาติได้ ถึงกุศลกรรมที่บำเพ็ญไว้ในปางก่อน ทรง เต็มเปี่ยมไปด้วยปีติ มีพระราชหฤทัยชุ่มเย็น ตรัส เป็นเพลงขับร้องออกมา

“ไต่ยินว่าการแสดงความเคารพในพระปัจเจก พุทธเจ้าองค์อโนมทัสสี มีคุณไม่น้อยเลย เชิญดู ผลแห่งก้อนขนมกุมมาสแห่ง ไร้รสเค็ม ส่งผลให้ เราได้สมบัติมากมาย ช่าง ม้า วัว ทรัพย์ ข้าวเปลือก เป็นอันมาก ตลอดทั้งแผ่นดิน มีอำมาตย์ คหบดี

พราหมณ์ และนารีทั้งหลายที่สวยงามประหนึ่งนางฟ้า ล้วนเป็นสมบัติของเรา ที่อาศัยการถวายขนมกุมมาส ๔ ก้อนแต่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายนั่นเอง”

เพราะทรงร้องบทเพลงนี้ ใครๆ คิดว่าพระราชาทรงโปรด จึงพากันนำไปขับร้องพอรำทั่ว พระนคร ทำให้พระมเหสีมีพระราชประสงค์อยากทราบใจความของเนื้อเพลงนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะสนทนากัน พระนางได้โอกาสดี จึงตรัสถามพระเจ้าพรหมทัต

“ข้าแต่พระองค์ผู้เสริฐ ผู้มีอัธยาศัยเป็นกุศล ผู้บำรุงรัฐให้เจริญ พระองค์ทรงขับร้องเพลงนั้น อยู่เสมอ ด้วยพระทัยประกอบด้วยปีติอันแรงกล้า ได้โปรดตรัสบอกใจความแห่งบทเพลงนั้นแก่หม่อมฉันด้วยเถิด”

พระราชาทรงสดับแล้ว จึงตรัสให้ความแจ่มแจ้งแก่พระนาง

“ชาติก่อนเราเคยเกิดเป็นคนยากไร้ในนครนี้แหละ เป็นลูกจ้างเขา อาศัยการงานเลี้ยงชีวิต แต่เราเป็นผู้มีศีลสังวร(สำรวมในศีล) มีอยู่วันหนึ่ง เราได้พบสมณะ ๔ รูปซึ่งประกอบด้วยอาจารย์ (ความประพฤติดี)และทรงศีล เป็นผู้เยือกเย็นแล้ว ไม่มีอาสวะ (กิเลสที่หมักหมมในสันดาน) ทั้งปวง เราบังเกิดจิตเลื่อมใส ได้ถวายขนมกุมมาสแก่สมณะเหล่านั้น ผลแห่งกุศลกรรมนี้ จึงทำให้เราได้เสวยราชสมบัติ อันมีแผ่นดินแผ่ไพศาลไปด้วยสมบัติทุกชนิด”

พระนางทรงรับทราบอย่างนั้น ก็มีพระทัยเลื่อมใสยิ่งขึ้น จึงตรัสว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้มีพระทัยเป็นกุศล ถ้าเป็นเช่นนั้น **พระองค์ทรงพระราชทานเสียก่อน แล้วจึงค่อยเสวยเองเถิด ทรงอย่าประมาทในบุญทั้งหลาย** ทรงยังธรรมจักร (หมุนกงล้อแห่งธรรมให้เป็นไป อย่าทรงตั้งอยู่ในธรรมเลย ทรงดำรงอยู่ในธรรม) ให้เป็นไปอย่าทรงตั้งอยู่ในธรรมเลย ทรงดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรมเถิด (ทศพิธราชธรรมเป็นคุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมือง คือ ๑.การให้ ๒.ถือศีล ๓.ไม่สะสม

๔.ชื่อตรง ๕.อ่อนโยน ๖.เพียรเผาผลาญกิเลส ๗.ไม่โกรธ ๘.ไม่เบียดเบียน ๙.อดทน ๑๐.ไม่คลาดเคลื่อนจากธรรม)

ทรงสดับแล้วก็เห็นด้วยกับพระนาง จึงตรัสรับคำ

“แน่นอน เราจะประพฤติตามที่พระอารีย์เจ้าได้ประพฤติมาแล้ว พระอรหันต์ทั้งหลายเป็นทิพโองของเราแท้ เราปรารถนาจะได้เห็นท่าน”

ครั้นตรัสอย่างนี้แล้วทรงขออนุญาตพระนางบ้าง

“ดูก่อนเทวี เธอช่างงดงามอยู่ในท่ามกลางหมู่ นารีทั้งหลาย งามราวกับนางฟ้าบนสวรรค์ เธอได้กระทำความดีงามอะไรไว้ จึงมีผิวพรรณผุดผ่องยิ่งนัก”

พระนางก็ทรงเป็นผู้ระลึกชาติก่อนได้ จึงทูลเรื่องในอดีตว่า

“หม่อมฉันเคยเป็น**ทาสี (ทาสผู้หญิง)** ทำงานรับใช้อยู่ใน**ตระกูลของกมุท (คนร่ำรวย)** แต่เป็นผู้สำรวมระวังอยู่ในธรรม มีศีล มีความเห็นที่ถูกต้องตรงธรรม มีอยู่วันหนึ่ง หม่อมฉันมีจิตยินดีใหญ่หลวง ได้ถวายอาหารของตนแก่**พระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งกำลังเที่ยววิณฑบาตอยู่** ด้วยผลแห่งกรรมดีนั้นเอง ทำให้หม่อมฉันได้มาเป็นเช่นนี้”

พระราชากับพระมเหสีทั้ง ๒ พระองค์ ต่างทรงเห็นผลแห่งบุญในการให้ทานแล้ว นับแต่นั้นมา **ยังทรงสร้างศาลาโรงทาน ๖ แห่ง** คือ ที่ประตูเมืองทั้ง ๔ ที่กลางพระนครอีก ๑ แห่ง และที่ประตูพระราชวังอีก ๑ แห่ง แล้วกระทำมทานแจกจ่ายไปทั่ว ทั้งทรงรักษาศีลตราบอวาสานแห่งพระชนม์ชีพ ทรงมีสวรรค์ (สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) เป็นที่ไปในเบื้องหน้า

.....

ครั้นจบชาดกนี้ พระศาสดาทรงตรัสว่า **“พระราชเทวีผู้เลอโฉมในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระนางพิมพาในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าพรหมทัต ได้มาเป็นเรตถาคตในบัดนี้” ๓**

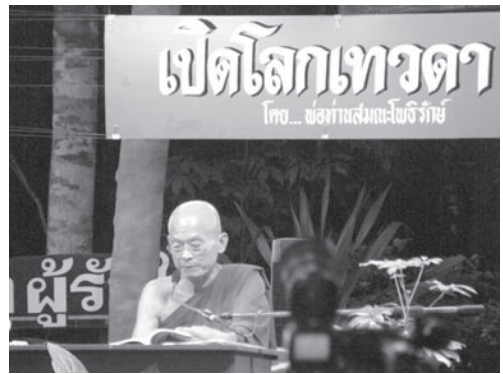
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๐๓๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๔๑๗)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตน
ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง
“กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน
แม้แค่เกิดเป็น “ธาตุริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ (อาร์มภธาตุ)
หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนา
ก็นับได้ทันทีว่า คือ “กรรม” สังสมเป็น “วิบาก”
(ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วทีเดียว

ใ ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขายี่สน อ.เขายี่สน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิพุทธเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฐฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไม่จริงจะเป็น “ผล” สู้ นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สูนีพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐฐิสุตต-ลักกายทิฐฐิสุตต-อิตตทานุทิฐฐิสุตต” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถ “รู้” “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐฐิ) แค่ว่าเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตระสังข” จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย วิชชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น **“พุทธธรรมนุญ”** หรือ **“ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งตงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในอดีตก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร

และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

และผู้ใดที่แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดเอาจริงเอาจัง ยิ่งยอดปานใด ถ้าคนผู้นั้นมีความเห็นหรือมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธที่จะได้ผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติ **การนั่ง “สมาธิ” (ที่ปฏิบัติกันทั่วไป) “เป็นการปฏิบัติอย่างเอก”**

ถ้าเข้าใจว่า **“นั่งสมาธิ”** ก็จะสามารถบรรลุธรรมทุกประการ ไม่ว่าจะบริสุทธิ์ศีล-บริสุทธิ์สมาธิ-บริสุทธิ์ปัญญา ก็ล้วนเกิดได้จากการปฏิบัติ “นั่งสมาธิ” การบรรลุใดๆก็ล้วนอยู่ใน “สมาธิที่เกิดจากการนั่งสมาธิ” นี้ทั้งนั้น แม้แต่ “ศีล” ก็จะเป็น “ศีล” บริสุทธิ์ได้เพราะ “นั่งสมาธิ” ให้เก่งจนได้ถึงขนาด และ “ปัญญา” ก็ตามก็จะเกิดได้เพราะ “นั่งสมาธิ” นี้แหละแล้วจึงจะเกิดปัญญาขึ้นมาเอง ... *ว่านั่นเลย*

ความเข้าใจเช่นนี้แหละ เป็น **“มิจฉาทิฎฐิ”** ตั้งแต่เริ่มต้นเป็น **“ทิฎฐิ”** (ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ-ความรู้อย่างผิด) เพราะฉะนั้น ในเมื่อ **“ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ-ความรู้” (ทิฎฐิ)** เป็นเช่นนี้ “ศีล” จึงถูกแยกไปต่างหาก ส่วนหนึ่ง และ “สมาธิ” ก็ถูกแยกไปต่างหากอีกส่วนหนึ่ง แม้แต่ “ปัญญา” ก็เป็นอีกต่างหากส่วนหนึ่ง **“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”** ไม่เป็นองค์รวมที่ปฏิสัมพันธ์กันและกันไปตลอด

โดยคนผู้นั้นเข้าใจว่า “ศีล” ที่ปฏิบัติกันนั้น เมื่อได้ปฏิบัติ **สังวรควบคุมกายควบคุมใจไม่ให้เกิดศีลได้สำเร็จ**ตามที่เรากล่าวหรือที่เราสอน การปฏิบัตินั้นก็สำเร็จผลของศีล ซึ่งเป็นเพียงทำให้ตนเป็นคนดี มีความบริสุทธิ์สะอาดทางศีลธรรม มีกายกรรมดีวจีกรรมดีเป็นผลดีในสังคมแค่ภายนอกเท่านั้น ส่วน **“สมาธิ”** ก็ไปนั่งให้มันสงบ ให้มันนิ่ง ให้มันไม่มีนิวรณ์ให้เก้ง แบบสะกดจิตเอา “กสิณ” มาล่อให้จิตเกาะยึดจนสำเร็จจนชำนาญจนเก่งกล้านั่นเอง

และ **“ปัญญา”** ก็ไปหมายเอาความรู้ที่ตีขึ้น ที่รู้อะไรต่ออะไรมากขึ้น รู้ในหัวข้อธรรมมากขึ้นเป็นต้น รู้ในความหมายของธรรมต่างๆได้ละเอียด เข้าใจได้ลึกซึ้งขึ้น หมายถึง...ความเฉลียวฉลาดต่างๆที่มีคุณภาพสูงยิ่งๆขึ้น คุณภาพมากยิ่งขึ้น **ซึ่งยังไม่ใช่ “ความรู้” ที่หยั่งรู้เข้าไป “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน (ปรมาตถธรรม)”**

ความเข้าใจตามนัยดังกล่าวนี้ ล้วนเป็นมิจฉาทิฎฐิ

ยังเข้าใจ“ไตรสิกขา”ที่มีฉภาทิกฐิอยู่ทั้งสิ้น

เพราะตามที่กล่าวมานั้น “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”แบบนั้น ไม่ใช่ของค์ประกอบของการบรรลุธรรมแต่อย่างใด เนื่องจากได้ปักใจเชื่อว่า การปฏิบัติธรรมที่จะได้มรรคผลนั้นต้อง “นั่งสมาธิ”เท่านั้นที่จะพาบรรลุ นี่คือ “มิจฉาทิกฐิ”โดยแท้ ที่มีกันอยู่ทั่วไปมากมายในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้

เมื่อความเข้าใจ(ทิกฐิ)ใน“ไตรสิกขา”ของผู้ที่ไม่ได้สัมมาทิกฐิ เช่นนี้ โดยไปเห็นว่า “ศีล”ก็คือ การตั้งใจสมาทานถือศีล แล้วก็ปฏิบัติระมัดระวังไม่ให้ผิดศีลด้วยกายด้วยวาจาเป็นอันหมดหน้าที“ศีล” ส่วน“สมาธิ”ก็คือ ต้องหาเวลาแยกตนเองจากความเป็นอยู่สามัญไปนั่งหลับตาปฏิบัติเอาอีกต่างหาก จึงจะเกิด“สมาธิ”หรือ“จิตตั้งมั่น”อีกส่วนหนึ่ง และ“ปัญญา”ก็คือ ความรู้ต่างๆที่สามารถรู้ในเรื่องของธรรมะที่เป็นพุทธธรรมทั้งหลาย หรือรู้ผลของการขบคิด หรือรู้ผลของการไตร่ตรองทำความเข้าใจอย่างดีทะลุปรุโปร่ง หรือคือความรู้ที่รู้อะไรต่ออะไรได้ดีได้ถูกต้องดีเท่านั้น

กล่าวคือ เข้าใจว่า “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” หรือ“ไตรสิกขา”นั้นคือ เรื่อง ๓ เรื่อง ที่แยกกันไปคนละอย่าง ที่จะต้องเรียนรู้ และแยกกันปฏิบัติกันไปคนละเวลาคนละเรื่อง แล้วก็จะเกิดผลกันไปคนละส่วน ถ้าเข้าใจดังกล่าวนี้เป็นต้น ความเข้าใจนี้ก็ยังเป็น“มิจฉาทิกฐิ”ในไตรสิกขาแล้ว ดังนั้นผู้มีความเห็นความเข้าใจดังว่านี้ แม้จะปฏิบัติให้หนักเต็มที่สักปานใดก็ไม่มีความหวังได้บรรลุสุตธรรมที่เป็นพุทธธรรมของพระพุทเจ้าหรือก ชาวพุทธยังมีทิกฐิที่ผิดเช่นนี้กันอยู่มาก

หรือแม้จะมีสัมมาทิกฐิแล้ว ต่อให้“พันสักกายทิกฐิ-พันวิจิจฉา”แล้ว แต่ถ้าปฏิบัติยังไม่พ้น“สิลัพพตปราชาส”ก็จะไม่ใช่ผู้บรรลุธรรมอยู่นั่นเอง แต่ขั้น“โสคาบัน”ก็ยังไม่ได้มรรคผล เพราะพ้นได้แค่สังโยชน์ ๒ ข้อ ส่วนสังโยชน์ ข้อที่ ๓ ยังไม่พ้นยังไม่บรรลุครบสังโยชน์ ๓ ข้อตามลัจจะ ดังที่พระพุทเจ้าทรงระบุเป็นหลักแห่งลัจจะไว้ โดยเฉพาะ สังโยชน์ข้อที่ ๓ นี้เป็นตัวบ่งชี้“คุณธรรม”แท้ๆของผู้ปฏิบัติโดยตรง ว่า “บรรลุเนื้อหาของธรรมได้เป็นผลสำเร็จ”จริงแน่ เท้าใดๆ กล่าวคือ สามารถ“กำจัดกิเลสชนิดที่ถูกตัวถูกตนของมัน”ให้ลคละจางคลายลงได้จริงแล้ว เท้าใดๆก็บรรลุสูงตามที่กำจัดได้เท่านั้นๆ จึงจะ

นับว่า **ผู้นั้นเป็นผู้สำเร็จจริงในการกำจัดกิเลส** บรรลุแท้คือ **เจริญทั้ง“อธิจิตสิกขา”**(ตามขอบเขตของ“ศีล”ที่ผู้ปฏิบัติสมาทาน) หมายความว่า ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้ตัวตนกิเลสในจิตลดลงได้จริง จิตกำลังเป็นฌาน และเป็นการสะสมสมาธิ หรือ “จิตที่สะอาดจากกิเลสสะสมความแข็งแรงตั้งมั่น” ขึ้นไปตามลำดับ **เจริญทั้ง“อธิปัญญาสิกขา”** หมายความว่า มีการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”ขั้นอภิธรรมที่เป็นเรื่องปรมาตถ์ หรือเริ่มมีญาณชนิดพิเศษเกินสามัญมนุษย์ปุถุชนจะรู้ได้ เรียกตามภาษาวิชาการทางพุทธศาสตร์ว่า **“วิปัสสนาญาณ”** ข้อที่ ๑ ของ**“วิปัสสา”**

ถ้าเพียง**“พันสังโยชน์ข้อที่ ๑”**(พันสักกายทิกฐิ) คือเป็นผู้มี**“อธิปัญญาสิกขา”พัฒนา“ปัญญา”เจริญขึ้นอีกระดับหนึ่ง** ซึ่งก็แค่เข้าขั้น**“พันมิจฉาทิกฐิ”**เท่านั้น เพิ่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวกิเลส(ของจริง) เห็นอาริยสังตัวแท้คือ**“สมุทัยอาริยสัง”** อันเป็น“ตัวเหตุ”ที่มันทำทุกขีให้แก่เราแล้ว [มี“นามรูปปริจเฉทญาณ และปัจฉยปริคคทญาณ อาจมีถึงสมสนญาณก็ได้]

และแม้จะแถม**“พันสังโยชน์ข้อที่ ๒”**(พันวิจิจฉา)อีกก็แค่เป็นผู้มี**“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้น“พันมิจฉาทิกฐิ”(หรือมีสัมมาทิกฐิ)มากขึ้นอย่างจริง** อย่างชัด อย่างมั่นใจ**ไม่สงสัยไม่ลังเล** เพราะเห็นแจ้งเห็นจริง**“ของจริง”**แล้วว่า “อาริยสังของแท้” คือ“กิเลส” คือ**“สมุทัยอาริยสัง”** ที่เป็นปรมาตถธรรม จึงเป็นผู้ก้าวเข้าสู่**“การบรรลุธรรม”**ขั้นต้น สูความเป็น**“พุทธบุตร”**ที่จะครบพร้อมทั้งความเป็น**พุทธ-ธรรม-สงฆ์**ในตนได้แล้วส่วนหนึ่ง อย่างกระจะกระจำ**“พันสังโยชน์”**(พันวิจิจฉา)จริงๆ โดยการรู้แจ้งเห็นจริงอยู่ไหนที่ **ว่า**

ความเป็น“พุทธ”ของพระพุทเจ้า เริ่มเกิดที่เราบ้างแล้ว ณ ขณะนี้เราเห็น**“สมุทัยอาริยสัง”** เห็น**“ของจริง”**อยู่หลังๆว่า **ตถตา ความจริงที่เราได้สัมผัสเป็นเช่นนี้เองหนอ!** ซึ่งเป็นความจริงขั้นนามธรรม จิต-เจตสิก ก่อนนี้เราไม่เคยพบเช่นนี้ เราไม่เคยเป็นเช่นนี้ เราไม่เคยทำได้เช่นนี้ เราไม่เคยเห็น“สักกายะ”ด้วย“ญาณ”ของเรา ว่า **“เป็นเช่นนี้เอง”**(ตถตา) เพราะปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทเจ้าแท้ๆจึงได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงดังที่เห็นอยู่นี้ ซึ่งก็เป็น**“ของจริง”**เดียวกันกับที่พระพุทเจ้าทรงเป็นได้ทรงมีได้มาก่อน เป็น**“ความจริงอันประเสริฐ”**(อาริยสัง ๔)ที่พระพุทเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

(สัมมาสัมพุทธ) แล้วทรงเปิดเผยแก่โลกให้มนุษย์ปฏิบัติ จนกระทั่งเป็น จนกระทั่งมี ตามที่พระองค์เป็นพระองค์มี

นี่คือ **เนื้อแท้ของความเป็น“พุทธ”ของพระพุทธเจ้า** เราก็ก้าวถึง(บรรลุ)“ของจริง”นี้แล้ว(สัมปัตต)

และ**เนื้อแท้ของความเป็น“ธรรม”ของพระพุทธเจ้า** ก็คือ เมื่อเราปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุได้ มีได้ตาม**“คำสอน”** (ธรรม)ของพระพุทธเจ้า นั่นคือ เรามีความเป็น**“ธรรม”** ซึ่งเป็น “ปรมาตถธรรม”แท้ๆเกิดสภาวะขึ้นในตัวเรา เราผู้เริ่ม เป็น เริ่มมีบ้างแล้ว แม้จะยังไม่ครบ“สังโยชน์ ๓” เราก็ก้าว **“เข้าถึง”ความเป็น“พุทธ”**ในเบื้องต้น(บรรลุสังโยชน์ ๒) ซึ่งเป็น ปรมาตถธรรมซัดๆที่เราเป็นจริงมีจริง เข้าถึง“สมุทัยอริยสัจ” อย่างสัมผัสของแท้ของจริง จึงเป็นผู้“บรรลุปรมาตถธรรม” ขึ้นต้นพระพุทธเจ้าทรงระบุชัดเจนว่า**“รู้ได้ด้วยตน”**(ปัจฉัตตัง)

และต้อง**เห็น“สักกายะ”**นั้นๆ..“โดยความเป็นของ **ไม่เที่ยง”**(อนิจจัง)อีกด้วย จึงจะได้เข้าข่าย**“พหิมิจฉาทิฏฐิ”** คือต้องเห็น**“ความไม่เที่ยง”** กล่าวคือ เห็น“สักกายะ” หรือ “ตัวตนของกิเลส”นี้แหละว่า **มันไม่เที่ยง(อนิจจัง) มันไม่คงที่(อนิจจัง) ไม่เท่าเดิม(อนิจจัง) มันเปลี่ยนแปลงไปไม่ได้จริง** เดียว มันก็“อยาก”แรง หรือ“โกรธ”แรง เดียวก็“อยาก”น้อย หรือ “โกรธ”น้อย มากเท่านั้น-น้อยเท่านั้นได้ มันไม่เที่ยงแท้จริงๆ

โดยเฉพาะในขณะที่เรากำลังอธิบายถึงอยู่นี้เรายังทำ **“จำนวนหรือเนื้อแท้ของกิเลสของเรา”**ให้มันจำนวนน้อยลง หรือให้มันตัวเล็กลง**ยังไม่ได้** มันมีแต่จะมาก(ปุฏฐิ)ขึ้น โตุ(ปุฏฐิ)ขึ้น หนา(ปุฏฐิ)ขึ้น เราเห็น“กิเลส”เรามันมากขึ้นโตขึ้นจริงๆ นี่เองคือ**“ไม่เที่ยง” ไม่เท่าเดิม** แต่ไม่เที่ยง**ชนิดโตขึ้นมากขึ้น** (ปุฏฐิ) ไม่ใช่**“ไม่เที่ยง”ชนิดที่มันลดลงเล็กลง**(วิราคะ) แม้เรามีอารมณ์“สุข”..กิเลสก็โตก็หนาขึ้น มีอารมณ์“ทุกข์”..กิเลส ก็โตก็หนาขึ้น มันโตขึ้นมันหนาขึ้นทุกท่า

นี่คือ **ความเป็น“ปุถุชน”**(คนกิเลสหนา)ของคนโลกีย์ แม้จะ**“มี“ญาณ”ตามเห็น“ความไม่เที่ยง”**(อนิจจานุสัสสี)ได้แล้ว ก็ยังเป็นปุถุชน เพราะเรายัง**ไม่ผ่าน“พันสังโยชน์ ข้อที่ ๓”** แต่ต้องผ่าน**“สังโยชน์ ๒ ข้อ”**มาได้ก่อนนะ จึงจะเป็น ภาวะของ**“ความพหิมิจฉาทิฏฐิ”** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส นั่นคือ ต้องมีการ**“เข้าถึง”**(บรรลุ)หรือ**“ต้องเป็นต้องมี”** **“การสัมผัสของจริง”**คือ**“สักกายะ”**สำเร็จปานฉะนี้ทีเดียว

จึงจะ**เข้าเกณฑ์หรือเข้าขั้นที่เรียกได้ว่า**“พหิมิจฉาทิฏฐิ”****

มิใช่...แค่รู้แค่ได้ยินได้เรียนมาเข้าใจดี(สุดมยปัญญา) หรือรู้ด้วยแค่ขบคิดใคร่ครวญพิจารณาไตรตรองรอบถ้วน อย่างละเอียดลออ(จินตามยปัญญา) หรือแค่รู้สึกได้จากผลลัพธ์ ของการขบคิด(จินตามยปัญญา)เท่านั้น แต่ต้องเป็น“การรู้” จากสิ่งที่ปรากฏ**หรือเป็น“การรู้”จาก**สภาวะที่“เกิดผลของ การปฏิบัติขั้นปรมาตถ”**(ภาวนามยปัญญา) ดังที่กำลังอธิบาย ผ่านมาแล้วนั้นที่เดียว จึงจะชื่อว่า**“พหิมิจฉาทิฏฐิ”**ตามที่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔**

เราเข้าถึง**“ความเป็นพระพุทธ-ความเป็นพระธรรม”** ได้บ้างแล้ว ตามที่ได้อธิบายผ่านมานั้น เราก็กำลังจะเป็น **“พระสงฆ์”ระดับอริยสงฆ์เบ็ญนะ** หรือเป็น**“สมณะ”ของ พุทธ**(แม้แต่ฆราวาสก็เป็นสงฆ์หรือสมณะได้) เพราะเป็นผู้มี คุณสมบัติหรือมี“ปรมาตถธรรม”เข้าเขตเข้าข่ายตามลัจจะ

“ความเป็นสงฆ์หรือเป็นสมณะ”ตามลัจจะนั้น ไม่ได้ หมายเอาแค่การผ่านพิธีบวชแล้วได้เครื่องนุ่งห่มเป็นพระ เท่านั้น แต่หมายเอา..เนื้อแท้ของคุณธรรมภายในจิตที่มี **“ญาณ ๓”**จริง สามารถรู้แจ้งรู้จริง**“ของจริงหรือสภาวะ จริง”**ในตนที่ได้ปฏิบัติผ่าน**“สัจจ”**(ความจริง คือ อริยสัจ ๔) **“กิจจ”**(สิ่งที่ควรทำ)กระทั่งได้กระทำจนบรรลุผลมาถึงขั้นมี สัดส่วนที่นับได้ว่า**พันสังโยชน์** ตามที่อาตมาได้อธิบายมานี้ ขณะที่สาธยายมาถึงตรงนี้ ก็กำลังผ่าน**“สังโยชน์ ๒”** เพราะฉะนั้น **ผู้ไม่มี“อภิปญญาสิกขา”**ถึงขั้นถึงขีด ดังกล่าวมานี้ ก็คือผู้ที่ยัง**ไม่มี“ภาวนามยปัญญา”** ยัง**ไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”ตามความเป็นจริง**

จึง**ไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้“สัจจ”**(ความจริง ซึ่งก็คือ อริยสัจ ๔) **ไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้“กิจจ”**(สิ่งที่ควรทำ) และ**แน่วๆยอมไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้“กต”**(สิ่งที่ทำแล้วเสร็จ ถึงขั้นจบกิจ)ของตนที่เกิดที่เป็นได้ **แน่นอนที่สุด**

นั่นก็คือ **ไม่มีปัจฉัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ** (ไม่มี ธรรมะที่ตนรู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่นไม่อาจจะรู้ร่วมได้)

การมี**“ภูมิรู้”**ขั้น**“ญาณ”**ดังที่เรากำลังกล่าวถึงกันอยู่นี้ เป็น**“อภิปญญาสิกขา”**ที่เจริญขึ้นถึงขีดสำคัญ เป็นปัญญาที่สามารถ**“สัมผัสรู้”**นามธรรมที่เป็นจิต-เป็นเจตสิก เห็นอ สัมผัสปุถุชน เพราะปุถุชนหรือแม้กัลยาณชนก็ยังไม่

ปัญญาลักษณะนี้ ซึ่งเป็น **อริปัญญาสิกขา** ที่ผู้เรียนรู้และปฏิบัติมีประสิทธิภาพถึงขั้น**ภาวนามยปัญญา**เจริญขึ้นจาก **ภาวนามยปัญญา**ชนิดที่สามัญบุณชนหรือแม้แต่กัลยาณชน ไม่มี“ปัญญา”ชนิดนี้

เพราะ**บุณชน**ก็**ดีกัลยาณชน**ก็**ดี** ที่ยังไม่สัมมาทิฐิใน คำสอนของพระพุทธเจ้าชัดเจนแม่นยำคมถูกถ้วน ก็จะไม่ สามารถปฏิบัติบรรลुरुทธตามที่ได้สาธยายมานี้

ผู้ปฏิบัติบรรลुरुทธตามที่อาตมาสาธยายนี้เรียกว่า **อาริยชน**

ส่วนผู้ยังไม่สามารถมี“ภูมิธรรม”หรือมี“ธาตุรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ตามที่มันมีมันเป็นอยู่จริง ชนิดที่สัมผัส“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”นั้นๆในตนเองอย่าง**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง** เพราะยังไม่มี **“สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”**แม้ระดับต้น เป็น**โสดาบัน**

นั่นคือ ยังไม่มี“ความเป็นพุทธ-ความเป็นอาริยธรรม”ในระดับ**“พันสังโยชน์”** ข้อที่ ๓ ได้ จึงยังไม่เข้าเขตเป็น **“สงฆ์”สาวกของพุทธ** หรือเป็น**“สมณะ”**ที่ ๑ คือ**“อาริยสงฆ์”**กันแท้ๆ ตามปรมาตถสังคจ

แต่ตอนนี่เรากำลังอธิบายว่าเริ่มมี**“ความเป็นพุทธ-ความเป็นธรรม”** แค่นั้นนับว่า**“พันมิถฉาทิฎฐิ”** เพราะ**“พันสักกายทิฎฐิสังโยชน์”**และ**“วิจิกิจฉาสังโยชน์”** แต่ยังไม่**“พันสัลลพตปรามาส”** ยังไม่**“พันสังโยชน์ข้อที่ ๓”** ก็ยังไม่**นับเป็น“อาริยสงฆ์”** หรือยังไม่**นับเป็น“สงฆ์”สาวก** เพราะยังได้แค่เห็น**“ความไม่เที่ยง”** แต่เป็น**ความไม่เที่ยงที่“กิเลส”คือ“สักกายะ”**ของเรา มันโตขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น มัน**“ปุถุ”** มันไม่ได้ลดลง ไม่ได้จางคลายลงเป็น**“วิราคะ”**

ซัดๆก็คือ ผู้มีภูมิธรรมถึงขณะนี้ คือ**พันสักกายทิฎฐิ** และ**พันวิจิกิจฉา**แล้วนี้ ต่อให้มีภูมิรู้ใน**“ทุกขอาริยสัง”**แล้ว เข้าใจว่า**“สักกายะ”**นี่เป็น**“ตัวเหตุแห่งทุกข์”**(สมุทัยอาริยสัง)แล้ว จน**พันวิจิกิจฉา**แล้ว แต่ทว่ายังไม่สามารถปฏิบัติ**ตาม“ศีล”ตาม“พรต”จนกระทั่ง“พันสัลลพตปรามาส”**(สังโยชน์ ข้อที่ ๓) เพราะ**ลดล้าง“สักกายะ”ที่เป็นตัวกิเลสให้มัน“ลดลง-จางคลายลงหรือดับสนิท”**ยังไม่ได้ ซึ่งเป็น**“การเห็นความไม่เที่ยง(อนิจจัง)”**ที่เป็นขั้น**ปรมาตถธรรม**

กล่าวคือ **เห็นบัณฑิตสัมผัส ความจริงที่เดียว และเป็น**

“ความจริง”ที่เป็นนามธรรม ได้แก่ **จิต เจตสิก รูปที่เป็น “รูปจิต-อรุรูปจิต”** ไม่ใช่แค่ตรรกะ หรือแค่สุดมยปัญญา-จินตามยปัญญา แคร์ู้แจ้งชัดเจนนสุดๆลึกซึ้งสุดปานใดใน **ความรู้เท่านั้น**

แต่**นี่..เป็น“ภาวนามยปัญญา”** คือ**ปัญญาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะนั้นๆ** ซึ่ง**สัมผัสความจริงอยู่หลังๆ**ๆ กิเลส มัน **ไม่เที่ยง-มันไม่คงที่-มันไม่เท่าเดิม มันจางคลายลงๆๆ-มัน“อนิจจัง”** นั้นเอง

จึงยังไม่มี**“เนื้อแท้ของการเดินทางเข้าสู่โลกใหม่คือ “โลกุตระ”** เพราะยังไม่มี**“สังจญาณ-กิจจญาณ”**ที่สามารถรู้แจ้งเห็นจริง**“ความไม่เที่ยงที่เป็นความจางคลายหรือน้อยลง เล็กเล็กลงๆของกิเลส”** จึงยังไม่**นับว่าเป็น“อาริยบุคคล”** หรือ**ไม่เริ่มก้าวเข้าไปสู่“กระแสของความเป็นอาริยะ”**ไปตามลำดับที่ลดล้าง**“สักกายะ”**ตัวนั้นลงไปได้จริง

จึงยังไม่มี**“ความเป็นสงฆ์หรือสมณะ”**แท้ด้วยเหตุฉะนั้น **เมื่อไม่มี“อริปัญญาสิกขา”ที่เป็น“สังจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”** ก็เป็นผู้ไม่มี**“วิชา ๘”**นั้นเอง

กล่าวคือ ไม่มี**“อริปัญญาสิกขา”**ที่เป็น**“ปรมาตถธรรม”** ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่ขั้นแรก ได้แก่ **“อริปัญญา”**หรือ**“ความรู้ชั้นญาณ”** ที่เกิดในจิตวิญญาณของผู้ปฏิบัติก้าวหน้าพัฒนาขึ้นไปจากเดิม เพราะ**“ไตรสิกขา”**เจริญขึ้น โดยเฉพาะ**“อริปัญญาสิกขา”ตั้งแต่วรรณไปกับ“ฉาน ๘”**(ในวรรณะ ข้อที่ ๑๒-๑๕)

อาตมาจึงขอเรียก**“อริปัญญา”**ตัวนี้ ตัวที่ทำงานรู้ปรมาตถธรรมในฉานนี่แหละว่า **“วิชา”**ด้วย เพราะมันเป็น**ความรู้พิเศษ**ไปจากสามัญแล้ว มันสามารถรู้เรื่องของ**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** รู้**“ตัวตนกิเลส”(สักกายะ)**และรู้**การกำจัดกิเลส(ปะทาน)**ให้ลดละจางคลาย(วิราคะ)ลงได้ทีเดียว

ถ้าจะกล่าวว่ **“ความรู้”**ชนิดนี้เป็น**“ความรู้ในเรื่องของปรมาตถสังคจหรือเรื่องของอภิธรรม”**ก็ถูกต้องที่สุดแล้ว ใช่ไหม? และจะเรียก**“ความรู้”**ชนิดนี้ ว่า เป็น**“วิปัสสนาญาณ”**ก็แท้จริงอยู่แล้ว เพราะ**ความรู้**นี้คือ**ความรู้ที่สัมผัสรู้(ขานาค)สัมผัสเห็น(บัสสตี) ปรมาตถธรรม**นั้นๆ อันเป็น**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”**กันจริงๆ

ส่วนการปฏิบัติของผู้ที่ยังมีฉาทิฎฐิอยู่ จะยังไม่มี**“อริปัญญาสิกขา”**ที่สามารถสัมผัสสัมผัสเห็น**ปรมาตถธรรม**

ตามที่อธิบายมานี้

เพราะส่วนมากของการปฏิบัติตามลัทธิที่หนึ่งหลับตา “ทำสมาธิ”แบบฤๅษีตาบสซึ่งมีมาแต่ปุพพกาลนั้น เขาก็จะอธิบายความหมายของ“วิปัสสนา”ในแบบของเขา ที่ยังไม่มีความชัดเจนแจ่มแจ้งของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” จึงยังงมงายคล่ำๆ อธิบาย“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ให้ละเอียดแม่นยำ ตรง คม ชัด ลึก ถ้วน รอบ ครบ ไม่ได้ เพราะไม่มี “สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”จึงไม่สามารถรู้“ปรมาตถธรรม”ที่เป็น“ของจริง” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในอทิปปัจจยตาของพุทธธรรมทั้งหลาย เหมือนผู้มี “สัมมาทิฏฐิ”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ตามที่อาตมาได้อธิบายมาซ้ำแล้วซ้ำอีกย้ำแล้วย้ำอีกนี้

“ความรู้”แบบหนึ่งหลับตาสมาธินั้น ไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”ที่เป็นภาวะของกิเลสตัณหาหรือตัวลัทธิกายะที่มันกำลังเกิดกำลังเป็นอยู่ ณ บัดนั้นๆจริง และกำลังปฏิบัติสามารถทำให้กิเลสลดละจางคลายลงได้หรือดับได้ อย่างรู้ๆ(ชานาติ)เห็นๆ(ปัสนฺติ)กันหลัดๆทั้งในขณะที่กิเลสกำลังเกิด และทั้งผู้ปฏิบัติก็กำลังกำจัดกิเลสเหล่านั้นๆให้ลดลงได้อยู่โหนโหน

ส่วนมากจึงเป็นความรู้ที่รู้แบบย้อนระลึกเอาเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วมาระลึกรู้ ที่เรียกว่า “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” แม้รู้การเกิดการดับ ที่เรียกว่า “จุตูปปาตญาณ”ก็เป็นเรื่องของอดีตที่ผ่านมาแล้วอยู่นั่นเอง ไม่ใช่“ของจริง”ที่สัมผัสจริงอยู่หลัดๆตั้งแต่ปัจจุบันธรรมนั้นเลย เป็นเพียง“สัญญา”ที่สัญญา“ขึ้นมาดูมารู้เท่านั้น หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นการขบคิดเอา ไม่ใช่การรู้แจ้งเห็นจริง ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”กันหลัดๆ หรือไม่ก็ตา ก็คาดคะเนเอา ก็อนุมานเอา เพราะไม่รู้แจ้งเห็นจริงทั้งสภาวะธรรมที่เป็นปรมาตถ์ทั้งหลาย ทั้งวิธีปฏิบัติที่ถูกต้อสัมมาทิฏฐิแท้จริง

จึงไม่มี “สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” เมื่อไม่มี “สังขญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” ก็ไม่สามารถรู้พุทธธรรมอย่างเป็นลำดับ ที่เป็นเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย อันมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบระเบียบ ละเอียดครบถ้วน ตรงตามลัทธิธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

เพราะ...มีผู้ถ่ายทอดคำสอนผิดๆเพี้ยนๆกันมาเรื่อยๆ เมื่อผู้ใดสามารถมี“ความรู้ยิ่ง”(ญาณ)ที่เห็น“ความจริงหรือของจริง”ในจิต(สังข) เมื่อสามารถทำให้เกิดในจิต(สังข

ญาณที่เห็นตัวสมุทัย) และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงการปฏิบัติทั้งหลายที่ตนได้ทำอย่างสัมมาปฏิบัติ เป็น“ธุระ” เป็น“กิจที่ควรทำในอริยสัจ ๔ แต่ละอย่าง คือรู้ว่า ทุกข์ ควรกำหนดรู้ สมุทัย ควรละ นิโรธ ควรทำให้แจ้ง มรรค ควรเจริญ คือควรปฏิบัติ

ที่...
นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีรายละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสสะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นย่นัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสสะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติแท้**ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสสะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสสะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่ฟังแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว
ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์
สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ผู้บรรลุ“นิพพาน”คือ ผู้หมดสิ้น“สุขโลภี-ทุกข
โลภี” หรือเป็นผู้ที่“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุขโลภี”ที่ภาษาบาลี
หรือภาษาวิชาการว่า “อทุกขมสุข” ซึ่งเป็นอารมณ์เดียวกัน
กับ“อุเบกขา”อันหมายความว่า“กลางๆ,เฉยๆ”หรือ“ความมี
ใจเป็นกลาง,ความมีใจวางเฉย” ความเป็นกลางคือ ใจไม่เอียง
ไปข้างชอบหรือชัง ไม่ยินดียินร้าย ไม่มีสุขไม่มีทุกข์(อทุกขม
สุข)นั่นเอง เป็นคุณสมบัติขั้นอารยธรรมที่เป็นโลกุตระแท้ๆ
ซึ่งต่างจาก“อุเบกขาหรืออทุกขมสุข”แบบ“โลกียะ”อย่างมี
นัยสำคัญ ที่ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”เท่านั้นที่จะมีอารยธรรมนี้ได้

ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็นอารมณ์หมดสิ้นไปจาก
“สุขโลภี”นี้ ไม่ใช่จิตที่มีลักษณะเพียงแค...“ความวางใจ
เป็นกลาง ไม่เอนเอียงด้วยชอบหรือชัง, ความวางใจเฉยได้
ไม่ยินดียินร้าย เมื่อใช้ปัญญาพิจารณาเห็นผลอันเกิดขึ้น
โดยสมควรแก่เหตุ และรู้ว่าพึงปฏิบัติต่อไปตามธรรม หรือ
ตามควรแก่เหตุนั้น, ความรู้จักวางใจเฉยดู เมื่อเห็นเขา
รับผิดชอบของเขาเอง, ความวางที่เฉยคอยดูอยู่ในเมื่อ
คนนั้นๆสิ่งนั้นๆดำรงอยู่หรือดำเนินไปตามควรของเขา
ตามควรของมัน ไม่เข้าข้างไม่ตกเป็นฝ่าย ไม่สอดใส่ ไม่
จู้จี้จระนะ ไม่ก้าวก่ากวยแซกแซง”เท่านั้น อันเป็นอารมณ์
ของปุถุชนคนสามัญทั่วไปที่เคยเกิดเคยเป็นในบางขณะ
บางอารมณ์ หรือแม้สามารถพากเพียรปฏิบัติให้ได้ เพราะ
ถือว่าเป็นกุศลหรือความดีงามของจิตชนิดหนึ่งก็ตาม

แต่..ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็นอารมณ์หมดสิ้นไป
จาก“สุขโลภี”นั้น เป็น..ความรู้สึกเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ที่
เป็นโลกีย์ นั่นคือ สิ้นทุกขอารยสัง...แล้วสุขแบบโลกีย์ก็สิ้น

ไปด้วย(เพราะดับสิ้นถึงเหตุแห่งทุกข์ได้จริง) รู้สึกกลางๆ ไม่มี
อารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์เลย ความเป็นกลางไม่เอียงไปข้าง
กาม-ไม่เอียงไปข้างอัตตา อันเป็น“มัชฌิมา”(ความเป็นกลาง)
นั่นเอง ซึ่งเป็น“พื้นฐานของความเป็นนิโรธนิพพานของพุทธ”

ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็นอารมณ์หมดสิ้นไปจาก
“สุขโลภี”นั้น เป็น“อุเบกขาสัมโพษณงค์”(จิตที่มีความเป็น
กลาง อันมีคุณสมบัติสูงถึงขั้นเป็นองค์แห่งการตรัสรู้) ไม่ใช่
“อุเบกขา”ที่เป็นสามัญโลกีย์ แต่เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขา”
(ความเป็นกลางที่มีคุณสมบัติถึงขั้นออกจากนิวรรณ์..ออกจากโลภี
สำเร็จ) เช่น ออกจากกาม-ออกจากพยาบาท...ออกจากสุขทุกข์
แบบโลกีย์ กล่าวคือ จิตเฉยๆต่อโลภีนั้น จิตมีความเป็น
กลางไม่มีกาม-ไม่มีพยาบาท ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ที่ชาวโลกีย์เขา
มีกันเป็นสามัญได้แล้ว ซึ่งไม่ใช่“เคหสิตอุเบกขา”(ความเป็น
กลาง ที่สามัญปุถุชนทำได้เป็นได้) และเป็น“ฉาน ๔”(ซึ่งเป็นฉาน
ในการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕” หรือปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”ที่เกิดฉาน
แบบพุทธ สังสมเป็น“สัมมาสมาธิ” หรือปฏิบัติ“ไตรสิกขา”ก็จะเกิด
“อธิจิต”เป็น“ฉาน ๔”แบบพุทธ หรือปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗”
ที่สัมมาทวิปฏิกิจจะเกิด“อุเบกขาในฉาน ๔ แบบพุทธ)

ซึ่งไม่ใช่“ฉาน”ที่ได้จากการนั่งสมาธิหลับตา แต่คือ
“ฉาน”ของพุทธโดยเฉพาะ ที่เป็น“จรณะ”แท้ๆ ซึ่งผู้ศึกษา
“จรณะ ๑๕”มาแล้วก็คงรู้ดี ได้แก่ “จรณะ” ข้อ ๑๒-๑๕
“จรณะ” แปลว่า ความประพฤติ, การกระทำ, ทำ,
การเที่ยวไป, พฤติกรรม

“จรณะ” จึงหมายถึง ความประพฤติประจำวันปกติ
ของคน นั่นเอง หรือพฤติกรรมของชีวิตคนธรรมดาๆนี่แหละ
หรือคือการเที่ยวไป(ดำเนินไปด้วยเท้าที่ก้าวย่าง)ของชีวิตสามัญ
นี้แล หรือคือการกระทำทางกาย-วาจา-ใจปกติๆของคน
จึงไม่ได้หมายถึง พฤติกรรม หรือความประพฤติ
หรือการกระทำที่แปลกแยกไปนั่งหลับตาสะกดจิตให้ตน
ตกอยู่ในภวังค์ ตามแบบ“ฉาน”โลกีย์สามัญ “ฉาน”ที่รู้จัก
อยู่ทั่วไป เรียนกันรู้กันมาตั้งแต่ก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น
ในโลก แม้กระทั่งถึงทุกวันนี้ก็ยังแพร่หลายอยู่

“ฉาน”ของพุทธเป็นคุณวิเศษของจิต ที่มีอยู่ใน
ความประพฤติสามัญประจำวันปกติของคน

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol_no@nesac.go.th

โครงการจัดตั้งชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

ต่อจากฉบับ ๒๑๔

จากนั้น ต่อมาไม่นานความฝันของคุณยายก็เป็นจริง เมื่อได้ “บล็อก” เป็นของขวัญวันเกิดจากหลานชายนายแดเนียล ทำให้ข้อความแรกที่ปรากฏในบล็อกคุณยายมาเรีย ซึ่งน่าจะเป็นหนึ่งใน “ชาวเน็ต” ที่มีอายุมากที่สุดในโลก จึงเป็นการเขียนเล่าสั้นๆ ง่ายๆ ว่า “วันนี้ เป็นวันเกิดฉัน และเจ้าหลานชายจอมดีด ก็ให้บล็อกนี้แก่ฉันเป็นของขวัญ” แต่ตอนนี้ในบล็อกของคุณยาย เต็มไปด้วยเรื่องราวส่วนตัว ประสบการณ์มากมาย แถมคุณยายยังบอกด้วยว่า **“ฉันเป็นคนชอบพูดคุยกอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้ฉันยังรู้สึกเป็นที่ต้องการมากขึ้น รู้สึกอบอุ่น เพราะมีคนมากมายเขียนเข้ามาคุยกับฉัน”**

วิกิพีเดีย (Wikipedia) ถือเป็นเว็บไซต์สารานุกรมเสรีออนไลน์ (Free Encyclopedia) ที่ใหญ่ที่สุดในโลกออนไลน์และเป็นกระแสที่มาแรงในปัจจุบัน จน Don Tapscott และ Anthony D. Williams ได้แต่งหนังสือชื่อ “Wikinomics” ขึ้น เพื่อชี้ให้เห็นว่าโลกของเว็บไซต์ที่เปลี่ยนไปจากอดีต ข้อมูลสารสนเทศจากทุกมุมโลกในเว็บไซต์ถูกสร้างสรรค์โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ต วิกิพีเดียได้ถูกโลกธุรกิจนำมาใช้ประโยชน์และการแบ่งปันข้อมูลกับคนทั่วทั้งโลก^{๒๓}

วิกิพีเดีย (Wikipedia)^{๒๔} คือ สารานุกรมเสรีหลายภาษาบนอินเทอร์เน็ต ที่ทุกคนสามารถอ่านและปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหา ซึ่งทำให้วิกิพีเดียกลายเป็นสารานุกรมที่ได้รับการแก้ไข รวบรวมและดูแลรักษาจากอาสาสมัครหลายแสนคนทั่วโลก ผ่านซอฟต์แวร์ชื่อมีเดียวิกิ(MediaWiki)

วิกิพีเดียเกิดขึ้นเมื่อ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยเริ่มต้นโครงการจากชื่อสารานุกรมนูพีเดีย (Nupedia) ที่เขียนโดย ผู้เชี่ยวชาญในหลายสาขา และในปัจจุบันดำเนินงานโดยมูลนิธิวิกิมีเดีย (MediaWiki) ซึ่งก่อตั้งโดยจิมมี เวลส์และแลร์รี แซงเจอร์ (Jimmy Wales and Larry Sanger) ในปัจจุบัน วิกิพีเดียมีทั้งหมดมากกว่า ๒๕๐ ภาษา รวมทั้งทุกภาษามีบทความมากกว่า ๘,๐๐๐,๐๐๐ บทความ โดยจากทั้งหมดมี ๑๕ ภาษาที่มีบทความมากกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บทความ และปัจจุบันวิกิพีเดียไทยมีบทความทั้งหมด

๒๓ <http://www.wikinomics.com> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

๒๔ <http://th.wikipedia.org/wiki/Wikipedia> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐.

WIKIPEDIA

กว่า ๒๘,๐๗๓ บทความ

วิกิพีเดียมีเซิร์ฟเวอร์(Server) ตั้งอยู่ ๓ ที่ ได้แก่ใน รัฐฟลอริดา (สหรัฐอเมริกา) เป็นเซิร์ฟเวอร์ใหญ่ที่ตั้งของมูลนิธิวิกิมีเดีย และเซิร์ฟเวอร์ย่อยอยู่ที่ อัมสเตอร์ดัม (เนเธอร์แลนด์) และ โซล (เกาหลีใต้)

ผู้สูงอายุที่มีความประสงค์จะถ่ายทอดผลงานทางวิชาการ ความรู้ ประสบการณ์ต่างๆ ในรูปของบทความหรือข้อเขียนก็สามารถนำเข้าสู่ข้อมูลในเว็บไซต์วิกิพีเดียได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ รวมทั้งการต่อยอดแก้ไข เพิ่มเติมบทความ ข้อเขียนของบุคคลอื่นในเว็บไซต์ดังกล่าวก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน เพื่อให้บทความหรือข้อเขียนนั้นมีความถูกต้องสมบูรณ์ มีความเชื่อถือได้ในการนำไปอ้างอิงและสร้างคุณค่าในข้อมูลสารสนเทศเหล่านั้น อันจะทำให้สังคมไทยและสังคมโลก เป็นสังคมฐานความรู้ (Knowledge Base Society) อย่างแท้จริงต่อไป ผู้สูงอายุที่สนใจเข้าใช้งานเว็บไซต์วิกิพีเดีย สามารถเข้าใช้งานได้ที่ www.wikipedia.org (ซึ่งเป็นหน้าหลัก แล้วจึงเลือกภาษาที่ต้องการเข้าใช้งาน เพราะหน้านี้มีลิงค์(links) เชื่อมโยงไปยังวิกิพีเดียภาษาต่างๆ ทั่วโลก) หรือหากจะเข้าหน้าภาษาไทยโดยตรงก็เข้าไปได้ที่ <http://th.wikipedia.org> ส่วนภาษาอังกฤษ ก็คือ <http://en.wikipedia.org>

๒.๔ คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของผู้สูงอายุ

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การมีคุณภาพชีวิตที่ดีนั้น ย่อมประกอบด้วยสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี ผู้สูงอายุก็เช่นเดียวกัน เพราะเมื่อผู้สูงอายุมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีแล้ว ผู้สูงอายุก็จะทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว และสังคมมากขึ้น ลดภาวะพึ่งพิงน้อยลง เป็นที่พึ่งทางจิตใจ เป็นผู้ให้คำปรึกษา แนะนำต่างๆ แก่ลูกหลานและคนในครอบครัว หรือเป็นผู้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน อาทิ กรณีวุฒิสภาธนาคารสมอง ซึ่งเกิดจากกระแสพระราชเสาวนีย์ ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ เนื่องในมหามงคลวันเฉลิมพระชนมพรรษา (๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๐) โดยพระองค์ท่านทรงแนะนำให้ให้นำผู้ที่เกษียณอายุแล้ว แต่ยังมีความรู้ความสามารถมาช่วยงาน เพื่อประโยชน์ส่วนร่วมของประเทศชาติ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นหน่วยทะเบียนกลางธนาคารสมอง มีหน้าที่รวบรวมข้อมูล จัดทำบัญชีหรือทำเนียบผู้ทรงคุณวุฒิ จำแนกเป็นสาขาความต้องการในการพัฒนาประเทศ และประสานเชื่อมโยงเครือข่ายต่างๆ เพื่อจัดให้วุฒิสภาได้นำความรู้ ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญมาช่วยพัฒนาประเทศ ให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม เป็นพลังในการพัฒนาประเทศต่อไป สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://brainbank.nesdb.go.th>

ดังนั้น หากผู้สูงอายุมีความรอบรู้และทันเหตุการณ์ ทันต่อเทคโนโลยี โดยการหันมาให้ความสนใจ เรียนรู้การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของตนเองให้สูงขึ้น และนำความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญที่สั่งมาออกมาทำประโยชน์ให้กับสังคม ก็นำไปสู่การเป็นผู้สูงอายุที่มีคุณภาพในยุคโลกาภิวัตน์อย่างแท้จริง

๒.๕ เว็บไซต์เพื่อผู้สูงอายุ

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างเว็บไซต์ซึ่งมีเนื้อหาสาระ ครอบคลุมที่ผู้สูงอายุจะได้รับรู้ เพื่อประโยชน์ในการ แสวงหาความรู้ หรือเข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจของแต่ละคน แม้ว่าเว็บไซต์ที่รวบรวมมานี้จะเป็นเพียงส่วนน้อย หากแต่ท่านใดที่มีความสนใจเว็บไซต์อื่น หรือต้องการหาข้อมูลต่างๆ ทางเว็บไซต์ เพิ่มเติม ก็สามารถใช้บริการเว็บไซต์สืบค้นข้อมูลอินเทอร์เน็ตประสิทธิภาพอย่าง www.google.com เพราะ จะช่วยให้ท่านเข้าถึงเว็บไซต์หรือข้อมูลใดๆ ได้แม้ว่าท่านจะจำชื่อเว็บไซต์ไม่ได้ หรือไม่รู้ว่าจะหาข้อมูลนั้น ที่ไหน โดยพิมพ์คำสำคัญ (Keyword) เท่าที่ทราบลงไป แล้วกด Enter เพียงเท่านี้ ท่านก็จะได้ผลลัพธ์ ตามที่ต้องการ (หรืออาจเกินกว่าที่ต้องการ หรืออาจไม่ตรงตามที่ต้องการเลยก็เป็นได้) ดังที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เคยตรัสว่า “สมัยนี้อย่ากลัวเรื่องอะไรก็ไปถามหาจาก ศาสตราจารย์กู (Professor Goo) หรือ พระอาจารย์กู” นั่นคือ จากเว็บกูเกิล (www.google.com)^{๒๕}

ตัวอย่างเว็บไซต์เพื่อผู้สูงอายุที่น่าสนใจ

- www.happyoppy.com ชมรม โอพีพีวายคลับ (Old People Playing Young Club: OPpy Club): ให้ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรม ของกลุ่ม ผู้สูงอายุ ที่เรียนรู้ใช้งาน คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต แนะนำเคล็ดลับ เกี่ยวกับ การดูแลรักษา สุขภาพ และการทำอาหาร

- www.agingthai.com ศูนย์สมเด็จพระสังฆราชญาณสังวรเพื่อผู้สูงอายุ

- www.m-society.go.th กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

- www.opp.go.th สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ (สท.)

- www.oppo.opp.go.th สำนักงานส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ (Bureau of Empowerment for Older Persons)

- www.equitable-society.com โครงการพัฒนาสังคมแห่งความเท่าเทียมด้วย ICT ของ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

- www.thaiinfonet.com/user/senior/ สภาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

- <http://hp.anamai.moph.go.th/soongwai/> ฐานข้อมูลเครือข่ายผู้สูงอายุทั้งในและต่างประเทศ

- <http://brainbank.nesdb.go.th> วุฒิสภาธนาคารสมอง

- www.bangkokhealth.com/old_htdoc/old_health.asp Bangkokhealth : สุขภาพผู้สูงอายุ

- www.elib-online.com/doctors/senile.html ห้องสมุด E-LIB : ผู้สูงอายุและการดูแล

- www.waithong.com วัยทอง: ข้อมูลเกี่ยวกับวัยทอง และปรึกษาแพทย์

- www.thaimental.com Thaimental สุขภาพจิตผู้สูงอายุ

- www.azthai.org สมาคมผู้ดูแลผู้ป่วยสมองเสื่อมประเทศไทย

๒๕ ศาสตราจารย์ ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน. ผลกระทบของอินเทอร์เน็ตต่อสังคมไทย. กรุงเทพฯ : เครือข่ายสหวิทยาการแห่งราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๐. หน้า ๒.

● www.si.mahidol.ac.th/project/geriatrics/Thaiindex.htm เวชศาสตร์ผู้สูงอายุ ศิริราช: ส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค และรักษาสุขภาพ

● www.yourhealthyguide.com เส้นทางสุขภาพ

● www.agingthai.org สถาบันเวชศาสตร์ผู้สูงอายุ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

● www.banbangkhae.go.th ศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมบ้านบางแค

● www.camillianchan.com บ้านผู้สูงอายุ คามิลเลียน โซเซียล เซนเตอร์ จันทบุรี

● <http://larndham.net> ลานธรรมเสวนา

● <http://dhamma.mitdb.com> กระดานสนทนาเรื่องธรรมะ

● <http://sathira-dhammasathan.org> เสถียรธรรมสถาน

● www.chulabook.com ศูนย์หนังสือจุฬา จำหน่ายหนังสือออนไลน์

● www.un.org/esa/socdev/ageing/ United Nations Programme on Ageing

● www.inia.org.mt International Institute on Ageing, United Nations

● www.ifa-fiv.org International Federation on Ageing

● www.un.org/depts/dhl/olderpersons/ International Day of Older Persons

๒.๖ ข้อพึงระวังในการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้สูงอายุ

แม้ว่าคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตจะมีประโยชน์มหาศาล ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่เนื่องจากอินเทอร์เน็ตกลายเป็นเครื่องมือสำคัญด้านการทำตลาด การสื่อสาร และการค้าทั่วโลก ทำให้มีกลุ่มคนผู้ไม่ประสงค์ดีจำนวนมากกำลังพยายามใช้อินเทอร์เน็ตแสวงหาประโยชน์เข้าตัว ไม่ว่าจะใช้เป็นช่องทาง การโฆษณาสินค้า ไปจนถึงการก่ออาชญากรรมขโมยหมายเลขบัญชีธนาคารของผู้บริโภค ส่งผลให้ชีวิตในโลกไซเบอร์อาจได้รับอันตรายไม่น้อย และไม่แปลกที่จะมีบางคนเรียกโลกแห่งนี้เป็น “บ้านป่าเมืองเถื่อน” หรือ wild wild west แห่งสุดท้าย^{๒๖} ดังนั้น ผู้สูงอายุจำเป็นต้องมีความรู้เท่าทันในการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย ไม่ตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงทางอินเทอร์เน็ต ดังนี้

๑) ก่อนใช้งานคอมพิวเตอร์ ผู้สูงอายุควรได้รับคำแนะนำในการใช้งานเบื้องต้นจากลูกหลาน หรือคนใกล้ชิดก่อนว่าควรจะใช้งานอย่างไร โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่ไม่เคยใช้งานคอมพิวเตอร์มาก่อน ควรจะเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่ ขั้นตอนการเปิด-ปิดเครื่อง การใช้งานโปรแกรมคอมพิวเตอร์เบื้องต้น โดยเฉพาะโปรแกรมในการเรียกดูข้อมูลจากเว็บไซต์ (Web browser) วิธีการรับ-ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น จากนั้น ก็ค่อยเรียนรู้การใช้อินเทอร์เน็ตให้มากขึ้น ผ่านทางคนใกล้ชิด หรือเข้ารับการฝึกอบรมกับหน่วยงานข้างนอก รวมทั้งการศึกษาด้วยตนเองจากหนังสือ บทเรียนออนไลน์ (e-Learning) CD-ROM สอนการใช้งานโปรแกรมต่างๆ หรือจากในเว็บไซต์ต่างๆ ก็จะทำให้ผู้สูงอายุมีความชำนาญในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสูงขึ้นเรื่อยๆ

๒) ผู้สูงอายุจะต้องรู้จักป้องกันตนเองจากภัยคุกคามในโลกอินเทอร์เน็ต อาทิเช่น ไวรัสคอมพิวเตอร์หรือภัยคุกคามรูปแบบใหม่ที่ปรากฏขึ้น โดยการติดตั้งโปรแกรมป้องกันไวรัสคอมพิวเตอร์และ Update ใหม่ทันทีที่มีการประกาศให้เข้าไป Update และควรใช้บริการสแกนไวรัสแบบเรียลไทม์ (Real time) เพื่อช่วยให้การท่องโลกอินเทอร์เน็ตมีความปลอดภัย รวมทั้งต้องตั้งค่า “Automatic Update” ในระบบปฏิบัติการ Windows ของเครื่องไว้ด้วย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

๒๖ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, ฉบับประจำวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๙ อ้างถึงใน http://www.thaicleannet.com/modules.php?name=tcn_stories_view&sid=10358 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ข้าวไม่ใช่สินค้า แต่คืออาหารที่จะต้องแบ่งปันกันกิน

นี่คือนโยบายค้าข้าวของพาณิชย์บุญนิยม โดยไม่ยอมขึ้นราคาข้าวตามตลาด อันสวนกระแส คนละเรื่องเดียวกันกับวิสัยทัศน์ ร.ม.ต.พาณิชย์ นายมีngthวัญ แสงสุวรรณ ซึ่งฉวยโอกาสกระตุ้นราคาข้าวให้พุ่งแพงยิ่งๆ ขึ้น

สถานการณ์ข้าวยากหมากแพง ลำพียงน้ำมันปั่นราคาขึ้นทุกวัน มันก็โหดร้ายเหลือกำลังจะตายอยู่แล้ว

แม้ว่าทั้งน้ำมันและข้าวจะเป็นวิกฤตระดับโลก เฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันแพงเพราะฝีมือปั่นหุ้นของทุนนิยมยักษ์สามานย์ มีอเมริกาเป็นหัวโจก

แข่งกันขึ้นราคา พาคคนจนตายทั้งเป็น

เหตุปัจจัยหลายตัว เอื้อหนุนสงให้น้ำมันแพง เป็นว่าเล่น เช่น ภาวะเงินดอลลาร์อ่อนค่าลง ด้วยพิษซับไพรม์จากตลาดทุนอสังหาริมทรัพย์ เกิดหนี้เฝ้าเอ็นพีแอลมโหฬาร

ซ้ำเติมอีกแรงจากรัฐบาลบุช ต้องปั่นราคาน้ำมันจากบ่ออิรัก เพื่อเอาคืนต้นทุนมหาศาลที่ทุ่มโถมไปบุกอิรัก แล้วยังต้องยึดไว้ต่อไม่ยอมคาย

ซ้ำร้ายจากค่ายักษ์ใหญ่ คือเสือเศรษฐกิจจีนและอินเดีย คู่แข่งใหม่ของอเมริกา โดยเฉพาะเศรษฐกิจจีนพุ่งพรวดร้อนแรงมาตั้งหลายปีติดกัน นับวันยิ่งผลาญน้ำมันหนักขึ้นตั้งเท่าไรไม่รู้

ลัทธิบริโภคนิยมแห่งโลกไร้พรมแดน จึงพาลหลงกินสุบตีเมสเฟวม้ำมันส์ไม่เสริจ จนเป็นเหตุเผาผลาญน้ำมันอันกำลังจะหมดไปจากโลกในไม่กี่ปีข้างหน้าทันตาเห็นเป็นแน่

ความประมาทของกระแสบริโภคนิยมลุ่มหลงเสฟสุขสุดโต่งข้างกามสุขัลลิกานุโยค บ้าคลั่งกันทั้งโลกดังที่เป็นอยู่จู่ๆ เราก็มมาถึงวันนี้ที่เกิดโลกร้อน

ขึ้นมาจากได้ เวิร์กกรรม เจ้าพ่อเจ้าแม่ทั้งหลายเอ๋ย...

โลกพร่องอยู่เป็นนิจ...อนิจจัง

ลัทธิธรรมย่อมเป็นจริงดังคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาข้างต้น ไม่น่าเชื่อก็ดองเชื่อ เมื่อคนมีแค่สองแขนสองขา ไม่มีเขี้ยวเล็บของสัตว์ร้าย แต่กลับมีพลังทำลาย ยิ่งใหญ่เหลือเกิน..ด้วยค่านิยมลัทธิเหลว ตามกระแสโลกีย์พวกมากลากไป นรกตกเหวอบายมุขทุกขัไม่เข็ดนั่นแล

เพียงไม่กี่สิบก็ร้อยปีมานี้เอง หลังจากปฏิวัติอุตสาหกรรม มีการใช้เครื่องจักรเครื่องยนต์ขึ้นมาแพร่หลายไม่ทันไร นำบ้านเมืองก้าวหน้า พาเศรษฐกิจก้าวไกลด้วยใจชี้โลกเห็นแก่ตัวชี้ขาดค้นหาจากเศรษฐกิจเลี้ยงชีพชุมชนพึ่งตนเองเป็นไทยกลายเป็นเศรษฐกิจการตลาด เกิดอุตสาหกรรมการผลิตขนานใหญ่ เช่นเดียวกับกลไกกรรม แทนที่จะทำแบบเศรษฐกิจพอเพียง คือทำให้มากพอเลี้ยงตน จนเหลือเผื่อเกื้อกูลแจกจ่ายต่อไป ก็กลับเป็นเกษตรเชิงเดี่ยว ทำเพื่อเม็ดเงิน โดยแขวนชีวิตไว้กับราคาตลาด ตกเป็นทาสเจ้าหนี้ทุนใหญ่ผูกขาด แล้วต้องคอยจ่ายดอกเบี้ยเสียต้นทุนซ้ำเสี่ยงภัยแล้งน้ำลุ่มสูญที่ดินทำกิน อยู่ดีๆ เป็นไทไม่เอา ชอบเป็นหนี้หาหาใส่หัวหน้าโง่จนโง่หัวไม่ขึ้น เป็นเสียอย่างนี้ ท่านที่เคารพ ชาวเราเมื่อไหร่จะรู้ทันสักทีนะ....

เพราะหลงเชื่อหัวคิดฝรั่ง ต้องวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจเป็นการใหญ่ให้ทันสมัยตามกันเขา เขาเป่าหูว่าเป็นประเทศด้อยพัฒนา ทำมาหากินมักน้อยสันโดษด้วยเศรษฐกิจพอเพียง มันโบราณต้องทิ้งขว้างไว้ข้างหลัง หันมาทำเงินเป็นตัวตั้ง โดยบูชาคาถาถางานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข เมตต์จการสฤษดี ธนะรัชต์ ประกาศดั่งว่านี่ทั่วแผ่นดิน ล้มการถือสันโดษและเรียบง่าย หลักสำคัญสันโดษของพระพุทธเจ้าอย่าเอามาใช้ เพราะขัดขวางทางพัฒนาเศรษฐกิจ...ว่าไปนั่น!

ก็ถูกของท่านผู้นำ ตรงที่ไม่สนองการพัฒนาของทุนนิยมอันขับเคื้อนเศรษฐกิจด้วยแรงกิเลส

ค้นหาพาชี้โลกเห็นแก่ตัวเป็นหัวเรือใหญ่จูงใจไปโลดแลร์จแล้วทุกวันนี้ เป็นอย่างไรบ้าง ตั้งแต่เรา

เดินแผนพัฒนาเศรษฐกิจสมัยใหม่ จากปี ๒๕๐๔ ผู้ใหญ่ลืตีกลองประชุม...ผ่านไปยังไม่ถึงห้าสิบปีเลย ปาไม้ที่เคยอุดมเต็มประเทศ ถูกโค่นส่งออกเข้ากระเป่าใครรวย บ้างโดนบุงกรุกทำไร่อ้อย มันล่ำปะหลัง ข้าวโพด ปลูกพืชเชิงเดี่ยว ใช้ปุ๋ยเคมีทำลายดิน ใช้ยาพิษฆ่าแมลง ฆ่าหญ้า ยิ่งใช้ดินยิ่งเสีย น้ำยิ่งเน่า สิ่งแวดล้อมอันตรายเกษตรกรสุขภาพแย่ ยิ่งทำมากยิ่งขึ้นจนเร็ว เป็นหนี้ท่วม หมดที่ทำกิน ดันเข้าเมืองใหญ่ ทิ้งไร่เนาบ้านแตกสาแหรกขาด เพราะหมู่บ้านล่มสลายไร้หนุ่มสาว เมื่อแห่กันขายแรงงานเป็นมนุษย์เงินเดือนเหมือนทาสเศรษฐกิจที่ปล่อยไม่ไป

เห็นไหมว่า ยิ่งพัฒนาเรายังถอยหลังลงเหวเท่าไร นอกจากทรัพยากรธรรมชาติมหาศาลจะโดนสูบผลาญพร่าอย่างน่าสังเวช โดยไม่สามารถฟื้นคืนดั้งเดิมได้อีก ต้นทุนทางสังคมเช่นทรัพยากรมนุษย์ ยิ่งชัดว่าตกต่ำ เรามีคอเหล้าติดอันดับโลก การคอร์รัปชันไทยก็ติดประเทศหน้าหน้าโคตรโง่ในเอเชีย มันขายชี้หน้าขนาดไหน...

ทั้งนี้ทั้งนั้น ผลพวงพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่มองข้ามศาสนา ออกนอกทำนองคลองธรรม นับตั้งแต่การศึกษาพาคนฉลาดเอาเปรียบ ยิ่งเรียนสูงยิ่งโง่แก่ง เพราะพากันทิ้งขว้างศีลธรรมเราถึงเห็นนักการเมืองหน้าด้านลันดานโจรเต็มสภาดังที่มีเปรียบเปรยว่า อันธพาลครองเมืองหรือชคม. (ชั่วครองเมือง) วิกฤตการเมืองจึงเกิดซ้ำซาก แม้อุตสาหกรรมโล่มหาโจรปล้นชาติออกไปได้ไม่ทันไร เชื่อชั่วไม่มีวันตาย พวกลิวล้อแปลงร่างเป็นνομินีทุนเชิด เหมือนอัปรีย์ไป ฉัญโรมา!

ข้าวแพงตะแบงเห็นกงจักรเป็นดอกบัว

นอกจากรัฐบาลจะไร้หน้ายา แก้ปัญหาข้าวขึ้นน้ำมันแพง กลับเป็นตัวการส่งเสริมการปั่นราคาข้าวและน้ำตาล เข้าทางกักตุนของพ่อค้าอีกต่างหาก ร.ม.ต.พาณิชย์เมื่อไม่คิดช่วยประชาชน

เป็นหลัก เห็นแก่ทุนใหญ่ทุนนามมากกว่า แบบนี้มีไว้เปลืองภาษีทำไมนะ

ร.ม.ต.มีขวัญคงคิดช่วยชาวนาบ้างเหมือนกัน โดยเอาใจว่าข้าวเปลือกจะแพงก็ همینๆ เมื่อนั้น เมื่อนี้ พุดส่งเดชไปได้ ที่เห็นผลทันตาคือข้าวสาร ฤกษ์แพงทันที คนกินเดือดร้อนก่อนเพื่อน พ่อค้า รวยและอีก

การกระพือข้าวข้าวจะแพง คงเจตนาทำคุณ แต่บูชาโทษ พ่อชาวนาหลงดีใจเนื้อเตئن จะรวยอู้ ฟู้กันหนนี้แหละหว่า

มันบ่แน่ดอกนาย ไม่ทันไร ราคาข้าวเปลือก โดนกดโดยโรงสี จนต้องออกมาประท้วงปิดถนน ทีเดียว

ธรรมชาติชาวนาเป็นผู้ผลิตรายย่อยนับไม่ถ้วน ไม่สามารถรวมตัวกำหนดราคาข้าวได้ มันถูกแพง เท่าใด อยู่ที่พ่อค้าซึ่งมีอยู่น้อยราย ตั้งแต่โรงสีไป ถึงผู้ส่งออก พวกเขารวมหัวกันกำหนดก็จะได้ง่าย กว่า

ขณะนี้ข้าวของแพงขึ้นสารพัด ต้นทุนทำนาก็ ต้องสูงขึ้น ยิ่งไม่ทำนาเองแบบเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยต้นทุนต่ำ คิดไปคิดมา อย่าฝันว่าชาวนาจะ รวยและง่ายๆ มองยาวๆ ข้าวแพงจะเป็นขว้างงู ไม่พันคอเสียมากกว่า

มีงขึ้น กูขึ้น แข่งกันแพงยกใหญ่ คนจนไม่ตาย ชักให้รู้ไป พ่อค้าขึ้นราคาสินค้าได้ ข้าราชการ ก็ได้เฮ เมื่อรัฐบาลเอาใจไว้หนุ่นบัลลังก์ กรรมกร ก็ยังมีช่องรวมตัวเรียกร้องได้บ้าง ข้างชาวนาจะไปขอขึ้นราคากับใครได้เอ่ย

เพียงน้ำมันตลาดโลกแพงขึ้นทุกวัน มันก็ ประสาทกินอยู่แล้ว ขึ้นข้าวโดนปั่นราคาให้ขึ้น เช่นน้ำมันบ้าง มันยังโหดร้ายทารุณคนจนๆขนาด ไหน

ยิ่งได้ยื่นข่าวทักษิณติดต่อชาอุมาลงทุนทำนา ไทย ไม่บ่ากัเมาสิ้นดี ไม่รู้จะขายชาติกันไปถึงไหน บทเรียนทุนใหญ่เข้ามาทำลายโซวห่วย ไม่น่าลืมน ชินรูกล้ำมานุกนาไทย ทำเป็นหมิ่นไร้แสนไร้ด้วย เครื่องจักรทันสมัย ชาวนายังหมดอาชีพ ค่าเช่า นา ยิ่งต้องแพง ข้าวต้องแพงขึ้นอีกแน่นอน ยิ่ง

เอาข้าวไปปั่นหันตามน้ำมัน พระเจ้าช่วยไม่ได้!

รัฐบาลเฮงช่วยช่วยแก้ปัญหาอะไร

เรื่องน้ำมันที่เดือดร้อนกันมาตลอดตั้งนานปี ติดัก ไม่เห็นรัฐบาลไหนจักมีหวัคิตวางแผนแก้ปัญหาทั้งในระยะสั้นยาว อาจอ้างว่าการเมืองมัน ไม่นิ่ง เลยแก้อะไรไม่ได้ต่อเนื่อง แต่ในยุคทักษิณ เผด็จการเป็นรัฐบาลพรรคเดียวซึ่งกุมสภาเบ็ดเสร็จ เพราะมีแต่ ส.ส. เบ็ดง่อยแถมเป็นไส้เหมือนวัว ควายให้นายโจรจุมกุกเดียว เสร็จแล้วโกงสบาย ไป ไร้สภาพตรวจสอบ

โดยเฉพาะ ปตท.แปรรูปเข้าตลาด ปั่นหุ้นพัน กำไรเข้ากระเป่าพวกพ้อง พอน้ำมันแพงอุดหนุน ไม่เห็น ปตท.จะทำประโยชน์อันใดให้สาธารณะ นอกจากขึ้นราคาชานิดหนึ่งบ้าง ถึงปึกคุดกำไรไป เพียบๆ โดยชูดริตจากประชาชนทั้งชาติ แบบนี้มี ปตท.หรือไม่น้ำมันก็แพงตามตลาดโลกอยู่นั้นแหละ ซ้อคินหมดเลยไม่ดีกว่าหรือ!

ปัญหาน้ำมัน หากนักการเมืองไม่เป็นผีเปรต มาหาประโยชน์ซับซ้อนลับลวงพราง มันมีทางคิด อ่านหาพลังงานทดแทนได้ตั้งนานแล้วทั้งไปโอดีเซล น้ำมันสิเขียวจากปาล์มหรือทานตะวัน แม้กระทั่ง พลังงานลม และแก๊สชีวภาพ

ยิ่งปัญหาขนส่ง แทนที่จะมุ่งตัดถนนสนอง อุตสาหกรรมรถยนต์ เอื้อคนรูกป่าไม่รู้จบ ให้นาย ทุนยึดครองที่อีกทีหนึ่ง ถ้าหันมาตัดทางรถไฟ ขยายเป็นรางคู่ การเดินทางและขนส่งในระบบ ราง มันประโยชน์สูง-ประหยัดสุดกว่าไม่รู้ก็เท่า ทั้งปลอดภัย คนใช้รถไฟไม่ต้องแข่งกันซื้อรถยนต์ ชุมชนทางรถไฟผ่านก็มีระเบียบวินัยให้คนฝึกฝน สมณะสันโดษได้มากกว่าสร้างทางหลวงเป็นไหนๆ ไยรัฐบาลไม่ใส่ใจ ปล่อยให้รถไฟล้าหลังและเทอะลันดี

ในขณะที่เกิดข้าวยากหมากแพงรัฐบาลอันเกิด จากสภา ส.ส.ผู้ทรงถ้อยพวกมากลากไป จะมีติดคง น้อยเต็มที เราจึงมีรัฐมนตรียุทธโยไทยทุเรศน่าอ้วก เรื่องที่หวังพวกจิตสาธารณะ คงได้แต่เจตเปรต ถมเท่าไรไม่รู้จักเต็มมากกว่า ยิ่งหมายให้มาช่วย แก้ปัญหาประชาชน เขายังไม่มีภูมิปัญญา เพราะ

เคยแต่เพื่อตัวกูของกูก่อน ดังเช่นรัฐบาลพรรค
สมัครกำลังร้อนรนแก่ รธน.โดยไม่ถูกกาลเทศะ
ละเมิดกติกาประชาธิปไตย เพื่อพอกคดีโกงของ
เจ้านายใครๆ ก็รู้ดี

ช่วงชิงประชาชน สงครามประชาธิปไตย

เมื่อการเมืองไม่มีธรรมะ นักการเมืองไร้คุณ
ธรรม รัฐธรรมนูญที่ยังไงก็ยังไม่เดินสักที
ด้วยฝีมือระบอบทักษิณ แทนที่เราจะเป็น
ประชาธิปไตยดังสากลนิยมเรากลับได้ประชาธิปไตย
สามานย์ ตามวิถีทุนนิยมสามานย์นั่นเอง

ประชาธิปไตยพวกมากลากไป โดยขาด
ธรรมาธิปไตย ทำให้กติกาต่างๆ ไม่มีผลบังคับใช้
ตรงไปตรงมา แล้วแต่ผู้มีอำนาจจะเลือกปฏิบัติ
ตามใจฉัน นอกจากจะไม่นำพาความชอบธรรม
ตามทำนองคลองธรรมแล้ว แม้กระทั่งความชอบ
ธรรมตามกฎหมายอย่างกรณีคดีความทักษิณต่างๆ
ขึ้นชั้นศาลต่อไป มันยากที่จะตะแบงหาช่องลอด
ทางออกที่ปลอดภัย ไม่เสี่ยงสูง ต้องล้มล้างกฎหมาย
ไปเลย ดังที่กำลังฉีกรัฐธรรมนูญ ๕๐ ทิ้งเพื่อพอก
โกงให้ทักษิณลอยนวล โดยไม่ยอมถามประชาชน
ดูก่อน ในฐานะที่เพิ่งลงประชามติรับรองไปหยกๆ
ถึง ๑๔.๗ ล้านเสียง ยังไม่ทันใช้ดูจริงๆ ดีไม่ดีตรง
ไหนแน่...

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลหุ่นเชิดนายฯสมัคร
ปากคอกขึ้นชื่อเชื่อถือไม่ได้ แถมหัวหมอครีธนูช่วย
ตอนแรกไม่ยอมทำประชามติ อ้างว่าเปลืองเปล่า
ตอนหลังกลับล่ำว่าจะทำประชามติคือยอมเสีย ๒
พันล้านแก้รำคาญ ในขณะที่สภาฯเดินหน้าแก่
รธน. ซึ่งคงสำเร็จก่อนหน้าที่จะดำเนินการให้
พร้อมลงประชามติ ส่วนนายสมัครหัวหน้าพรรค
ก็ปล่อยให้ ส.ส.ของตนลุยแก่ รธน.ไป โดยไม่ฟัง
เสียงประชามติเสียก่อน พรรคเจ้าเล่ห์ของคน
หน้าเหลี่ยมทั้งนายกรมต.และประธานสภา ต่าง
เล่นบทเหมือนคนละหน้า ที่แท้เป็นขี้ขาม้าใช้ของ
นายใหญ่เสียมากกว่ารีเปล่า เจ้าตัวย่อมรู้อยู่แก่ใจ

ประเด็นการแก้รัฐธรรมนูญ ๕๐ โดยตบตา
ลับลวงพรางอย่างมีเลศนัย เนื้อแท้เท่ากับฉีก

รธน.ทิ้งทิ้งฉบับ เพื่อเปลี่ยนเป็น รธน.๕๐ อันมี
ส่วนก่อเกิดวิกฤติแล้วผ่าทางตันไม่ได้มาแล้ว ยัง
จะถอยหลังไปเอาอันเก่าขึ้นมาใช้ใหม่อีก นับเป็น
เรื่องคอขาดบาดตาย ตกลง รธน.เก่าใหม่อันไหน
มันดีกว่ากันแน่แท้...

ข้อสำคัญจะแก่ รธน.เพื่อใครกัน มันทำเพื่อ
อนาคตคนโคตรโกงเห็นๆ ที่ข้าวยากหมากแพง มี
หัวคิดทำอะไรให้ประชาชนได้บ้าง ไม่มีน้ำยา ก็น้ำ
จะถอย จะดื้อถอยต่อทำไมหนอ!

สงครามประชาธิปไตยกำลังเกิดขึ้น จากการ
จุดชนวนของ ส.ส.พรรคพลังประชาชนที่ยื่นเรื่องแก้
รธน.ต่อสภาผู้แทนฯเมื่อ ๒๑ พ.ค. ๕๑

ขณะเดียวกัน ฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตยจำเป็นต้องคัดค้าน โดยนัดชุมนุม
ใหญ่ตามสันติวิธีของประชาธิปไตย วันที่ ๒๕ พ.ค. ๕๑

ความขัดแย้งทั้งสองฝ่าย กลายเป็นทางสอง
แพร่ง อันต้องเลือกข้าง จริจใจฝ่ายหนึ่ง ต่อแหล
ฝ่ายหนึ่ง....

ขณะนี้สังคมกำลังสืบสนว่า
ใครฝ่ายไหนแน่ ที่เป็นเผด็จการ
ใครฝ่ายไหนแน่ ที่เป็นฝ่ายประชาชน
ใครฝ่ายใด ทำเพื่อประชาชน
ใครฝ่ายไหน ทำเพื่อตัวเอง
ใครฝ่ายไหนทำเพื่อพรรคพวกตัวเอง
ขอให้ชาวไทยทุกคน ณ บัดนี้ จงตั้งสติ
มีสัมปชัญญะ ใช้ปัญญา
ไตร่ตรองให้ละเอียดถี่ถ้วน
แล้ววินิจฉัย ตัดสินให้ดีๆ ให้ชัดๆ คมๆ แม่นๆ
อย่ามีอคติ
จงแสดงตัวในความเป็นประชาชนคนไทย
ผู้รักความเป็นไท ร่วมสามัคคี
ร่วมมือ ร่วมใจ กอบกู้ความเป็นไทย
โดยการมาร่วมชุมนุมกันปรากฏในขณะนี้
เพราะมันเกิดความสับสนอย่างร้ายแรงแล้ว
เชิญมาให้พร้อมเพรียงกัน เป็นที่ประจักษ์ว่า
ใครฝ่ายไหนคือประชาชนจริง
ใครฝ่ายไหนเป็นประชาธิปไตยกันแน่ **๓**

เพราะ “อำนาจ” เป็นใหญ่ในโลก

๖ จึงหอมหวน ยั่วชวนใจ
พระคุณเจ้าจึงเปรียบตั้ง “สุนัข” กับ “อาจม”
ปุกฤษณพอรวยมากล้น
ซึกลำพอง อยากล่นการเมืองกับเขาลัก
ครั้งหนึ่งในชีวิต
เล่นได้ดี ก็ขอต่อวิชาตลอดชีวิต !
เรื่องของการเมืองการปกครอง จากอดีตมา
ปัจจุบันไม่เคยเปลี่ยนเนื้อหา

เมื่อประชาธิปไตย มาชมhengสมบูรณาฯ
คนธรรมดามีสิทธิเปลี่ยนฐานะเป็นคนชั้นสูง
ทำตัวขึ้นชั้นเทียบกษัตริย์ในพริบตา
ปรากฏการณ์คางคกขึ้นวอ
จิ้งร้องระงมทั่วแผ่นดิน ทั้งวอเล็ก ทั้งวอใหญ่ !
เพราะไม่เข้าใจประวัติศาสตร์มนุษย์
ไม่เข้าใจวิวัฒนาการของมนุษย์
จึงไม่เห็นคุณูปการของการมีพระมหากษัตริย์

มหกรรมตีว้าวกระทบคราด...

ไฉนจึงทนดู?

มีแต่สีล้นเสื้อผ้า ที่เปลี่ยนไปตามสมมติ
“ผู้นำ” ยุคบุกเบิก ยังต้องรวมเผ่ารวมพันธุ์
สร้างหมู่สร้างมวลไว้ดูแลไว้คุ้มกันและกัน
เรียกหัวหน้าเผ่า เรียกผู้นำ เรียกผู้ใหญ่
สุดแต่จะคิด
พลเมืองมากขึ้น มีวัฒนธรรมมากขึ้น เป็น
ราชัน เป็นจักรพรรดิ เป็นฮ่องเต้ เป็นกษัตริย์
มายุคใหม่ไม่กี่ร้อยปี ก็เปลี่ยนอีกแล้ว เป็น
นายกรัฐมนตรี เป็นประธานาธิบดี เป็นท่าน
ประธาน !
เปลี่ยนจาก “วัง” มาเป็น “พรรค”
ต่างแสวงหาพรรคพวกกันเอิกเกริก
ลัทธิไทยเปลี่ยนยุคจากสมบูรณาญาสิทธิ-
ราชย์ มาเป็นประชาธิปไตยไม่กี่สิบปี บารมี
สถาบันกษัตริย์ จึงยังมีเสื่อมคลาย
คนไทยยังมีศรัทธามากล้น

ใครจะถูกเหยียดหยาม “ชาติ-ศาสนา” ก็
ยังพอทำเนา แต่ถ้าเป็นกษัตริย์ ก็ไม่ยอมกันเลย
พลังเลื้อไหล่องทั่วแผ่นดิน เป็นประวัติศาสตร์
ของชาติไทยอันยิ่งใหญ่มหาศาสตร์ ที่อุบัติขึ้นแล้ว
ครั้งหนึ่ง
เราอาจจะแพ้ต่างชาติในหลายๆ ด้านแต่พลัง
ศรัทธาต่อพระมหากษัตริย์ เราเป็นเอกแต่ผู้เดียว!
เมื่อประชาธิปไตย มาชมhengสมบูรณาฯ
อย่างอามหิต (ภาษาสมัยใหม่ต้องเรียกว่า “ฆ่า
ตัดตอน”)
คนธรรมดามีสิทธิเปลี่ยนฐานะเป็นคนชั้นสูง
ทำตัวขึ้นชั้นเทียบกษัตริย์ในพริบตา
ปรากฏการณ์คางคกขึ้นวอ จิ้งร้องระงมทั่ว
แผ่นดิน ทั้งวอเล็ก ทั้งวอใหญ่ !
นักการเมืองหลายๆ คน มัวเมาอำนาจ มอง
ประชาชนแค่ “ทางผ่าน” จึงกอบโกยแสวงหา

• นายนอก ทำเนียบ

รัฐบาลที่มีใช้ของประชาชน ตั้ง

แต่ผมเกิดมาในแผ่นดินไทย เท่าที่จำความได้เมื่อมีการชุมนุมประท้วงรัฐบาลครั้งใด ก็ไม่ค่อยเห็นผู้สนับสนุนรัฐบาลมาชุมนุมต่อต้าน

ผมมาเห็นมากตั้งแต่ยุครัฐบาลที่มี พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตรเป็นนายกรัฐมนตรี จะมีผู้สนับสนุนรัฐบาลออกมาต่อต้านผู้ชุมนุมประท้วงรัฐบาลและประท้วงด้วยความรุนแรง ดังเช่นกลุ่มคนที่ออกมาต่อต้านกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จะใช้หนังสือใส่กระสุนหิน, เหล็กยิงเข้าไปในกลุ่มพันธมิตร, ขว้างหินเข้าไปในกลุ่มพันธมิตรฯ ถือไม่ใช่อาวุธแบบพร้อมจะตีประชาชนผู้ที่มีความเห็นต่างจากรัฐบาลหรือสนับสนุนกลุ่มพันธมิตรฯ

แม้แต่ตำรวจที่อยู่ในเหตุการณ์หลายนายก็เหมือนรู้เห็นเป็นใจ เพราะไม่ได้มีความพยายามเข้าไปห้ามปรามผู้ถืออิฐ ถือไม้ ใ้วางอิฐ วางไม้ เพื่อความปลอดภัยของประชาชนทุกฝ่าย

จนฝ่ายพันธมิตรฯ จะต้องป้องกันตัวเองจากอันตรายที่ฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลรุกราน กลับแก้งด้วยกำลังต่างๆ นานาเช่นใส่หมวกกันน็อค ถือฝ่าโอ่งเป็นโล่กันการถูกตีด้วยไม้ หรือถูกขว้างด้วยก้อนหิน

ผมขอเสนอแนะว่า ถ้ารัฐบาลฉลาด ซึ่งเป็นรัฐบาลของประชาชนอย่างแท้จริง ควรเข้ามาหาผู้ประท้วงแล้วเจรจาอย่างเปิดเผย โดยคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ ดีกว่าปล่อยให้ฝ่ายที่สนับสนุนรัฐบาลลุกขึ้นประท้วงหรือต่อต้านผู้มาชุมนุมประท้วงรัฐบาล ซึ่งถือเป็นยุทธวิธีผิดพลาดอย่างมหันต์ในการแก้ปัญหาสังคมของรัฐบาลในยุคนี้ดังเช่นรัฐบาลปากีสถานที่ทำให้สังคมวุ่นวายมากยิ่งขึ้นมาแล้วด้วยวิธีนี้

ผลประโยชน์อย่างหน้ามีดตามัว

นักการเมืองท้องถิ่น นักการเมืองระดับชาติ เข้มเกริมทำตัวอย่างกษัตริย์ แต่พฤติกรรมเป็นมหาโจร !

มีคนไทยบางกลุ่มบางคน.....

เพราะไม่เข้าใจประวัติศาสตร์มนุษย์ ไม่เข้าใจวิวัฒนาการของชุมชน จึงไม่เห็นคุณูปการของการมีพระมหากษัตริย์

เอาเปรียบกันนี้หว่า !

คนเหมือนกันนะ !

ความจริงของโลกมนุษย์ เมื่อประชาธิปไตยเข้ามาแย่งอำนาจ คนธรรมดามีโอกาสได้เข้ามารับริหารจัดการประชาชน ความศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันเบื้องสูง จะค่อยๆ ละลาย

และกัดกร่อนเร็วขึ้น หากบุคลากรของสถาบันเบื้องสูง วางตัวไม่เหมาะสม

แต่สิ่งมหัศจรรย์ก็ได้เกิดขึ้นกับในหลวงของเรา ที่ความเป็นกษัตริย์กลับเปล่งประกายโชติช่วงกว่าเดิมหลายสิบเท่า

เป็นบารมีส่วนพระองค์ที่ทรงอุทิศชีวิตเลือดเนื้อจิตวิญญาณให้แก่ลูกๆ ของท่านอันคือพสกนิกร

ตลอดชีวิต นับตั้งแต่ครองราชย์

เป็นพระโพธิสัตว์ของชาวไทย ที่กราบไหว้ได้อย่างสุดเกล้าสุดเศียร สุดบูชา

แต่เรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้นได้

มีบางคนจาบจ้วงพระองค์ท่านอย่างเปิดเผย

มีการเปิดเว็บไซต์ โจมตีผ่านดาวเทียม

มีการเดินขบวนขับไล่องคมนตรี ช้าแล้วช้าเล่า เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นอีกนานไหม

นักรบ นักสู้ผู้กล้า ผู้ปฏิญาณตน จะพิทักษ์ราชบัลลังก์ แม้ด้วยชีวิต ยู่อยู่อยู่ที่ไหน?

ประชาชนเดือดแค้นเดินขบวน สร้างวลีใหม่ น่าสยง

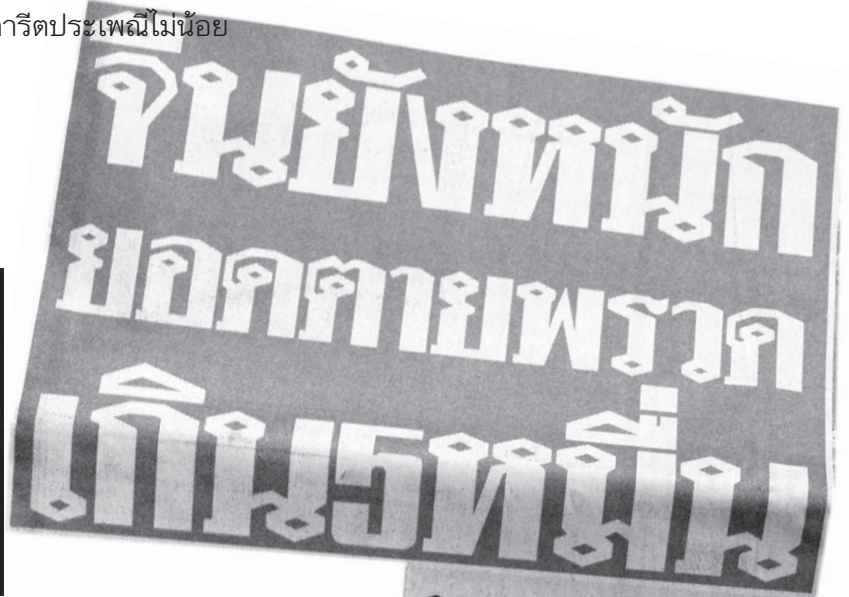
“หลับเถิดทหารกล้า ปวงประชาจะคุ้มครอง”

เราจะปล่อยให้ทุกอย่างไหลผ่านไป แล้วร้องเพลง “whatever will be”

ท่าอะไรสักอย่างเถอะ ยกเว้นยกเว้นปฏิวัติ !

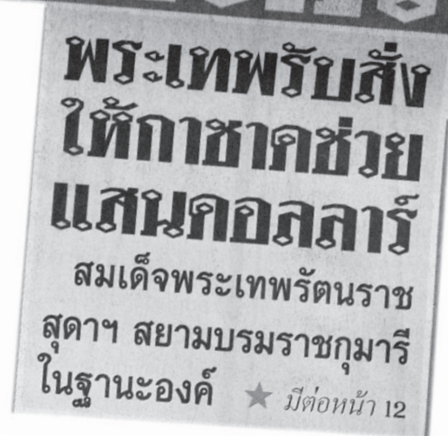
๗

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เป็นวันวาเลนไทน์ ที่วัยรุ่นเมืองไทยรู้จักกันทั่ว และมักถือโอกาสนี้ทำกิจกรรมเรื่องเพศจนกลายเป็นปัญหาสังคมเรื่อยมา จะเป็นเพราะความเข้าใจผิด หรือเจตนาเบี่ยงเบนความเข้าใจไปในทิศทางที่ตนต้องการโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลอื่นใดด้วยก็ตาม การแสดงออกในกิจกรรมทางเพศเชิงนี้ ทำให้ระคายเคืองใจผู้ใหญ่ที่เคร่งครัดในจารีตประเพณีไม่น้อย

แบ่งปันรัก

รักที่มีการให้ การเสียสละ เป็นรักที่ควรยกย่อง
ยิ่งถ้าเป็นรักที่ช่วยแก้ปัญหาให้ผู้ทุกข์ยาก
แบ่งเบาปัญหาของสังคม ยิ่งจะเป็นรักที่ควรเทิดทูน

มีข่าวจาก น.ส.พ.เดลินิวส์ วันที่ ๘ ก.พ.๕๑ เรื่อง “ฟอร์เอฟเวอร์เลฟ” (เพื่อเด็กไทยด้วยโอกาส) พุดถึงคุณมาริสสา เตรค ที่เป็นคนไทยเติบโตอยู่ในอเมริกา ได้ก่อตั้งมูลนิธิฟอร์เอฟเวอร์เลฟ (FOREVER LOVE : FLF) ตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ อันเป็นองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานด้านสาธารณสุข โดยมีได้แสวงหาผลกำไร มุ่งช่วยเหลือส่งเสริมการศึกษา พละนามัย พัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กด้วยโอกาส เด็กกำพร้า คนพิการ ซึ่งได้แรง

บันดาลใจจาก “น้องนิด” ที่เป็นเด็กขอทานแถว สุขุมวิท แล้วเธอนำไปเลี้ยงไว้จนกระทั่งเสียชีวิต เธอจึงคิดสร้างมูลนิธิขึ้น เพื่อขยายผลประโยชน์เพื่อแผ่ไปถึงชีวิตอื่นๆ ในเมืองไทยด้วย

กิจกรรมหนึ่งของมูลนิธินี้คือ ซื้อรถเข็นสำหรับคนพิการแจกจ่ายไปตาม ร.พ. สถานที่พิการ มอบผ่านกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เพื่อนำไปให้บุคคลเหล่านี้ และยังมีโครงการพัฒนาเยาวชนสตรีชาวเขา ที่เกิดปัญหาครอบครัว

แตกแยก กำพ้อ ขาดความรัก ช่วยส่งเสริมให้มีอาชีพทำ จะได้ไม่ต้องไปประกอบอาชีพโลภเกณิหรือค้ายาเสพติด

นี่เป็นข่าวดีที่ไม่ค่อยได้ยิน ได้เห็นมากนัก ในโอกาสวันแห่งความรักที่วัยรุ่นมักจะได้รับทุกปี นับเป็นการ **“มอบดอกกุหลาบ”** ที่สวยงามให้แก่ผู้อื่นในวันแห่งความรักที่มีสาระ มีคุณค่า ตรงประเด็นน่าส่งเสริมมากกว่าที่จะมอบความรักแบบเสี่ยงต่อโรคภัยในวัยที่ยังอ่อนต่อโลกทั้งหลาย

รักที่มีการให้ การเสียสละ การแนะนำออกซี้ ลิ่งดิงาม เป็นรักที่ควรยกย่อง ยิ่งถ้าเป็นรักที่ช่วยแก้ปัญหาให้แก่ผู้ทุกข์ยาก รักที่ช่วยแบ่งเบาปัญหาของสังคม ยิ่งจะเป็นรักที่ควรเทิดทูน

เพราะรักที่มีประเสริฐเช่นนี้ เป็นความรักที่อยู่ในกรอบของ **“เมตตากรุณา”** ที่ศาสนาทุกศาสนาพยายามสอนศาสนิกให้กระทำตามศาสดา อันเป็นต้นแบบของความรักที่มี **“ทาน”** มีการ **“จาคะ”** ตั้งแต่วัตถุทาน อภัยทานครบถ้วน

ข่าววงการแรงงานไทยขาดแรงงานจากสายอาชีพ เพราะส่วนใหญ่มักจะถูกเลือกเรียนสายสามัญมุ่งไปเป็นข้าราชการ การใช้แรงงานในเมืองไทยจึงขาดแคลน อันเป็นช่องทางให้คนต่างชาติที่เป็นแรงงานเถื่อนฉวยโอกาสเข้ามาทางนี้เพิ่มขึ้น และทำให้แรงงานไทยแพ่งจนคนไทยที่มีความเห็นคับแคบ คำนึงแต่ส่วนได้ของตัวเสี่ยงอันตรายหันไปจ้างแรงงานเถื่อนเหล่านั้น แม้จะเกิดเรื่องวุ่นวายเดือดร้อนภายหลัง เพราะคนงานต่างชาติประทุษร้ายถึงแก่ชีวิต หรือลักทรัพย์ลึนนายจ้าง

ความรักสบายของคนไทยที่เกิดในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์แล้ว ทำให้มีนิสัย **“เลือกงาน (เกียจงาน)”** เพิ่มขึ้นๆ จนกลายเป็นความชินชา ไม่รู้สึกผิด ไม่สำนึกถึงผลเสียที่ตามมาถึงตน ใช้ชีวิตลอยชายไปวันๆ ด้วยการเล่นหุ้น เล่นแชร์ เล่นเกม เล่นสารพัดที่เป็นธุรกิจการก่อทุน เพิ่มทุน หนุนดอกเบี้ยย เพิ่มกำไรทุกรูปแบบ จนคนที่ไม่ได้สติบตรับฟัง หรือไม่มีโอกาสได้ยินได้ฟังตามไม่ทัน จนหลงคิดว่างานเหล่านั้นดี ด้วยการอุปโลกน์ให้ดู

ประหนึ่งเท่ โอกาสดี ไม่ผิดกฎหมาย ฯลฯ

ไม่ยกเว้นแม้งานที่จำเป็นจริงๆ แก่ชีวิต งานผลิตข้าวของปัจจัย ๔ ที่ต้องบริโภค ยิ่งเป็นงานกรรมกร ที่ต้องแบกหาม งานเกษตรกรที่ต้องตากแดดตากฝน ได้คลื่นลม ก็นับวันจะตกอยู่ในตะเกาเดียวกัน ไล่ตะไปตั้งแต่ระดับครอบครัว จนถึงท้องถิ่น ฝีมือพื้นบ้านที่ค่อยๆ หายไปจากท้องที่ชายเขตทะเล ริมฝั่ง จักสานพื้นเมืองที่แปรรูปไปเป็นความนิยมพลาสติกจากโรงงานอุตสาหกรรม จนกระทั่งถึงระดับหมอ นายแพทย์ พยาบาล ปริมาณนักเรียนแพทย์ลดลง ลดลงทั้งคนที่เข้าเรียน ลดลงทั้งคนที่จบออกมาทำงานใช้ทุนคืน หรือออกไปสู่ภูมิภาคบ้านเกิดเมืองนอน

วัฒนธรรมไทยแต่เดิมปลูกฝังให้รักอาชีพครอบครัว ให้ดำรงอาชีพสืบทอดตามบรรพบุรุษอันเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้อาชีพต่างๆ ที่เป็นแต่ละส่วนของโครงสร้างสังคมไทยที่เกี่ยวข้องกันไปทั้งระบบการดำรงชีวิตแบบไทยดำเนินอยู่ได้ด้วยดีตลอดมา แต่เมื่อแนวคิดเปลี่ยนแปลงไป ระบบโรงงานอุตสาหกรรมเข้ามาแทนที่ ผู้คนกระจัดกระจายกันไปนอกท้องถิ่น จึงทำให้ความผูกพันของวิญญานความสมานฉันท์ด้านความรักเอื้ออาทรจางหายไป กลายเป็นระบบชีวิตเดี่ยวอันสังเกตุได้จากธุรกิจบ้านจัดสรรตามอำเภอตามจังหวัดต่างๆ ขยายตัวมากขึ้น การอยู่กันอย่าง “กงสี” ที่ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน รักใคร่กลมเกลียวกัน รับผิดชอบต่อพฤติกรรมคนในตระกูลเดียวกัน น้อยลงไปเข้าสู่ชีวิต “ตัวใครตัวใคร” มากขึ้นๆ

ความรักในรูปลักษณะของ **“แบ่งปันรัก”** หรือ **“รักที่แบ่งปัน”** ลางเลือนในความสำนึก ความนึกคิด แล้วจะไม่ออกในรูปของ **“รักที่เห็นแก่ตัว”** เพิ่มขึ้นอย่างไร? ในเมื่อคนเป็นสัตว์สังคมที่ยังต้องพึ่งพิงอาศัยซึ่งกันและกันอยู่ดี

รักระดับแรกที่ถูกหญิงผู้ชายรักซึ่งกันและกัน ชื่อตรงต่อกัน เป็นรักพื้นฐานเพื่อพิสูจน์ความรักแท้ที่เสียสละความสุขของกันและกันให้ประจักษ์ สละความรักสะดวง รักสบาย รักเอาแต่ใจตัวเอง

มาเป็นรักที่ต้องเห็นอกเห็นใจกันและกัน ช่วยแรงซึ่งกันและกัน แม้จะเป็นความรักต่ำๆ ระดับประถมก็ตาม ก็ยังทำให้ช่วยคลี่คลายปัญหาของค์รวมได้ไม่น้อย

ศีลข้อที่ ๓ จะช่วยทำให้สถาบันครอบครัวมั่นคง เพราะเป็นการแบ่งปันแรงงาน แบ่งปันความคิด แบ่งปันความรัก ทุกคนร่วมมือร่วมใจกันทำให้ซึ่งกันและกันตามที่ตัวถนัด และทำแทนในยามคนใดคนหนึ่งเกิดลำบากเกิดปัญหา แรงงานที่เกิดจากน้ำมือ น้ำแรง น้ำใจของสมาชิกในครอบครัว ก่อให้เกิดความเข้าใจ เห็นใจ ไม่เกียจงอน ไม่เอาเปรียบกัน ก็จะทำให้ทุกคนไม่ต้องไปแสวงหาสิ่งอื่นๆ ภายนอกไม่ต้องไปประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรมเพราะรู้จัก “ครองเรือน” ที่ต้อง “ครองใจ” ตัวเองมาอย่างหนักแน่นก่อน

แม้บุคคลในครอบครัวจะมีวาสนาได้เป็นใหญ่เป็นโต ไป “ครองเมือง” ก็ไม่ปฏิบัติเสวว่าตนมีกำลังใจอยู่ได้เพราะแรงรักของครอบครัว ทำให้มีร่างกาย แรงใจทำงานงว้างต่อไป

ในขณะที่เดียวกันความขาดรัก หรือความรัก คับแคบที่จำเพาะเจาะจงแต่ในครอบครัว ก็จะไม่แปรปรวนไปเป็นปัญหาหอบกว้างในภายหลัง หากผู้ครองเมืองจะรักครอบครัวให้ถูกต้อง ด้วยการซื้อตรงต่อครอบครัวไปพร้อมๆ กับความซื้อตรงต่อเพื่อนร่วมชาติ อาณิสสงส์ของมยุติธรรมเช่นนี้ ก็จะทำให้ครอบครัวตัวเองมีความสุขไปด้วย

ตรงกันข้ามหากผู้ครองเมืองคนใด รักแต่ครอบครัวตัวเอง ไม่รักเพื่อนร่วมชาติ กอบโกยเอาจากเพื่อนร่วมชาติไปบำรุงบำเรอคนร่วมบ้านเดียวกันเท่านั้น หนักหนาสาครจรเข้าแม่แต่บ้านตัวเองที่มีอยู่ ตั้งอยู่ในชาติก็ต้องลาจากไป อาจออกในรูป “ถูกเนรเทศ” บ้าง ออกในรูป “ลี้ภัย” (การเมือง) บ้าง ออกในรูป “หลบหนีคดี” บ้าง อยู่ในรูป “ล้มละลายหนีหนี้” บ้าง

คนที่รักตัวเองที่เข้าลัษมาทิวิจจริง จะต้องมีความรักผู้อื่น ไม่ทำร้ายผู้อื่นเป็นเบื้องต้น จึงจะ

ได้รับความสุขความเจริญ เพราะเป็นความรักที่ตั้งอยู่บนกุศลกรรม เป็นความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว

ความรักที่เห็นแก่ตัวที่ยึดถือเงินทอง ข้าวของทรัพย์สิน ยศถาบรตราศักดิ์ ฯลฯ ล้วนนำมาซึ่งปัญหาที่ทวีคูณเพิ่มขึ้น ดังคำปราชญ์ท่านเตือนสติเราไว้ว่า

“เงินทองของนอกกาย

แม้ไม่ตายอาจหามา

ชีวิตมีราคา

เสียทรัพย์ไปให้ชีพคง

ชีวิตย่อมปรวนแปร

ไม่เที่ยงแท้ไม่ยั่งยืน

เสียชีพพึงดำรง

ความสัตย์ไว้ให้โลกถือ”

คนที่เสียทรัพย์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนอื่น ผู้นั้นได้สร้าง “ทานบารมี” แท้ๆ ไม่ว่าจะให้ของราคาอันน้อยนิดเพียงใด หากตั้งใจเต็มใจให้ด้วยของที่หามาได้อย่างสุจริต การให้นั้นก็ยิ่งจะมีคุณค่า

ความมีคุณค่ามิใช่จะคำนวณเทียบกับราคาเพียงอย่างเดียวก็หาไม่ ใจที่ให้ ใจที่สละออก ใจที่ยอมแพ้เปรียบ เป็นเบื้องต้นของการให้ที่เป็นสุจริตธรรม หรือเราไม่มีเหลือพอ ไม่มีมากพอจะให้ เราก็อาจกัดใจเจียนส่วนที่มีน้อยนั้นให้ได้เหมือนกัน ถึงกรณีเช่นนี้จึงทำได้ยากก็ตาม

ไม่มีเงินจะให้ ไม่มีวัตถุจะให้ เราก็มยังมีแรงจะให้ได้อีก จึงไม่มีเหตุผลใดๆ ว่าจะไม่มีโอกาสให้หรือเรา “จน” จึงไม่ได้ให้ เพราะคงไม่มีใครจนแรงเกินกว่าแรงที่ตนมีอยู่แล้วโดยธรรมชาติเพียงให้แค่แรงที่เรามีโดยธรรมชาติจริงๆ ด้วยใจที่ดำริการให้นั่นแหละคือการให้ที่เริ่มต้นถูกต้องแล้ว

มีคนที่คิดตื้นๆ คิดหยาบๆ ได้แค่ที่เราไม่มีให้ จึงพานให้คิดผิตขยาวงกว้างออกไปอีก ด้วยการไปทำผิดก่อนแล้วจึงให้ เช่น เราอยากได้เงินเขา เพราะความเข้าใจจำกัดว่าต้องให้เป็นเงินจึงจะดี ถึงจะมีค่า เพราะคนส่วนใหญ่ต้องการเงิน ถือ “เงินเป็นพระเจ้า” จึงทำให้ต้องไปทำผิดในการหาเงิน ทั้งโกงเงิน โกงแรงงาน โกงเวลา โกง

ความคิดคนอื่น เพื่อหาเงินให้ได้มากขึ้น หรือ ประกอบอาชีพผิดศีลธรรม เพื่อจะให้ได้เงินมาให้ หนทางที่มาของการทำทาน การบริจาคในศาสนา จึงไม่อาจพาให้พ้นทุกข์ ไม่อาจพาให้ผู้นั้นเจริญ

เพราะไม่สอดคล้องกับหลักธรรมที่ทรงสอน ไว้ว่าผู้เจริญคือผู้รักษาศีล ผู้เจริญคือผู้ปฏิบัติธรรม ผู้เจริญคือผู้ขัดเกลากิเลส ทั้งการทำทานก็มี อานิสงส์หลายขั้นตอน การทานวัตถุ ถ้าเป็นเงิน ทอง ก็ยังมีผลน้อยกว่าการทานกิเลส การทาน กิเลสบางอย่าง ก็มีผลน้อยกว่า “อภัยทาน” แม้ อภัยทานจะจัดเป็นการทานกิเลสชนิดหนึ่งเหมือนกัน

การทานวัตถุดูเหมือนง่ายสำหรับผู้เข้าใจ ธรรมะแล้ว แต่ก็เป็นเรื่องยากสำหรับหลายคน คนที่ก่อกรรมทำเข็ญกับผู้อื่น เพราะเขาตกเป็น ทาสของวัตถุ ตระหนี่วัตถุ ให้ความสำคัญกับ วัตถุจนลืมคน จึงหมดโอกาสบำเพ็ญทานไปด้วย

คนที่รักวัตถุมากกว่าคน ก็พร้อมที่จะฆ่าคน เพื่อให้ได้วัตถุมา คนที่รักคนมากกว่าวัตถุ ก็พร้อม ที่จะฆ่ากิเลสตระหนี่ของตน เพื่อให้วัตถุไปคนที่รัก ธรรมะมากกว่าคน เขาพร้อมที่จะให้อภัยคนทุกชนิด

สำคัญที่ว่าคนเราจะมีความรักระดับไหน ต้องอาศัยการฝึกฝนตนฝึกฝนจิตก่อนเป็นบาทฐาน ใช่ว่าสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นมาเอง หรือจากการบันดาล จากที่อื่น ตัวเองคนนั้นๆ ต้องทำเอง ฝึกเอง พระ ท่านจึงสอนเราไว้ว่า

“ยามใดเมื่อมีทุกข์ ไม่ได้สุขหลังน้ำตา
ถ้อยคำเทศนา แทนใจดำสำนึกตน
ก่อเกิดให้ปัญญา ถึงคุณค่าพระธรรมดล
ทุกข์ใจหายมีตมณ ใจใสสดด้วยพระธรรม”

คนที่รู้จักแบ่งปันรักจึงเป็นคนร่ำรวยความรัก แม้จะยากจนเงินทองทรัพย์สิน แต่จะมีความสุข กับการให้ความรักมากกว่าจะเรียกร้องหาความ รักจากคนอื่น คนที่รักในคุณงามความดีจะอดทน ทุกอย่างเพื่อทำความดี เพื่อรักษาความดีไว้ ใน ขณะเดียวกันก็ต้องมีปัญญารู้เท่าทันความชั่ว มี ความแข็งแรงยืนหยัดที่จะไม่คล้อยตามความชั่ว บั้นปลายผู้อื่นก็จะเอื้ออวยปัจจัย ๔ แก่เขา โดย

ไม่ต้องไปประกอบอาชีพแสวงหาปัจจัย ๔ อย่าง ฆราวาส เช่นบรรพชิตที่เป็นเนื่อนานบุญ ท่านสละ ละทิ้งทรัพย์สมบัติ วัตถุมีค่าต่างๆ อย่างออกมา เป็นผู้ไม่มีเรือน ไม่มีทรัพย์สินศฤงคาร ตั้งใจมา ปฏิบัติความดีอย่างเดียว ตั้งใจขัดเกลากิเลส ทายกทั้งหลายจึงยินดีถวายปัจจัย ๔ เป็นเครื่อง ยังชีพ แม้ไม่ลั้งสมกักตุนอะไรก็มีชีวิตอยู่ได้ เพียง อาหารมื้อเดียวก็พอ ผ้าห่มคลุมกายเพียง ๓ ผืน ก็พอ เพราะท่านได้ทำหน้าที่เป็นผู้แบ่งปันความ รักแก่คนทั้งหลายเป็นวิถีดำเนินชีวิต ปัจจัย ๔ ที่ ท่านบริโศคจึงเป็น “ทายาทบริโศค” เนื่องมาแต่ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ควรแก่ของที่คนนำ มาถวายบูชา และท่านก็ยังนำไปเป็นเนื่อนานบุญ เพื่อแผ่คนอื่นไปด้วย ทั้งยังสอนให้แจกจ่ายความ รักที่เรียกว่า “แม่เมตตา” ให้คนนำไปประพฤติ ทุกสารทิศ ด้วยเข้าถึงความจริงของชีวิตที่ว่า

“เกิดมาหน้าที่นั้น ดิดตัว
ชีพอยู่ยังยืมหัว อย่าทำ
สิ่งเดียวที่ควรกลัว คือ “บาป”
ทำถูกถึงโลกล้อ อย่าได้หัวโหด”

ซึ่งโลกตะวันออกซึ่งมีหลักธรรมทางพุทธ- ศาสนาเป็นที่พึ่งมานมนาน ได้เน้นเรื่องความ เมตตากรุณา ความรักเพื่อนมนุษย์โดยตลอดมา จึงสมควรที่ชาวพุทธจะมีความรัก แบ่งปันรักได้ อย่างลึกซึ้ง ดังสมณะผู้ปฏิบัติงามองค์หนึ่งกล่าว สอนไว้ว่า

“ขอความสุขที่ยั่งยืน จงมีแต่มวลมนุษยชาติ”

ขอให้ทุกคน...

“ตั้งจิตคิดดีปีใหม่

พูดทำสิ่งใดไม่ผิด

ธรรมะคุ้มครองใกล้ชิด

ดุจได้เข็มทิศชี้ทาง

แม้รกร้างวุ่นห่มมอง

ใจของเราไซ้ให้ว่าง

ไม่ยุ่งหนักด้วยรื้อวาง

เสริมสร้างสุขจริงยั่งยืน” ☸

จากหนังสือ “สรรพสาระสำหรับผู้แสวงหา”
โดย ส.ศิวัรักษ์

● ต่อจากฉบับ ๒๑๔

วิพากษ์บริโภคนิยม/ สัญลักษณ์ ศิวัรักษ์

ปัญญาชนสยาม...คนสุดท้าย?

คอลัมน์ : special interview

นิตยสาร HI-CLASS ฉบับที่ ๒๔๒ เดือนตุลาคม ๒๕๔๔

มืออำนาจอยู่ในมือ ถ้าปราศจากสติปัญญา
ก็ใช้อำนาจในทางที่ผิดได้ เงิน อำนาจ ให้คุณ
และให้โทษ พระพุทธเจ้าตรัสว่ามันให้โทษมาก
กว่าให้คุณ เพราะคนส่วนมากก็ถูกมันสะกดเอา
เราไปนึกว่าเงินมันมีค่ามากกว่าตัวเราด้วยซ้ำไป
บางครั้งพร้อมที่จะตายเพื่อรักษาเงินรักษาอำนาจ
เอาไว้ (หัวเราะ) ที่จริงผิดทั้งนั้นนะ

มองว่าปัจจุบันเป็นช่วงเวลาที่สังคมไทยกำลัง
อ่อนแออย่างถึงที่สุด

สำหรับสังคมชนชั้นบน ในช่วงนี้ถือเป็นเวลา
ที่อ่อนแอที่สุดเหมือนกับเมื่อตอนกรุงศรีอยุธยาแตก
เป็นช่วงที่ชนชั้นบนอ่อนแอมากแต่เมื่อตอนที่
กรุงศรีอยุธยาแตกนั้น เรายังไม่มีขบวนการ
ประชาชน ประชาชนเพียงแต่อยู่ในหมู่บ้าน
ความคิดที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวมันไม่มี ชาวบ้าน

บางระจันก็เป็นหมู่บ้านเดียวที่ต่อสู้ ที่ปรากฏ แต่
เขาก็สู้ไม่ได้เพราะเมืองหลวงทิ้งเขา

ตอนนี้เรามีชาวบ้านมากกว่าชาวบ้านบางระจัน
และโยงโยกันได้ สมัชชาคนจนก็เป็นส่วนหนึ่ง มี
คนตั้งไม่ต่ำกว่าครึ่งล้าน และคนเหล่านี้สามารถ
โยงโยกัน และยังมีชุมชนชนชั้นกลางที่ตื่นขึ้น
อย่างบ้านกรูด เมืองกาญจน์ ที่สงขลา

แม้กระทั่ง ๓-๔ จังหวัดภาคใต้ ไปดูสิครับ
ผมเชื่อเลยว่ามีคนที่เขาตื่นตัว แต่เรากลับไปหา
ว่าเป็นพวกแบ่งแยกดินแดน (หัวเราะ) ถ้าเราคิด
กลับให้ดีๆ มันไม่มีนะ ผมลงไปครั้งแรก ไปคุยกับ
พวกมุสลิมพวกพุทธก็กล่าวหาว่าอาจารย์ไม่ได้ถือ
พุทธ แล้วตอนนี้ผมก็โยงให้เขาคุยกันแล้ว

มนุษย์เราพอคุยกันแล้วมันก็เปลี่ยนไป เพราะ
ตอนแรกก็นึกว่าไอ้มันเป็นแขก พวกมุสลิมบอกว่า
พุทธคือไอ้พวกกินหมู ไอ้พวกกินเหล้า เราจะเอา

ไอ้ยี่ห้อที่เราได้รับมาขัดกัน พอรู้จักกันแล้ว...เราก็มีจุดอ่อน เขาก็น่ารักเราก็น่ารัก มันก็คบกันได้ ผมว่าทางแก้ปัญหาคืออันนี้

กรณีที่ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่อย่างเช่น โลตัส คาร์ฟู ผุดขึ้นทั่วประเทศ มีผลต่อการบริโภคของคนอย่างไร

ปัญหาคือเมื่อโลตัสไปทุกแห่ง มันก็ช่วยให้ไอ้พวกที่ผลิตของมาหลอกขายทางโลตัสมันรวยมากขึ้น ไอ้พวกที่ซื้อมันก็จนลงไปทุกที ไอ้ของที่ขายเหล่านั้น มันเป็นของที่ไม่มีความจำเป็น เพราะฉะนั้นผมนี้ต่อต้านไอ้บริษัทพวกนี้หมด เซเว่น-อีเลฟเว่นไปถึงไหนทำลายหมด ทำลายน้ำดื่มพื้นบ้าน อาหารพื้นบ้าน ยาพื้นบ้าน คุณลองไปดู เซเว่นอีเลฟเว่น เขาทรูทูลูกจ้างเขาเลวร้ายขนาดไหน เอาเปรียบขนาดไหน ลึกๆ เขาก็ไปรับใช้เฟรนไชส์อีกที อันตรายอยู่ตรงนี้

ระบบบริโภคนิยมมันไปโยงกับโลกาภิวัตน์ มันมีบริษัทยักษ์ใหญ่ ที่คุมอยู่นะครับ เหมือนอย่างคุณบอกว่าถ้ามีโรงพยาบาลแบบฝรั่งออกไปทั่วประเทศคือความเจริญ ไอ้โห คงจะดีนะครับ ยาล่ะครับ บริษัทยา ๓-๔ บริษัทมันคุมทั้งหมดเลย ยาที่เราซื้อมากินเม็ดละ ๑๐ สลึง ต้นมันไม่ถึง ๒ สลึง เอาเปรียบเราทุกอย่างเลยครับ ก็ต้องกลับมาพึ่งตัวเอง ผลิตยาพื้นบ้านใช้ ดูแลสุขภาพเอง ระบบการศึกษามันผิดหมดเลยครับ เจ็บก็หาหมอ มันมีหมอไม่พอ ก็ดูแลตัวเองสิครับ นี่ผมดูแลตัวเองไม่กินยาเลย อย่างเข้าพรรษา ผมก็ไม่กินข้าวเย็น อายุ ๗๒ แล้ว เฉพาะช่วงเข้าพรรษาผมถือมังสวิรัต ๓ เดือน มันดีเยอะเลย น้ำหนักลดไป ๔ กิโลแล้ว

ความเสื่อมเป็นธรรมชาติของทุกสรรพสิ่ง รวมถึงสังขารของสังคมนี้อาจจะต้องมีเสื่อม เราจะรับมือกับความเสื่อมนี้ได้อย่างไร

ให้รู้เท่าทันสิครับ ให้เท่าทันความเสื่อม อย่าไปฝืนนะ เพราะตัวเราเองก็เสื่อมครับ คุณกับผมก็แก่ลงไป แต่เสื่อมนี้เราเข้าใจว่าพอตายแล้วมันสลาย ไม่ใช่ชนะครับ พอตายแล้วเกิดมาใหม่ เหมือน

ต้นไม้ใหญ่ ดอกไม้สวย แล้วพอเหี่ยวเฉา มันกลายเป็นปุ๋ย มันก็จะขึ้นมาเกิดใหม่ เช่นเดียวกับสังคมนี้อาจจะเสื่อมสลาย มันก็เกิดขึ้นมาใหม่ มันอยู่ที่ว่าเรามีสติปัญญารู้เท่าทันมันหรือไม่ ถ้ารู้เท่าทันมันเราก็ไม่เสียใจกับความเสื่อม ยอมรับสภาพความเปลี่ยนแปลง ที่ศาสนาพุทธเรียกว่าเป็นอนิจจัง ความเปลี่ยนแปลง เนื้อหามันเป็นทุกขัง ต้องรู้ว่า เป็นอนัตตา มันไม่มีอะไรคงทนถาวร รู้แล้วก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไป มีสติปัญญาตัดสินใจ

มุมมองต่อสถานการณ์รุนแรงในภาคใต้ยกตัวอย่างกรณีชาวบ้านจับตัวประกันเป็นทหาร สุดท้ายก็คือทหาร ๒ คนเสียชีวิต

ผมไม่ทราบรายละเอียดนะ การเสียชีวิตนี้อาจจะมีความเข้าใจผิด แต่ว่าเหตุปัจจัยสำคัญอันหนึ่งก็คือว่า ความรุนแรงในภาคใต้ส่วนใหญ่มันมาจากทหารครับ พุดกันอย่างไม่เกรงใจ ไม่ได้มาจากมุสลิม ไม่ได้มาจากชาวบ้าน เพราะคุณทักษิณให้อำนาจทหาร-ตำรวจมาก และไม่ใช้ให้อำนาจอย่างเดียว ให้เงินมากด้วย คุณมีเบียดเบียนมากเลย หลายหมื่น เขาก็ต้องอยากอยู่ที่นั่นอยากรักษาส่วนนี้ไว้ เมื่อไม่มีปัญหา ก็ต้องสร้างให้มันมีเรื่อยๆ และถ้าคุณติดตามเรื่องปักษ์ใต้ มันจะมีอย่างนี้ตลอดเวลาคับ ถึงปีงบประมาณที่ก็จะสร้างเหตุการณ์ขึ้นมาที เพื่อจะเอางบประมาณ แต่คนเราไม่ได้ลงไปแก้ปัญหาที่พื้นฐาน เพราะวาลึกๆ ไม่ว่าทหารก็ตี ตำรวจก็ตี ข้าราชการพลเรือนก็ยังคงดูถูกราษฎรอยู่ เห็นราษฎรโง่ ยิ่งราษฎรที่เราไม่รู้ภาษาเขาก็ยิ่งเห็นว่าเขาเลวร้ายเรียกเขาว่าแขก เขาเป็นมุสลิม ปิดหูปิดตาเขา ก็หาว่าอย่างโน้นอย่างนี้ เขามีสิทธินะ...เขาจะใช้ผ้าคลุมหัว ก็หัวเขา จะปิดหัวก็ช่างเขา

ถ้าเราเริ่มเคารพกันมันจะเปลี่ยนครับ ผมมีลูกศิษย์คนหนึ่งนะครับเขาเพิ่งได้เป็นนายอำเภอเมื่อปีกลายนี้เอง เดิมเขาชื่อแขกแบบอาหรับ ไม่ได้เป็นนายอำเภอ พอเปลี่ยนชื่อไทยได้เป็นนายอำเภอ เมืองไทยมันเรื่องซึ่งผิงเป็นเรื่องสำคัญครับ เรื่องสำคัญเป็นเรื่องซึ่งผิง นำเสียดาย ๒ ต่อฉบับหน้า

ภาพ sianza.com

น่านาทัตณะ ในปัญหาพระบัณเตาะกะ

จาก “เอ็กซ์ไซท์ ไทยโพสต์” ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ พาดหัวข่าวใหญ่ว่า
“จับพระบัณเตาะกะบัตสิกอดโยมลงเว็บพบอยู่ใน จว.นนท์”
เกิดเรื่องสะเทือนใจชาวพุทธอีกแล้ว พระเกย์เปิดรีสอร์ทมั่วชาย
เล่นน้ำตก สวมกอดกันโจ่งครึมพร้อมถ่ายรูปรูปร่างผ่านเว็บไซต์ สำนักงาน
พระพุทธศาสนาเข้าตรวจสอบ คาดเป็นพระในจังหวัดนนทบุรี

เมื่อผู้สื่อข่าวสอบถามนายวิชัย ธรรมเจริญ หัวหน้าส่วนคุ้มครองพระพุทธศาสนา สส. กล่าวว่าการแสดงออกของพระสงฆ์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ หากไม่กระทำเกินเลยขอบเขตพระธรรมวินัยหรือกิจของสงฆ์ ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร แต่อย่างไรก็ตาม เวลานี้ได้มีพระสงฆ์เป็นเกย์หรือกะเทยกันมากขึ้น กลายเป็นอีกปัญหาหนึ่งของสังคมไทย เนื่องจากขั้นตอนการกั้นกรองคุณสมบัติผู้บวชทำได้ยาก และยังมีเรื่องของสิทธิมนุษยชนเข้ามาเกี่ยวข้อง

ประเด็นดังกล่าว ปรากฏว่าพระธรรมกิตติมนี เจ้าคณะจังหวัดนนทบุรี เจ้าอาวาสวัดเฉลิม-พระเกียรติวรวิหาร แจ้งว่า ได้พิจารณาแล้ว ไม่เห็นว่าพระนฤพนธ์ทำผิดวินัย การที่พระไปเที่ยวนอกสถานที่ถือเป็นเรื่องธรรมดา และยังไม่มีความผิดฐานใดว่าพระรูปนั้นเป็นเกย์ เพียงแต่อาจจะมีความผิดไม่เหมาะสมแค่ตักเตือนเท่านั้น

ด้านพระราชธรรมนิเทศ หรือพระพยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว กล่าวว่า...

ทุกวันนี้วงการพระภิกษุสงฆ์มีจำนวนพระเกย์หรือกะเทยเพิ่มมากขึ้น คาดว่าจะมีถึง ๕% โดยแบ่งเป็น ๒ พวกคือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมเรียบร้อย มีหัวใจศรัทธาและไม่ทำเรื่องเสื่อมเสียต่อพุทธศาสนา แต่อีกพวกหนึ่งคือชอบลวงละเมิดทางเพศ เช่น กอดจูบลูบไล้ และมักจะรวมกลุ่มไปเที่ยวเตร่ในป่าเขาหรือน้ำตก จากนั้นก็จะนำรูปถ่ายมาเผยแพร่ลงในเว็บไซต์เป็นที่ทุเรศสายตาแก่ชาวพุทธ

“พวกนี้ถือเป็นมารศาสนา ทำให้วงการพระสงฆ์เสียหายยับเยิน อาตมาอยากให้ผู้พุทธศาสนิกชนและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องช่วยกันปกป้องคุ้มครองพุทธศาสนา เพราะทุกวันนี้กฎระเบียบพระสงฆ์หย่อนยาน พวกสามเณรหรือพระบวชใหม่ก็เลยขี้ใจทำทั้งแต่งหน้าทาปากและเดินบิณฑบาตมาเห็นแล้วอูจาด เป็นเรื่องไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง ทั้งนี้ หากอาตมาเห็นพระลูกวัดเป็นเกย์ก็จะตักเตือนให้หยุดแสดงพฤติกรรมลวนลามทางเพศ

หากไม่เชื่อฟังก็ต้องจัดการสึกแน่นอน”

พระธีรอาจารย์ผิด

เห็นภาพ-อุทาน!อย่างนี้ไม่ใช่พระ

สมเด็จพระมหาธีรจารย์ เจ้าคณะใหญ่กลาง เจ้าอาวาสวัดชนะสงคราม กรุงเทพฯ กล่าวถึงข่าวการประพฤติตนไม่เหมาะสมของพระนฤพนธ์ ดิสสวโร เจ้าอาวาสวัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ที่นำทีมพระซึ่งมีพฤติกรรมเป็นเกย์ไปเที่ยวน้ำตก พักรีสอร์ทกับกลุ่มชายวัยรุ่นและมีการโอบกอดถ่ายภาพลงอินเทอร์เน็ต ว่าพฤติกรรมดังกล่าวตามที่ปรากฏทางสื่อเข้าข่ายผิดอยู่แล้ว อย่างน้อยทุกขกรรม เพราะเสื่อมเสียเกียรติของสงฆ์อย่างยิ่ง ทั้งนี้ พระสงฆ์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ก็ไม่สามารถบวชได้อยู่แล้ว กล่าวคือคนที่ เป็นเกย์ห้ามบวช หรือบวชแล้วพบภายหลังก็ต้องให้สึก แต่จะมีแนวทางวินิจฉัยอย่างไรว่าเป็นกะเทยก็อีกเรื่องหนึ่ง

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๒๕ พระพุทธองค์ทรงบัญญัติห้าม บุคคลที่ต้องห้ามท่านเรียกว่า “อภัพบุคคล” ไม่ให้บวชโดยเด็ดขาด หากพลัดบวชเข้ามาได้ ถ้ารู้เมื่อไหร่ก็ต้องให้สึกออกไปทันที มีดังต่อไปนี้

ไม่ใช่มนุษย์ (นาค) ๑

คนฆ่ามารดา ๑ ฆ่าบิดา ๑

เป็นคนฆ่าพระอรหันต์ ๑

ประทุษร้ายนางพระภิกษุณี ๑

คนลักเพศ ๑

อุกโตพยัญชนก(คนมี ๒ เพศ) ๑

บัณฑิต ๑

ไปเข้ารีตเดียรถีย์ ๑

เคยต้องปาราชิกไปแล้ว ๑

เป็นผู้ก่อสังฆเภท ๑

และ ทำร้ายพระศาสดาจนถึงห้อพระโลหิต ๑

บัณฑิตเป็นโง่ ? ท่านว่าชายมีโรคจะกล้า

ประพัตินอกรีตในทางเสพกาม ยั่วยวนชายอื่น ให้เป็นเช่นกัน หรือชายที่ถูกตอน และกะเทยโดย กำเนิด

สำหรับอุกโตพยัญชนก พระอรรคกถาจารย์ อธิบายว่าหญิงก็มี ชายก็มี ทั้งนี้ มีภาวะรูปของ เครื่องเพศตรงข้ามปรากฏโดยลัทธิฐานด้วย

มูลเหตุที่ห้ามบ้นเทาะกัมีให้อุปสมบท

ก็โดยสมัยนั้นแล บ้นเทาะกัคนหนึ่งบวชใน สำนักภิกษุ เธอเข้าไปหาภิกษุหนุ่มๆ แล้วพูดชวน อย่างนี้ว่า มาเถิดท่านทั้งหลาย จงประทุษร้าย ข้าพเจ้า (ชวนร่วมเพศ) ภิกษุทั้งหลายพูดรุกราน ว่า เจ้าบ้นเทาะกัจงฉิบหาย เจ้าบ้นเทาะกัจงพินาศ จะประโยชน์อะไรด้วยเจ้า.

เธอถูกพวกภิกษุพูดรุกราน จึงเข้าไปหาพวก สามเณรโคงผู้มีร่างล่ำสัน แล้วพูดชวนอย่างนี้ว่า มาเถิดท่านทั้งหลาย จงประทุษร้ายข้าพเจ้า. พวก สามเณรพูดรุกรานว่า เจ้าบ้นเทาะกัจงฉิบหาย เจ้าบ้นเทาะกัจงพินาศ จะประโยชน์อะไรด้วยเจ้า. เธอถูกพวกสามเณรพูดรุกราน จึงเข้าไปหาพวก คนเลี้ยงช้างคนเลี้ยงม้า แล้วพูดอย่างนี้ว่า มาเถิด ท่านทั้งหลาย จงประทุษร้ายข้าพเจ้า.

พวกคนเลี้ยงช้างพวกคนเลี้ยงม้า ประทุษ ร้ายแล้วจึงเพ่งโทษ ดิเตยณ โพนทะนาว่า พระ สมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้เป็นบ้นเทาะกั บรรดาพวกสมณะเหล่านี้ แม้พวกใดที่มีไซ่บ้นเทาะกั แม้พวกนั้นก็ประทุษร้ายบ้นเทาะกั (ทั้งเดาะทั้ง ไม่เดาะก็คงจะมั่วกันหมดแล้ว) เมื่อเป็นเช่นนี้ พระสมณะเหล่านี้ก็ล้วนแต่ไม่ใช่เป็นผู้ประพัติน พรหมจรรย์.

ภิกษุทั้งหลายได้ยินพวกคนเลี้ยงช้าง พวกคน เลี้ยงม้า พวกคนเพ่งโทษ ดิเตยณ โพนทะนาอยู่ จึง กราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค.

พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย บ้นเทาะกั ภิกษุไม่พึงให้อุปสมบท ที่อุปสมบทแล้วต้องให้สึกเสีย.

มูลเหตุห้ามอุปสมบทอุกโตพยัญชนก (คนมี

๒ เพศ)

ก็โดยสมัยนั้นแล อุกโตพยัญชนกคนหนึ่งได้ บวชในสำนักภิกษุ. เธอเสพเมถุนธรรมในสตรีทั้ง หลาย ด้วยปฐินิมิต (อวัยวะของบุรุษ) ของตน บ้าง ให้บุรุษอื่นเสพเมถุนธรรมในอิตถินิมิต (อวัยวะของสตรี) ของตนบ้าง. ภิกษุทั้งหลายจึง กราบทูลเรื่องนั้นแต่พระผู้มีพระภาค. พระผู้มี พระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุ ทั้งหลาย อุกโตพยัญชนก ภิกษุไม่พึงให้อุปสมบท ที่อุปสมบทแล้วต้องให้สึกเสีย.

บทสรุป ปัญหาพุทธศาสนาที่เกิดขึ้นอย่าง มากมายในปัจจุบัน เหตุสำคัญประการหนึ่งเกิด มาจากไม่มีการคัดเลือกบุคคลากร ที่จะเข้ามาสืบ ทอดอายุพระศาสนา จึงได้บุคคลากรที่เข้ามา ทำลายพระศาสนาเสียมากกว่า ขนาดชาวบ้าน ปลุกพืชผัก ก็ยังมีการคัดเอาแต่เมล็ดพันธุ์ที่ดี เพื่อให้ไร่นาของตนอุดมสมบูรณ์ แต่การคัดคน เข้ามาเป็นพระ เพื่อจะได้มาเป็นผู้นำแสงสว่าง นำทางชีวิตของผู้คนให้พ้นทุกข์ ซึ่งพระพุทธรองค์ ทรงมอบอำนาจการคัดสรรบุคคลให้คณะสงฆ์ เป็นผู้ร่วมกันพิจารณา

แต่ในปัจจุบัน คณะสงฆ์ที่ทำหน้าที่คัดสรร บุคคล ซึ่งเรียกกันว่า **“พระอันดับ”** แทบจะไม่มี ความหมายอะไร นอกจากเป็นเพียงแค่ **“หุ่น”** มานั่งร่วมพิธีให้ครบจำนวนเท่านั้น จนมีสำนวน พูดกันว่า **“มานั่งเป็นพระอันดับ”** ซึ่งหมายถึงมา นั่งแบบไม่มีความหมายอะไร และที่น่าห่วงยิ่ง กว่านั้น เมื่อได้บุคคลอันตรายเข้ามาแล้วกลับไม่ กล้าที่จะจัดการกันให้เด็ดขาด ตามพุทธบัญญัติที่ ได้ห้ามไว้ อีกไม่นาน ศาสนาพุทธก็คงจะเลอะไป กับตุ๊ด เกย์ ทอม ดี ด้วยประการฉะนี้ **๒**

คนศีระโหล่นไร้ศีลวัตร

พูดเท็จ ไม่นับเป็นสมณะ

เขามีแต่ความอยากและความโลภ

จักเป็นสมณะได้อย่างไร (พุทธวจนะ)

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตือโสภ

บทที่ ๔

เครื่องมือช่วยในการปฏิบัติสมาธิภาวนา

การมีสติคอยเฝ้าดูอารมณ์ความรู้สึก
๑๐. อยากรในกรอบของ “ศีล” ที่กำหนด
นั้นๆ อย่างต่อเนื่องทั้งกลางวันกลางคืน ก็คือการ
สร้าง “สติสัมโพชฌงค์” และการวิเคราะห์ต่อไป
จนสามารถแยกแยะลักษณะของคลื่นความรู้สึก
อยากที่เกิดขึ้นในขณะนั้นๆ ได้ว่า มีระดับความ
เข้มข้นมากน้อยแค่ไหน (เป็นระดับ ๕, ๔, ๓, ๒
หรือ ๑ ขีด) ก็คือการสร้าง “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”
การสอดส่องดูความเกิดขึ้นของอารมณ์ความรู้สึก
อยากนั้นๆ แล้วพยายามหาวิธีต่อสู้เอาชนะเพื่อ
สลัดอารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าวให้หมดไป
ก็คือการสร้าง “วิริยสัมโพชฌงค์” ซึ่งหากสามารถ
ปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง และเอาชนะกิเลสตัณหา
อุปาทานในเรื่องนั้นๆ ได้ ถึงขั้นไม่ละเมิดต่อศีลที่

กำหนดได้อย่างมั่นคง (“คลื่นกิเลส” ไม่แรงถึงระดับ
๕, ๔, ๓ อย่างต่อเนื่อง จนแน่ใจว่า “อุปาทานขันธ”
เรื่องนั้นๆ ถูกทำให้สลายตัวได้แล้วในระดับหนึ่ง)
ความดีใจความภาคภูมิใจก็จะเกิดขึ้นเป็น “ปีติ
สัมโพชฌงค์” ซึ่งเมื่อสั่งสมจนจิตสงบระงับจาก
กิเลสมากขึ้นๆ ก็จะพัฒนาต่อไปเป็น “ปัสสัทธิ-
สัมโพชฌงค์” การปฏิบัติในขั้นตอนนี้คือการปฏิบัติ
“สังวรปธาน” (ความเพียรในการสำรวมระวังให้
ตนปฏิบัติธรรมให้ดีให้ได้อยู่เสมอ) และ “ปธาน-
ปธาน” (ความเพียรในการกำจัดความอยาก) อัน
เป็น ๒ ข้อต้นในหลัก “สัมมัปปธาน ๔”

๑๑. อย่างไรก็ตามถึงแม้จะสามารถสลาย
“กิเลสตัณหาอุปาทาน” หรือ “อุปาทานขันธ”
ในเรื่องนั้นๆ ได้แล้วในระดับหนึ่ง โดยแม้ “คลื่น

กิเลส” จะปรากฏไม่เกินระดับ 2 ขีด (หรือนานๆ ครั้งอาจขึ้นถึงระดับ ๓ ขีดก็ได้) อันทำให้มั่นใจว่าจิตมีความตั้งมั่น ถึงระดับที่กิเลสตัณหา นั้นจะไม่เป็นเหตุปัจจัยภายในที่จะสามารถทำให้เราละเมิดออกนอกกรอบของ “ศีล” ที่ตั้งไว้ดังกล่าวอย่างแน่นอนอนก็ตาม แต่ก็ยังมี “ระลอกคลื่นกิเลส” เกิดขึ้นแฉ่วๆ ในระดับ ๒ หรือ ๑ ขีด ปรากฏให้เห็นเป็นที่น่ารำคาญใจโดยไม่ยอมหมดไปสักที กรณีนี้จะต้องอาศัยการพยายามอ่าน “จิตในจิต” ลึกลงไป ต้องใช้ญาณปัญญาที่ละเอียดขึ้น เพื่อตรวจทบทวนว่ายังมีเศษของกิเลสตัณหาความหลงติดหรือ “อุปาทานขันธ” อะไรตกค้างอยู่ในจิตส่วนลึกบ้าง แล้วพยายามสำรวจเศษของอุปาทานขันธดังกล่าวให้หมด (ซึ่งในขั้นตอนนี้จะกระทำได้ยากกว่าการปฏิบัติตามข้อ ๑๐ ที่ผ่านมา เพราะเป็นการสู้กับภวตัณหาที่มีความละเอียดแฝงอยู่ในจิตใต้สำนึกส่วนลึก) ซึ่งถ้าหากสามารถล้างได้สะอาดสิ้นเกลี้ยง ก็จะพัฒนาต่อไปเป็น “สมาธิ-สัมโพชฌงค์” และ “อุเบกขาสัมโพชฌงค์” ตามลำดับ โดยสุดท้ายเมื่อสามารถสำรวจกิเลสตัณหา นั้นๆ ได้หมดเกลี้ยงแล้ว เมื่อนั้นแม้แต่ “ระลอกคลื่นของกิเลส” ที่เคยเกิดขึ้นแฉ่วๆ ระดับไม่ถึง ๑ ขีด ก็จะไม่ปรากฏให้เห็นอีก เป็นต้น การปฏิบัติในขั้นตอนนี้ก็คือ การปฏิบัติ “ภาวนาประธาน” (ความเพียรในการทำให้เกิดผล ซึ่งหมายถึง การปฏิบัติจนมีความเจริญของปรมัตถธรรมปรากฏได้จริง ด้วยสมถภาวนากับวิปัสสนาภาวนา นั่นเอง) และ “อนุรักษนาประธาน” (ความเพียรในการตามรักษาผลให้ตั้งมั่น) อันเป็นอีก ๒ ข้อปลายในหลัก “สัมมัปปธาน ๔”

๑๒. เทคนิคการอ่าน “คลื่นกิเลส” ตามที่อธิบายมานี้ จะสามารถช่วยให้อ่าน “อาการ ลิงคะ นิमित อุเทส” ของสภาวะจิตที่ถูกครอบงำโดยอุปาทานขันธได้ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงขั้นสามารถกำหนดตัวชีวิต หรือเครื่องหมายที่เป็นหน่วยวัดได้ (ซึ่งเรียกว่า “นิमित”) จนเห็นเป็นกราฟของ “คลื่นอารมณ์ความรู้สึกอยาก” อัน

จะเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาเรียนรู้ลักษณะของกิเลสตัณหาอุปาทานต่างๆ โดยสามารถเทียบเคียงกับ “ภาษา” (ซึ่งเรียกว่า “อุเทส”) ตามพุทธพจน์ที่ปรากฏหลักฐานในพระไตรปิฎกได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นต่อไป

บทสรุป

การปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ ด้วยการพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปในอุปาทานขันธ ๕ ตามที่พระพุทธองค์ตรัสถึงในสังคีตสูตร ทิฆนิกาย ปาฏิวารค ก็คือการปฏิบัติ “สัมมาสมาธิของพระอาริยะ” อันมีเหตุมีองค์ประกอบของสัมมาอาริยมรรคอีก ๗ องค์ ตามหลักของสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ (ซึ่งเป็นมรรคอาริยสังข์ข้อสุดท้ายในอาริยสังข์ ๔ ที่พระพุทธองค์ตรัสรู้) ดังที่พระพุทธองค์ตรัสอธิบายไว้ในมหาจิตตาริสกสูตร มัชฌิมนิกาย อุปริภณาสก (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

การปฏิบัติสมาธิภาวนาแบบนี้ต้องเริ่มต้นด้วยการมี “ศีลสิกขา” โดยกำหนดขอบเขตของ “กิเลสตัณหาอุปาทาน” หรือ “อุปาทานขันธ” ตัวที่ต้องการจะทำให้เสื่อมสลายไป (ภายใต้กรอบของศีลที่จะปฏิบัติ) เพื่ออาศัยเป็น “กรรมฐาน” ในการปฏิบัติสมาธิภาวนา

เมื่อจับเป้าของ “กิเลสตัณหาอุปาทาน” ส่วนที่ตั้งใจจะกำจัดนั้นๆ ได้แม่นยำถูกต้องเป็น “สัมมาทิฐิ” ไม่จับประเด็นผิด หรือจับเป้าหมายผิดจนกลายเป็น “ศีลพทุพาพาน” แล้ว ก็อาศัยสติที่เป็น “สัมมาสติ” หรือ “สติสัมโพชฌงค์” พยายามสอดส่องดูอารมณ์ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นจากอุปาทานขันธตัวนั้นๆ อยู่ตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน หากสามารถดักจับอารมณ์ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นได้ในขณะใด ก็ให้พิจารณาต่อไปเป็น “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” เพื่อจำแนกว่าอารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าวมีมากน้อยแค่ไหน “จับอาการ ลิงคะ นิमित อุเทส”

ของกิเลสตัณหาตัวนั้นๆ ให้ชัดว่า มีระดับของ “คลื่นความอยาก” มากน้อยแค่ไหน (อยาก ระดับ ๕, ๔, ๓, ๒ หรือ ๑) พร้อมกับพยายาม ใช้ความเพียรที่เป็น “สัมมาวายามะ” หรือ “วิริยสัมโพชฌงค์” ต่อสู้เอาชนะเพื่อสลัดอารมณ์ ความรู้สึกนั้นๆ ออกไปจากจิตให้ได้จริงๆ โดยทำ อย่างเอาจริงเอาจัง ไม่เป็น “ศีลพทปรามาส” กระบวนการปฏิบัติในขั้นตอนเหล่านี้ก็คือ “จิต- ลึกษา” ขณะเดียวกันก็อ่าน “จิตในจิต” ใช้ญาณ ปัญญาเจาะลึกต่อไป เพื่อล้างกิเลสตัณหา หรือ “อุปาทานขันธ” ในส่วนที่ละเอียดยิ่งขึ้นไป ใน ขั้นตอนของ “ปัญญาลึกษา” เพื่อไม่ให้คลื่นกิเลส ในเหตุปัจจัยนั้นๆ ปรากฏให้เห็นอีก แม้เป็นเพียง ระลอกคลื่นแผ่วๆ ก็ตาม

จากวิธีการปฏิบัติสมาธิภาวนาตามที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า “ศีล สมาธิ ปัญญา” เป็นกระบวนการ ประพฤติปฏิบัติที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และถ้าเข้าใจวิธีการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็น “สัมมาสมาธิ” อย่างถูกต้องตามหลักการที่ กล่าวมานี้แล้ว การปฏิบัติสมาธิภาวนา ๓ แบบ แรกตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ในสังคีตสูตร ไม่ว่าจะ เป็นสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสงบสุขใน ปัจจุบัน (ทิฐฐธรรมสุขวิหาร) สมาธิภาวนาที่เป็น ไปเพื่อญาณทัศนะ หรือสมาธิภาวนาที่เป็นไป เพื่อความถึงพร้อมแห่งสติ อันล้วนแต่เป็นวิธีฝึก ควบคุมจิตแบบใดแบบหนึ่งที่เราเรียกรวมๆ ว่า “เจโตสมถะ” ก็จะมีคุณูปการ และเป็นอุปการะ อย่างมากต่อการช่วยให้มีสติอ่าน “อารมณ์ความ รู้สึกอยาก” ได้แว่วไวยิ่งขึ้นมีกำลังที่จะสลัดอารมณ์ ความรู้สึกอยากนั้นๆ ออกไปจากจิตได้ง่ายขึ้น รวดเร็วขึ้น (เพราะมีโอกาสสัมผัสสรสของความ สงบในจิต อันเป็นรสที่ประณีตกว่าความอยากใน กามตัณหา หรือภวตัณหา ที่เกี่ยวเนื่องกับวัตถุซึ่ง มีภาระให้ต้องดิ้นรนแสวงหาอยู่อีก การสลัด ความหลงติดในรสที่หยาบกว่าจึงกระทำได้ง่าย เมื่อได้เทียบเคียงกับรสที่ละเอียดประณีตกว่า ดังกล่าว) ตลอดจนมีกำลังของจิตที่จะตามรู้ความ

ละเอียดของกิเลสตัณหาอุปาทานในระดับที่ซ่อน ตัวอยู่ในจิตส่วนลึกได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การฝึกเจโตสมถะอย่างถูกวิธี โดยไม่ไปหลง ติดในความสงบ หลงภาพนิมิต หรือหลงพลังงาน พิเศษที่เกิดจากการรวมจิตเป็นสมาธิ (อันมี ขอบเขตจำกัด แต่ก็มักไปหลงไหล คิดว่าเป็นการ เข้าถึงอำนาจเหนือธรรมชาติที่ไร้ขอบเขต ซึ่ง สามารถจะบันดาลให้เกิดสิ่งต่างๆ ตามที่เราตั้ง จิตอธิษฐานขอได้) ก็จะมีอุปการะมากต่อการช่วย เสริมวิธีปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อโลกุตระธรรม พระพุทธองค์จึงตรัสว่า บุคคลที่ได้ทั้งโลกุตระธรรม และเจโตสมถะจะสมบูรณ์ที่สุด รองลงมาคือได้ โลกุตระธรรมแต่ไม่ได้เจโตสมถะ รองลงมาคือได้เจ โตสมถะแต่ไม่ได้โลกุตระธรรม และสุดท้ายคือไม่ได้ อะไรเลยทั้ง ๒ อย่าง

เมื่อสามารถทำให้ “กิเลสตัณหาอุปาทาน” หรือ “อุปาทานขันธ” เสื่อมสลายตัวไปได้ถึงจุด มวลวิกฤติ (Critical mass point) หนึ่งๆ ก็จะสามารถประจักษ์ถึงโลกทัศน์ใหม่ที่เปลี่ยนแปลง ไปจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ จนกลายเป็น “ภพภูมิ” ใหม่ หรือเสมือนมี “ชีวิต” ที่เกิดใหม่ (อันเรียกว่าเป็นการเกิดแบบโอปปาติกโยนิ) ใน โลกใหม่ที่ “อยู่เหนือโลก” แห่งภพภูมิเดิมที่เคย ติดปลักอยู่นั้น โดยภายใต้ “โลก” หรือ “ภพภูมิ” ใหม่ (อันอาจเรียกว่าเป็น “เทวโลก” ชนิด “โลกุตระโลก” ระดับใดระดับหนึ่ง) จะมีสภาพ ของปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ น้อย กว่าภาวะความบีบคั้นในภพภูมิเดิมอย่างมีนัย สำคัญที่สัมผัสรับรู้ได้ชัดเจน

การค้นพบ “กุญแจ” ที่จะไขเข้าไปสู่ “มิติที่ ๕” ของเอกภพ จนสามารถพบวิถีทางที่จะควบคุม โลกภายใต้อวกาศและเวลา ๔ มิติ อันเป็น “เอกภพ ที่ถูกรู้” จากในมิติที่ ๕ ของ “กรอบการรับรู้” หรือ “จิตที่เป็นตัวรู้” ก็คือการค้นพบจุดเริ่มต้นของ เส้นทางที่จะเข้าสู่กระแสแห่งโลกุตระธรรม

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ควายน้อยพยายามลุกขึ้นยืน
แต่ก็ล้มหัวทิ่มลงไปกองกับพื้น
มันร้องอะแอะๆ เรียกหาแม่
ส่วนแม่ก็ร้องอะแอะๆ เหมือนจะบอกลูกว่า
ล้มแล้วลุกขึ้นมา ลองใหม่อีกสิลูก
ไม่นานควายน้อยก็ลุกขึ้นยืนได้

ดวงตะวันโผล่พ้นยอดไม้ยามเช้า นกกากินร้อน
เริงรำหาอาหารท่ามกลางบรรยากาศสดชื่น
ควายตัวเมียท้องแก่ใกล้จะตกลูก เดิน
วนเวียนในคอกตั้งแต่เช้ามืดทำเจ้าของเปิดคอก
อย่างใจจดใจจ่อ เพื่อจะได้ออกไปและเล็มหญ้าใน
ท้องทุ่ง ช่วงฤดูแล้งชาวบ้านนิยมปล่อยวัวควาย
ให้ออกไปหากินหญ้าตามท้องทุ่งนาโดยไม่ต้อง
ตามไปเลี้ยง พอใกล้ค่ำมันก็จะพากันกลับมายัง
คอกที่เคยนอน เจ้าของเพียงคอยต้อนรับเข้าไปใน
คอกเท่านั้น

ประตูคอกเปิดออก เจ้าควายท้องแก่สะบัด
หัวไปมาตีใจที่จะได้ออกไปกินหญ้า เสียงหมาก-
กะโหล่ง*ดั่งปองแป้งๆ และวัวควายส่งเสียงร้อง
เรียกหาเพื่อนฝูงควายที่ชาวบ้านปล่อยจากคอกอื่น
วัวควายกินหญ้าเป็นฝูงใหญ่กลางท้องทุ่ง ได้ยิน
แต่เสียงหมากกะโหล่งและกระดิ่งน้อยใหญ่ดั่ง
ประสานเสียงยามมันสะบัดหัวก้มๆ เงยๆ กินหญ้า

ควายงาน

*แผ่นเหล็กตัดรูปกระบอกเท่ากระป๋องนม มีแท่งไม้แขวนตรงกลางแล้วนำไปห้อยคอควาย หากเป็นวัวจะห้อยกระดิ่งรูปทรงเหมือน
ระฆังใบเล็ก ส่วนมากจะทำด้วยทองเหลือง หมากกะโหล่งหรือหมากกะหล่งทั้งเล็กและใหญ่ที่ห้อยแขวนคอวัวควายนั้น เวลา
เคลื่อนไหวแท่งเหล็กหรือไม้ที่ห้อยตรงกลางจะแกว่งไปกระทบเหล็กทรงกลมของหมากกะโหล่งเป็นเสียงดั่งแป้งแป้ง เสียงจะดั่ง
ไปไกลหลายร้อยเมตร เพื่อให้ชาวไร่ชาวนารู้ว่าวัวควายเดินมาใกล้สวนแล้ว จะได้ป้องกันหรือขับไล่ได้ทันทั่วทั้งที่ และเวลาใกล้ค่ำ
เมื่อวัวควายเดินกลับจากนา เจ้าของได้ยินเสียงกระดิ่งหมากกะโหล่งก็จะเตรียมต้อนรับวัวควายเข้าคอก

ช่วงหน้าแล้งควายจะพอมีความสุขอยู่บ้าง เพราะว่างจากการงานและเป็นช่วงผสมพันธุ์ แต่เมื่อถึงฤดูทำนามันจะทำงานหนักทีเดียว หากตัวไหนโชคดีได้ลากไถในพื้นที่นาที่ดินร่วนก็จะเบาแรงไม่ค่อยเหนื่อย แต่ตัวที่โชคไม่ดีไปลากไถในแปลงนาที่ไม่มีปุ๋ย ดินแน่นแข็ง จะหนักแรงมาก ลากไถไม่นานขาทั้งสี่แทบจะหมดแรง แต่คนไม่เคยคิดถึงความสุขที่ของมันที่เกิดมาร่วมเป็นสัตว์โลกที่มีเลือดเนื้อ มีจิตวิญญาณรู้ทุกข์รู้สุขร้อนหนาวไม่ต่างจากคน ซ้ำร้ายเมื่อลากไถทำนาเสร็จ เจ้าของก็ขายมันให้โรงฆ่าสัตว์ โดยไม่คิดถึงคุณค่าของมันแม้แต่น้อย

ช่วงป่วยอากาศร้อนระอุ แม่ควายท้องแก่เดินมาหยุดพักที่ร่มไม้ใหญ่กลางทุ่ง สบแดดหัวไปมา เสียงหมากกะโหล่งดังปองแป้งๆ ลักพักมันแสดงท่าทีปวดท้อง ไม่นานส่วนหัวของเจ้าควายน้อยก็โผล่ออกมา แม่ควายเบ่งเป็นพั๊กๆ ควายตัวน้อยจึงค่อยๆ เคลื่อนตกลงไปกองกับพื้นหญ้า แม่ควายใช้ลิ้นเลียทำความสะอาด ใช้ปากกัดตรงสายสะดือของลูกน้อยจนขาด แล้วมันก็กลืนกินเข้าไป

พอตกลูกแม่ควายที่ดูเรื่อยๆ ก็ดูขิงขังระว่างภัยเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด และไม่นานรกควาย (เป็นก้อนเนื้อเยื่อขนาดเท่าลูกตะกร้อ) ก็ตกหลุดออกมา มันรีบกินรกจนหมดไม่มีเหลือ เป็นธรรมชาติของควายตัวเมียที่จะกินรกของมันเองทุกครั้งที่ตกลูก มันอาจจะกลัวว่าพวกสัตว์ที่กินเนื้อจะได้กลิ่นคาวของรก แล้วพากันมากินและอาจจะรุมทำร้ายลูกมันด้วย หรืออาจจะเป็นธรรมชาติของควายมันคงรู้ว่ากินรกเข้าไปก็เป็นยาบำรุงและเสริมภูมิคุ้มกันร่างกายในช่วงหลังจากตกลูกก็อาจเป็นไปได้ แต่ชาวบ้านนิยมนำเอารกของวัวควายที่เขาเรียกว่าน้องควาย นำไปต้มทำอาหารรสเลิศ มีการซื้อขายราคาแพงกว่าเนื้อสดๆ ถึงสองเท่า ดังนั้นถ้าชาวบ้านรู้ว่าควายท้องแก่ใกล้ตกลูก เขาจะกักตัวมันไว้ ฝึาคอยจ้องไม่ห่าง พอมันตกลูกแล้วรกกตกตามออกมา คนจะรีบฉวยรกเอามา

ก่อนที่มันจะกินเข้าไป

เจ้าควายน้อยนับว่ายังโชคดี ได้เกิดมาลิ้มตาดูโลก เพราะมีแม่ควายอีกหลายตัวถูกขายเข้าโรงฆ่าสัตว์ในช่วงท้องแก่ ทำให้ลูกน้อยในท้องพลอยตายตามไปด้วย

ควายน้อยพยายามลุกขึ้นยืน แต่ก็ล้มหัวทิ่มลงไปกองกับพื้น มันร้องอะแอะๆ เรียกหาแม่ ส่วนแม่ก็ร้องอะแอะๆ เหมือนจะบอกลูกว่า ล้มแล้วลุกขึ้นมา ลองใหม่อีกสิลูก ไม่นานควายน้อยก็ลุกขึ้นยืนได้ แล้วเดินไปหาแม่เอาปากซุกดูดนมตามธรรมชาติโดยไม่มีใครชักนำ

ฤดูการทำนามาถึง ควายแม่ลูกอ่อนซึ่งเป็นควายงานถูกจูงออกจากคอกตั้งแต่เช้ามืด เพื่อไปลากคันไถที่ท้องนา เจ้าควายน้อยวัยสามสี่เดือนเดินเบียดลีซ้างแม่ตามไปด้วย เมื่อมาถึงแปลงนาเจ้าของเอาเชือกเส้นใหญ่มีบ่วงขดปมล้อมคอพอดกับคอของควายตัวน้อย เพราะควายยังตัวเล็กจึงไม่พร้อมที่จะสนตะพาย แล้วจูงมันไปมัดไว้กับต้นไม้ใกล้ๆ ส่วนแม่ถูกนำไปลากไถ ควายน้อยร้องอะแอะๆ อะแ้ว หาแม่อยู่ไม่ขาด ไม่ต่างไปจากเด็กน้อยติดแม่ ส่วนแม่ก็จะส่งเสียงร้องตอบอะแอะๆ อะแ้วๆ ดังจะบอกลูกว่าให้รอแม่อยู่ตรงนั้นก่อน แม่ทำงานลากไถแล้วเสร็จถึงค่อยมากินนมลูก

เกิดมาเป็นควายบ้าน ส่วนมากต้องถูกเกณฑ์ไปใช้แรงงาน เป็นการทำงานฟรีไร้ค่าตอบแทนไปจนตลอดชีวิต หมดสิทธิ์ที่จะเรียกร้องความปรานีได้แม้จะเหนื่อยขนาดไหนก็ตาม

คนที่กดขี่ใช้แรงงานคนอื่นอย่างผิดกฎหมาย ใช้ทำงานอย่างหนักทุกขุทรมาน ไร้ความปรานี หรือการใช้แรงงานจากการค้ามนุษย์ค้ากาม ประหนึ่งว่าคนเหล่านั้นไม่ใช่คน ผู้ที่ทำกรรมหนักกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันตายไปเมื่อไหร่ วิบากกรรมร้อยแปดก็จะตามมาจัดสรรให้เข้าสู่วงจรกรรมหนักนั้นๆ ทันที จะทุกขุทรมานไปตลอดชาติแล้วชาติเล่าอย่างน่าสะพรึงกลัว

๒

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● ฟาสาง

ถ้า ณ ตอนนี้อะไรเรามองไปข้างหน้า แล้วเห็นเพียงแต่
หนทางที่โรยตัวด้วยความมืดมน... กับสองขาที่เริ่มสั่นเทาด้วย
ความกลัวต่อสิ่งที่จะต้องพบเจอข้างหน้า และข้างหลังของ
เราคือทางตันที่ไม่สามารถฝ่าออกไปได้ ฉันเชื่อว่าใครหลายๆ
คนคงเลือกวิธีเดียวกันกับฉัน นั่นก็คือหันหน้าเข้าสู่แหล่ง!
เป็นไงเป็นกันวิ่งเข้าชนให้รู้ตัวรู้แดงกันไปเลย!

ฝันที่ไม่ได้เลือก...

กับทางที่ต้องเดิน (ต่อ)

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๔)

ฉันขอบคุณตัวเองเหลือเกินที่วันนั้นเลือกที่จะใช้วิธีนี้ เพราะทำให้ในวันนี้ฉันยังคงยืนหยัดอยู่บนถนนสายนี้และได้ค้นพบแสงสว่างที่รออยู่ไม่ไกล เพราะเพียงแค่ว่าเข้าเป็นนักเรียนสัปดาห์ที่ ๑ ฉันก็ได้ซึมซับอะไรดีๆ มากมาย และที่สำคัญทำให้เข้าใจถึงเหตุผลของพ่อว่า ทำไมถึงได้ (ผลักไล่ไล่ส่ง) พาฉันมาเรียนที่นี่!

ฉันกับเพื่อนๆ เคยตั้งคำถามให้กำลังใจกันยามที่มีใครบางคนเริ่มท้อแท้ หหมดกำลังใจหรืออยากเดินแยกทางจากไปว่า... “สมมุตินะ! ถ้าเรามีลูกมีหลานหรือญาติพี่น้องที่เรารักมากๆ เนี่ย! เราจะอยากให้เขามาเรียนที่โรงเรียนสัปดาห์ที่ ๑ ใหม่? และถ้าใช่ลองถามตัวเองดูนะว่า...เพราะอะไร? แล้วทำไมตัวเองถึงไม่ทนอยู่ต่อ”

เชื่อว่านักเรียนสัปดาห์ที่ ๑ ทุกคนคงเจอปัญหาข้อนี้ได้ไม่ยาก และคำตอบของข้อนี้ก็คงจะเพียงพอที่จะทำให้ฉันหายเคืองพ่อได้สนิทใจ ความจริงฉันรู้สึกขอบคุณพ่อด้วยซ้ำที่พามาที่นี่! เหมือนจับฉันมาส่งกระแฉก ชัดสีฉวีวรรณให้ฉันได้มองเห็นตัวตนของตัวเอง

ฉันเข้าใจคำทำนายดวงของฉันแล้วล่ะว่า ถ้าเรียนอยู่ทางโลกทำไมถึงจะเรียนไม่จบ ไม่ถึงกับต้องพึ่งหมอดูเพียงแค่ว่าได้ก้าวเข้ามาพบเจอธรรมะ ฉันก็สามารถทำนายดวงของตัวเองได้ เพราะเราเท่านั้นเป็นผู้ลิขิตกรรมให้ตัวเราเองเหมือนกับสุภาสิตไทยที่เราได้ยินกรอกหูอยู่บ่อยๆว่า **“ทำดี ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”** นั่นแหละ!

รุ่นเรามีกันทั้งหมด ๙ คน เป็นหญิงชะ ๖ คน ชายเลยเหลือ ๓ คนพวกเราเป็นรุ่นบุกเบิกรุ่นที่ ๒ ของ สส.ภ. ขึ้นชื่อว่ารุ่นบุกเบิกแน่นอนว่า ต้องมีความทรงจำดีๆ และวีรกรรมเด็ดๆ มากมาย พวกเราก็คล้ายรุ่นหนูทดลองนั่นแหละ! ในช่วงนักเรียน ม. ๑ เป็นช่วงแห่งการปรับตัว พวกเราต่างก็พยายามที่จะทำความคุ้นเคยกับสภาพสิ่งแวดล้อมใหม่ให้ได้เร็วที่สุด โดยเฉพาะฉันที่เรียกได้ว่า Freshly สุดๆ แต่ในเมื่อฉันมาเพื่อพิสูจน์โรงเรียนในอุดมคติของพ่อถึงแม้คำตอบจะเริ่ม

แจ่มๆ ออกมาให้เห็นแล้ว แต่ก็เชื่อว่ายังมีอีกหลากหลายคำตอบที่ฉันยังคงไม่รู้ ระยะเวลา ๖ ปีต่อจากนี้ ฉันหวังว่าคงได้ค้นพบคำตอบที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ชีวิตเด็ก ม.๑ เป็นไปอย่างผู้ศึกษา เรียนรู้ *อานู เทียมดิน* พุดประโยคหนึ่งที่ทำให้ประทับใจจนทุกวันนี้ว่า..... “พวกอาโก้เหมือนพ่อแม่มือใหม่หัดเลี้ยงลูก ก็ลองผิด ลองถูก อาจทำให้ลูกไม่พอใจบ้าง โกรธเคืองบ้าง แต่คำว่าพ่อแม่ ยิ่งงี้ก็รักลูกวันยังค่ำ ไม่เคยมีเจตนาไม่ดีกับลูกเลย”

ฉันรู้สึกดีนะกับประโยคนี้! เพราะถึงแม้บางครั้งพวกเราจะถูกอาโก้ ทดลองทฤษฎีเลี้ยงลูกต่างๆ มากมาย ทั้งโดนย้ายที่พักไม่กี่สัปดาห์ อยู่กับความเปลี่ยนแปลงไม่รู้กี่สิบหน พวกเราเคยเบื่อบ้าง เหมือนว่าไม่มีอะไรที่เป็นแบบเป็นแผน เป็นรูปเป็นร่าง เป็นระเบียบวินัย แต่ฉันก็แอบภูมิใจเล็กๆ ที่อย่างน้อยพ่อแม่มือใหม่เหล่านี้ก็พยายามที่จะประคับประคอง ปูพื้นฐานและเลี้ยงลูกให้ได้ดีสุดความสามารถ เหมือนกับพวกเราที่ต่างก็มาจากหลากหลายที่ ต่างใจคอ ต่างนิสัย ต่างพื้นฐานก็พยายามร่วมกันคิดค้น พยายามหาทฤษฎีที่เหมาะสมในการอยู่ร่วมกันที่สุด ซึ่งนั่นก็หมายความว่า พวกเราเคยผิดพลาดเคยเจ็บปวด เคยถอดใจ และเคยร้องไห้มาไม่รู้กี่พันหนกับคำว่า **“มิตรภาพ”** ฉันกับเพื่อนเคยทะเลาะ ไม่ยอมพูดกันเป็นเดือนๆ ด้วยเหตุผลขี้ปะติ๋วสุดๆ แต่ ณ วินาทีนั้นพวกเราไม่เก่งพอที่จะรู้เท่าทันและระงับโทสะได้

เด็กมักเป็นวัยที่ชอบเอาจริงเอาจังกับความ รู้สึกจนหลงคิดว่า ความรู้สึกนั้นจะคงอยู่ตลอดไป เช่นเดียวกับความทรงจำแห่งความสุขที่เราอยากย้อนเวลาเหล่านั้นไว้ให้คงอยู่ตลอดไป แต่ในความเป็นจริงก็ไม่เคยมีผู้ใดฝืนกฎแห่งกาลเวลาได้ เราจึงทำได้เพียงแค่ว่าซึมซับเอาความทรงจำเหล่านั้นตราตรึงไว้ในหัวใจของเราตราบนานแสนนาน เมื่อเราโตขึ้นฉันกับเพื่อนมักหยิบยกเรื่องราวที่เคยโกรธกันบ้าง งอนกันบ้าง ทะเลาะกันบ้างสู่

วงสนทนากันอยู่บ่อยๆ เหตุการณ์ในอดีตที่เราเคยคิดไม่ตก เจ็บปวดทรมันทรมานทางออกไม่เจอน้ำตาและร่องรอยแห่งการเจ็บปวดมาวันนี้ได้แปรเปลี่ยนมาเป็นเสียงหัวเราะและความแน่นแฟ้นแห่งมิตรภาพ.....

มีหลากหลายความทรงจำดีๆ ภายใต้อาคารหลังใหญ่ สส.ภ.หลังนี้ที่ฉันจะไม่วันลืมเลือนไปจากหัวใจหนึ่งในนั้นก็คือ **ครูคะ** ฉันรักและประทับใจครูที่นี่มาก

ตั้งแต่ก้าวแรกในการเป็นนักเรียนสัมมาสิกขา

ครูที่นี่ทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่น

ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นญาติพี่น้อง

เป็นครอบครัว

ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่

เป็นลูกเป็นหลาน

จนในบางครั้งก็ลืมไปว่า

เพิ่งจากบ้านมาไกลหลายร้อยกิโลเมตร

ฉันยังจำวันที่ฉันเลิกติดตุ๊กตาเพราะฉันเคยเป็นคนรักตุ๊กตามากตั้งแต่เด็กๆ กระทั่งโตแล้วก็ยังติดตุ๊กตาดูอยู่ตลอด ตอนเป็นนักเรียนสัมมาสิกขาชั้น ม.๑ ฉันก็ยังขนตุ๊กตามานอนกอดอยู่ไม่ห่างทุกคืน จนวันหนึ่งครูติบญบอกฉันว่า...

“เลิกกอดตุ๊กตาเถอะ มันทำให้เธอจะเป็นคนอ่อนแอและไม่โตซักที! ถ้าอยากกอดมากอดครูติบญนี่!”

ฉันก็เลยขออนุญาตกอดครูทุกครั้งทีรู้สึกไม่มีความสุขเหงาหรือจิตใจอ่อนแอ จนทุกวันนี้ฉันก็ยังชอบกอดครูแทนตุ๊กตาดูอยู่เสมอ เพราะจะกอดตุ๊กตาซักก็ตัว ก็ไม่อุ่นเท่ากอดคนที่เรารักและรักเราคนเดียวหรอกค่ะ....

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำกรองคำ

หยุดเถื่อนน้องอย่าร้องไห้
มวลดอกไม้ยังจะบานตระการฝัน
หยาดน้ำค้างยังจะหวานทานตะวัน
ละอองไอยังจะพ่นกลั่นน้ำฟ้า
หมู่หึ่งห้อยยังจะร้อยแสงระยิบ
ดวงราตรียังกะพริบเปลี่ยนเวหา
วิหคน้อยเจ็ยแจ้วจ่านรจจา
ก้อนเมฆายังจะฝ่าพายุลม

หลากหลายสร้อยจะบ่มให้โลกหอม
ฤดูกาลก็ยังพร้อมเวียนประหวม
สะพานรุ้งยังจะรอให้รื่นรมย์
ถนนรักยังจะชมให้ชื่นทาง

ฝันชีวิตยังจะใช้ไฟชีวิต
รอยลิขิตยังจะสดให้เสกสร้าง
โฉมแห่งพรั่งยังจะรุ่งอรุณวาง
มুমมีดร้างยังจะพร่างด้วยแสงพราย

ไก่อ้วเก่ายังโค้งขันเพื่อวันใหม่
ลมหายใจยังกรุ่นหอมมิจางหาย
ชีวิตเธอยังจะมุ่งอีกมากมาย
ชีวิตฉันยังจะหมายอีกมากมาย

หยุดเถื่อนน้องหยุดร้องไห้
แม้โลกแล้งโหดร้ายหลายวิถี
พยุ่กายให้หยัดสู้ชีวิต
ขยันสร้างแต่กรรมดีต้องมีชัย

● ข. วัชรินทร์

พระราชกำหนด การบริหารราชการแผ่นดิน ในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘

นโยบายของรัฐในการแก้ไขปัญหาความรุนแรง
ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะการออก
กฎหมายนั้นจะเป็นกรอบที่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่
กระทำการที่ชาวบ้านมองว่าเป็นการละเมิดสิทธิ-
มนุษยชนภายหลังเหตุการณ์การปล้นปืนเมื่อวันที่
๔ มกราคม ๒๕๔๗ ได้มีการประกาศกฎอัยการ
ศึกในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส พร้อม
ทั้งบางส่วนของจังหวัดสงขลา เพื่อเป็นกรอบทาง
กฎหมายเพื่อให้ทหารเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในการ
ปราบปรามการก่อความไม่สงบภายใต้กฎอัยการศึก
ทหารมีอำนาจในการจับกุมได้โดยไม่ต้องหมายศาล
และสามารถควบคุมตัว

ผู้ต้องหาได้เป็นเวลา ๗ วัน โดยขอขยายได้
อีก ๗ วัน ต่อมาเจ้าหน้าที่รัฐในส่วนอื่นๆ ได้ร้อง
เรียนต่อทางราชการ ถึงความเหลื่อมล้ำใน
อำนาจของแต่ละหน่วยงานเพื่อสร้างเอกภาพใน
การปฏิบัติหน้าที่ ทั้งทหาร ตำรวจและพลเรือน
ซึ่งต่อมาได้ลงความเห็นว่ น่าที่จะใช้กฎหมาย
ฉบับเดียวกันเพื่อไม่ให้หน่วยงานแต่ละหน่วย
ปฏิบัติแตกต่างกัน ก่อให้เกิดความสับสน ไม่
เฉพาะแต่เจ้าหน้าที่ของรัฐยังรวมถึงประชาชนด้วย
วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ รัฐบาลได้

ประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการ
แผ่นดินในสถานการณ์ฉุกเฉิน แทนกฎอัยการศึกใน
๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และจังหวัดสงขลาบาง
ส่วน โดยได้ประกาศให้จังหวัดปัตตานี ยะลาและ
นราธิวาสเป็นพื้นที่ที่มีสถานการณ์ฉุกเฉินร้ายแรง
หลังจากที่รัฐบาลได้บังคับใช้พระราชกำหนดดัง
กล่าว ก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้าง
ขวางในสื่อสาธารณะ โดยมุ่งไปที่การให้อำนาจ
เจ้าหน้าที่รัฐอย่างกว้างขวางและมากเกินไปจน
จำเป็น และมีมาตราที่เข้าข่ายละเมิดสิทธิมนุษย
ชนหลายมาตรา

ในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การประกาศสถานการณ์
ฉุกเฉินร้ายแรงนั้น เจ้าหน้าที่ที่สามารถที่จะจับกุม
ตัวผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิด ซึ่งก่อให้เกิด
สถานการณ์ฉุกเฉินได้ภายหลังจากได้รับอนุมัติ
หมายจับจากศาล โดยเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการ
ควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยไว้ได้ในสถานการณ์ที่มีใช้
เงื่อนไขเป็นเวลา ๗ วัน และสามารถขยาย
เวลาได้อีกรวมไม่เกิน ๓๐ วัน นอกจากนี้เจ้า
หน้าที่ยังสามารถที่จะออกหมายเรียกบุคคลต้อง
สงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือรู้เห็นกับการก่อความ
ไม่สงบมาให้ปากคำได้ด้วย พระราชกำหนดฉบับนี้

ให้อำนาจรัฐบาลในการห้ามเสนอข่าว จำหน่าย หรือเผยแพร่สื่อใดๆ อันทำให้เกิดความเข้าใจผิด ในสถานการณ์ฉุกเฉิน จนกระทบต่อความมั่นคง ของรัฐหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ของประชาชน และให้อำนาจเจ้าพนักงานในการ ดักฟังโทรศัพท์และตรวจสอบเอกสารต่างๆ ได้ เพื่อป้องกันหรือระงับเหตุการณ์ร้ายแรง มาตรา เหล่านี้กระทบโดยตรงต่อสิทธิของประชาชนใน การติดต่อสื่อสารและแสดงความคิดเห็นตามบท บัญญัติรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้พระราชกำหนด ฉบับนี้ยังได้ให้การคุ้มครองเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติ หน้าที่จากการถูกดำเนินคดีทั้งทางแพ่ง อาญา หรือทางวินัย หากการกระทำนั้นเป็นไปโดยสุจริต ไม่เลือกปฏิบัติและไม่เกินสมควรแก่เหตุ

มีการร้องเรียนในเรื่องการถูกปฏิบัติของ เจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างไม่เหมาะสม และละเมิด สิทธิมนุษยชนของประชาชนในหลายกรณี โดย ส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเข้าไปปราบปรามจับกุมตัวผู้ต้องสงสัยในการก่อความไม่สงบ และการเรียกผู้ต้องสงสัยมาซักถามให้ข้อมูล ใน การดำเนินการจับผู้ต้องสงสัยในการก่อความไม่สงบนั้นๆ ทางทางได้จำแนกบุคคลออกเป็น ๔ กลุ่ม ระดับในการเข้าร่วมกับขบวนการแบ่งแยกดินแดนโดย

กลุ่มที่ ๑ คือกลุ่มที่มีหมายจับ หมายถึงแกน นำหรือผู้ปฏิบัติการก่อเหตุร้าย โดยมีหลักฐานแน่ชัดและมีการออกหมายจับ แนวทางในการปฏิบัติ คือจับกุมและควบคุมตัวและดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งใช้บังคับทั่วประเทศ

กลุ่มที่ ๒ คือกลุ่มที่ไม่มีหมายจับ แต่เป็นแกน นำหรือผู้ปฏิบัติการได้ก่อเหตุร้าย เช่นลอบยิง วางเพลิง วางระเบิด แต่ยังไม่สามารถรวบรวมหลักฐานเพียงพอจะออกหมายจับได้ จึงอาศัยพระราชกำหนดสถานการณ์ฉุกเฉิน มาตรา ๑๑ (๑) ในการออกหมายจับผู้ต้องสงสัย แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจาก ๓ หน่วยงานในพื้นที่ คือทหาร ตำรวจ และพลเรือน ก่อนจะดำเนินการในการขออนุมัติออกหมายจับจากศาลในแต่ละจังหวัด

เพื่อนำตัวมาแล้วก็จะนำมาควบคุมและสอบสวน โดยตำรวจที่มีอำนาจอนุมัติจะต้องเป็นระดับผู้กำกับการยศพันเอกขึ้นไป ทหารจะต้องเป็นผู้บังคับการหน่วยเฉพาะกิจยศพันโทขึ้นไป และพลเรือนจะต้องเป็นนายอำเภอของแต่ละท้องที่ เพื่อตรวจสอบถ่วงดุล ป้องกันการจับคนบริสุทธิ์ และการกล่าวหาใส่ร้ายโดยปราศจากความจริง หากทหารเป็นผู้ดำเนินการสอบสวน ก็จะนำตัวไปที่ศูนย์วิวัฒน์สันติ ซึ่งตั้งอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นศูนย์เสริมสร้างความสมานฉันท์ และหากดำเนินการโดยตำรวจก็จะนำตัวไปควบคุมที่ศูนย์พิทักษ์สันติ ที่ สปก.ตร.สน. ที่จังหวัดยะลา หลังจากนั้นจะส่งไปอบรมที่โครงการโรงเรียนเสริมสร้างสันติสุขเพื่อปรับเปลี่ยนความเชื่อและทัศนคติทางความคิด

กลุ่มที่ ๓ คือกลุ่มปฏิบัติการหรือกองกำลัง หมายถึงบุคคลที่เคยผ่านการอบรม การฝึก การสาบานตนจะเข้าร่วมขบวนการแบ่งแยกดินแดน ส่วนใหญ่เป็นผู้ดำเนินการก่อความไม่สงบ เช่น การพ่นสี สเปรย์เป็นข้อความปลุกกระดม การโปรยตะปูเรือใบ การวางระเบิดปลอม การแจกใบปลิว หรือระดมสมาชิกเพื่อปฏิบัติการทางจิตวิทยา เจ้าหน้าที่จะจับกุมและควบคุมโดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดสถานการณ์ฉุกเฉินฯ มาตรา ๑๑(๒) โดยทำการออกหมายเรียก โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากทั้งสามฝ่ายเช่นเดียวกัน แล้วนำตัวไปที่ศูนย์วิวัฒน์สันติและศูนย์พิทักษ์สันติ แล้วส่งไปอบรมที่โรงเรียนเสริมสร้างสันติสุขเพื่อปรับทัศนคติเช่นเดียวกัน

กลุ่มที่ ๔ คือ กลุ่มแนวร่วม เป็นกลุ่มที่เจ้าหน้าที่รัฐนิยามว่าเป็นเยาวชนกลุ่มเสี่ยงที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ แต่ยังไม่มีความผิดใดๆ ในการไปปฏิบัติการก่อความไม่สงบ อาจจะทำให้เกิดความกลัวที่ได้สาบานตนไว้แล้ว จึงเชิญคนกลุ่มนี้มาโดยอยู่ในความยินยอมของบิดามารดา และมีหนังสืออนุญาตจากผู้ปกครองให้เข้าโรงเรียนเสริมสร้างสันติสุข ในการควบคุมตัวนั้นตามระเบียบ กอ.สสส.จชต. ได้ระบุว่า การ

ตรวจค้นจะต้องทำโดยลุ่มละม่อม จะต้องคำนึงถึงหลักนิติธรรม ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนผู้บริสุทธิ์น้อยที่สุดต้องคำนึงถึงหลักการทางศาสนา ความเชื่อ ประเพณีและวัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่เป็นสำคัญ และสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชนทุกศาสนา ผู้ต้องสงสัยในกลุ่มที่ ๒ และ ๓ ที่ถูกควบคุมตัวนั้นทางการได้ดำเนินการให้ญาติสามารถเข้าเยี่ยมได้ หลังจากการควบคุมตัววันแรกผ่านไปแล้ว โดยให้ผู้ถูกควบคุมพบญาติที่มาเยี่ยมได้ หลังจากการสอบสวนแล้ว หากพบว่ามีความผิด เจ้าหน้าที่ความมั่นคงอาจจะตั้งข้อหาดำเนินคดี ตามประมวลกฎหมายอาญา หรืออาจจะส่งไปอบรมในโรงเรียนเสริมสร้างสันติสุขเพื่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเป็นเวลาอย่างน้อย ๑๐ วัน

ในช่วงรัฐบาลของพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ แนวนโยบายของรัฐบาลมีความชัดเจนมากขึ้นว่า รัฐบาลจะดำเนินการกับกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบตามกระบวนการทางกฎหมายอย่างเคร่งครัด และไม่ใช้การปราบปรามรุนแรง ซึ่งเป็นสัญญาณที่ส่งไปยังเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ที่มีได้

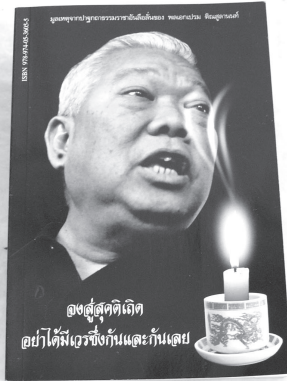
มีการกระทำใดๆ นอกกฎหมายในการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่การแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติจริง ยังถูกร้องเรียนกล่าวหาเสมอว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลได้ทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรูปแบบต่างๆ ทั้งการสูญหายของบุคคลอย่างลึกลับ การซ้อมทรมานผู้ต้องหา การลักลอบยิงที่มีข้อสงสัยว่าเป็นฝีมือของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในบางกรณีก็มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงควรดำเนินการตรวจสอบด้วยความโปร่งใสและเผยแพร่ผลการตรวจสอบให้สาธารณชนได้รับรู้เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อกองทัพหรือของรัฐในสายตาของประชาชน

กระบวนการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจ หรือพลเรือน ในการไปปฏิบัติงานในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ น่าจะทำให้มีลักษณะถาวรมากขึ้น จะทำให้เกิดผลดีในเรื่องของความต่อเนื่องในการทำงานกับประชาชนและการเรียนรู้

ชนบทรรมนิยมประเพณีของชนพื้นเมืองซึ่งเป็นชาวมลายู การคัดเลือกบุคคลจะเป็นผลให้ได้คนที่มีความตั้งใจในการไปปฏิบัติหน้าที่อย่างแท้จริงมากขึ้น นอกจากนี้การกำหนดสัดส่วนการคัดเลือกพลทหารในกองพลทหารราบที่ ๑๕ ซึ่งดำเนินการจัดตั้งอยู่ให้มีจำนวนคนมุสลิมในพื้นที่ร้อยละ ๖๐ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้กองทัพมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับคนในท้องถิ่นมากขึ้น เจ้าหน้าที่ความมั่นคงมีความเข้าใจมากขึ้นในการสร้างความไม่เข้าใจและไม่สามารถสร้างได้จากการปราบปรามผู้ร่วมขบวนการ แต่ต้องสร้างจากความรักธาคความภักดีต่อรัฐในหมู่ชาวพื้นเมืองที่เป็นชนชาติมลายูเดิม กรอบทางกฎหมายในการดำเนินการกับผู้ต้องสงสัยในการก่อความไม่สงบและกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบนั้น คงต้องเป็นปัญหาที่เอื้อให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อไป ข้อกำหนดหลายอย่างในพระราชกำหนดการบริหารราชการแผ่นดินในสถานการณ์ฉุกเฉิน ฯ ได้ถูกตั้งคำถามว่าเป็นกรอบทางกฎหมายที่อนุญาตให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่ เช่นการอนุญาตให้มีการควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยไว้เป็นเวลา ๓๐ วัน โดยไม่ต้องข้อหาและไม่อนุญาตให้มีทนายความ นอกจากนี้ในอนาคตมีแนวโน้มว่าเราจะเห็นกรอบกฎหมายความมั่นคงยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นดังได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ซึ่งมีการนำเนื้อหาที่ถูกร้องว่าเป็นปัญหาในพระราชกำหนดฉุกเฉินฯ ไปบรรจุไว้ด้วย และร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติ

ความสามารถในการควบคุมความรุนแรงของเจ้าหน้าที่ความมั่นคง ความล่าช้าของกระบวนการยุติธรรมและความตึงเครียดของประชาชนจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่ลี้ลับเป็นเงื่อนงำที่อาจก่อให้เกิดภาวะสงครามตาต่อตา ฟันต่อฟันขึ้นได้ หากมีการใช้กำลังในการตัดสินปัญหาเพื่อเป็นการแก้แค้น สถานการณ์จะเลวร้ายลงเป็นลำดับ จึงเห็นควรนำปัญหาดังกล่าวนี้ มาวิเคราะห์กันอย่างแท้จริง

พลังประชารธรรม-พลังประชาชน

ปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ
ปิดมิดหรือปิดฟ้ากว้าง
ฉ้อฉลมิละวาง
จะซ่อนพรางปิดอย่างไร
ดีในรสนสารพัด
เพื่อเร่งรัดจัดเงื่อนไข
ข้าราชการใด
กีดขวางทางล้งย้ายพลัน

บ้านเมืองโกลาหล

ประชาชนถูกปลุกปั่น

เตรียมพร้อมเผชิญประจัญ

นักกินเมืองกำหนดการ

บังอาจเหยียดหยันหมาม

หมิ่นคุกคามทำทนายทหาร

ปฏิวัติรัฐบาล

เมาอำนาจหมิ่นเบื้องบน

ปฏิวัติรัฐประหาร

ใช้ทหารต้องเคลื่อนพล

กองทัพประชาชน

ยิ่งสายฟ้ากระแลลืนธุ์

พลังรวมทวยประชา

จะพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน

พลังธรรมผืนภักดิ์

ร่วมขับไล่...“พลังประชาชน”

๒

